

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ထောင်အကြောင်းသိကောင်းစရာ
အကျဉ်းထောင်သုတ၊ရသဝတ္ထုတိုများ

ပြောင်းပြမောင်ကို၊ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး၊ ပဟိုတေး၊ မင်းသူရိန်
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ စိုးဝေ၊ ငဝယျမင်းသျှင်၊ ထောင်မှူးပေ

Handwritten signature or mark.

စီစဉ်သူ
 ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်	☐	၂၀၁၅ ဇန်နဝါရီလ
အုပ်စု	☐	၅၀၀
မျက်နှာပိုး	☐	Myat Min Han
ကွန်ပျူတာစာစီ	☐	Maw Maw (New Idea)
အတွင်းဖလှယ်	☐	Zin Oo & Brothers

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (မြို့ဝေလှုံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၆၅၉)
 ဆန်စက်အပိုပစ္စည်းစက်ရုံဝန်း၊ အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသူရိန်ထွန်း (မြ) (၀၄၀၅၃)
 သူရိန်ထွန်းစာပေ
 အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှား၊ ပုသိမ်လမ်း၊
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကလောင်စုံ

ထောင်အကြောင်းသိကောင်းစရာအပါအဝင် အကျဉ်းထောင်သူတစ်ရသ
 ဝတ္ထုတိုများ/ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း - ရန်ကုန်၊

သူရိန်ထွန်းစာပေ ၂၀၁၅။

၂၃၆-ဗာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) ထောင်အကြောင်းသိကောင်းစရာအပါအဝင် အကျဉ်းထောင်သူတစ်ရသဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

၆

ဝတ္ထုအမည်

၁။ ထောင်အကြောင်းသိကောင်းစရာ
မျှော်လင့်ချက်မရှိ

၂။ သူတစ်ပါးကို ကျွန်တော်တို့ကတည်း
ကျွန်ုပ်တို့အသက်အကျိုးတို့ကို

၃။ အကွက်ချ၍ လက်စားချေ
ထောင်မှူးကြီးသိန်းခင်

၄။ အသည်းစားအကျင့်သား
မင်းသုရှိန်

၅။ ခြောက်ကိုးစာရာ မကြည့်ပြ
မိလေ

၆။ မာယာတံတိုင်းစင်နောက်ဝယ်
မာမိလေ

၇။ အပယ်ရထား
လေ့အမည်ချစ်

၈။ မပြင်ရသေးသော သံယောဇဉ်
ထောင်မှူးအမည်

जुमिपुमिपुमि
सुमिपुमिपुमि
सुमिपुमिपुमि

ထောင်ကြီး၏အလယ်ကောင် အကွက်ကောင်းကောင်းတွင် ပေါက်
နေသည့် ညောင်ကြတ်ပင်ကြီးသည် အရိပ်အာဝါသကောင်းလှပေသည်။ ဤ
ညောင်ပင်ကြီးသာ ထောင်တွင်း၌ မရှိပါက အကျဉ်းထောင်၏ အခြေအနေ
သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းနိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိလေသည်။

အကြောင်းမှာ အကျဉ်းထောင်ကြီးသည် အလွန်ပူပြင်းသော အညာ
ဒေသတွင်ရှိနေ၍ တပေါင်းတကူး ဝိုးသားကြူးသည်အချိန်တွင် ထောင်ရှိ
လူသတ္တဝါများ ကျောကော့အောင် ပူလှ၏။ ထောင်တွင်း၌ အခြားအရိပ်
အာဝါသက မရှိ။ လူနေသည့် အိပ်ဆောင်များမှာလည်း နေပူရှိန်ဖြင့် အငွေ့
ထွက်နေရာ နဂိုဏ်းမှ နှလုံးမငြိမ်၊ စိတ်မငြိမ်လှသော အကျဉ်းသားများတို့
သည် ဤညောင်ညိုပင်စခန်းတွင် အားလပ်သည့်အချိန်၌ ချွေးသိပ်ကြရရာ
လေသည်။

အကယ်၍ ဤညောင်ညိုပင်ကြီးသာမရှိက စိတ်ပူသည်ကတစ်မျိုး
နေပူသည်ကတစ်မျိုးနှင့် အပူနှစ်မျိုးကို ခံစားနေရရာသည်။ အကျဉ်းသား
လူထုနှင့် ထောင်ကြီးကို ပိုင်စိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသည့် ထောင်ပိုင်ခံကြီး

ဦးရွှေမောင်တို့သည် နေ့စဉ် နပန်းလုံးရွယ်ရှိ၏။ ယခုတော့ ညောင်ပင်ကြီး
၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဦးရွှေမောင်သည် ထောင်တွင်းလူသားများနှင့်
ညောင်ပင်အောက်တွင် အေးဆေးစွာ စကားပြောနိုင်သည့် အခွင့်အရေး
ကောင်းတစ်ခုကို ရရှိလေသည်။

အကျဉ်းထောင်၏အုပ်ချုပ်ရေးတွင် ညောင်ပင်ကြီးက အကျဉ်းသား
များတို့၏ ဗဟိဒ္ဓအပြင်အပူကိုငြိမ်းစေ၊ ရွှေးသိပ်စေ၍ ဦးရွှေမောင်က အကျဉ်း
သားများတို့၏ အရွံ့ရွံ့ကို ငြိမ်းချမ်းအောင် တိုက်ချွတ်ပေးလေသည်။

ရှေးခေတ် နယ်ချဲ့အစိုးရများနှင့် ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးအရင်းရှင်ကို
အကျိုးပြုသည့် အစိုးရများလက်ထက်တွင် အကျဉ်းသားများအကျိုးကို အလို
ရှိ၍ ပြုပြင်နေပါသည်ဟု အသံကောင်းဟစ်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် အကျဉ်း
ထောင်အုပ်ချုပ်သူ အာဏာပိုင်များက နားလည်ထားသည်မှာ အကျဉ်းသား
များအား ပြုပြင်ပေးနေ၍ မိမိအတွက် တယ်ပြီး တွက်သားမကိုက်။

အသံကောင်းဟစ်သည့် ဆရာများကို ချဉ်းကပ်နိုင်ရန် မိမိကိုယ်
ကိုယ် ပထမပြုပြင်ပြီး စိတ်သစ်လူသစ်မွေးပါမှ အမြင်တော်၍ စင်တော်က
ကောက်ငြိမ်အံ့ဟု မြင်ထားလေ၍ စိတ်သစ်မွေးကာ ဖော်လံဖားနေကြရလေ
ရာ အကျဉ်းသားများတို့မှာ အုပ်ချုပ်သူများနှင့် ကင်းကွာနေကြရလေ
သည်။

ယခုကား တစ်ခေတ် ပြောင်းခဲ့ပြန်ပြီ။ ယခင်က တစ်ခေတ်တစ်
ခေတ်ပြောင်းလျှင် ဆူသံညံ့သံ ကွဲသံပြဲသံများနှင့် ပြည်သူလူထုက စိတ်ညစ်
စရာ အမြဲကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ ၁၉၆၂ ခု၊ မတ်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ခေတ်တစ်
ခေတ်ပြောင်းခဲ့ရာ ဆူသံညံ့သံ ဘာမှမရှိ။ နေမြဲစားမြဲနှင့် အေးချမ်းသာယာစွာ
ဖြင့် သိမ်သိမ်မေ့မေ့ ပြောင်းခဲ့သဖြင့် ယခုအချိန်အထိ သာယာဝပြောသည့်
ဆိုရှယ်လစ်လူ့ဘောင်ခရီးကို စနစ်တကျ ချီတက်နေပေပြီ။

ယင်း စနစ်အရ အကျဉ်းသားများတို့သည် တစ်တပ်တအားအဖြစ်
ပြည်သူအကျိုးပြုလမ်းဖောက်သည့် လုပ်ငန်းတွင် ဆင်နွှဲခွင့် ရနေကြပြီဖြစ်၏။
ခင်းသို့ တိုင်းပြုပြည်ပြု အကျိုးအလို့ငှာ ထောင်အာဏာပိုင်များနှင့် အကျဉ်း

၄ - မြောင်းမြမောင်ကို

သားများတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပေးအယူပျိုးပြီး တစ်စိတ်တစ်ဝမ်း
တည်း ရှိနေကြသော အခါသမယဖြစ်၏။

အကျဉ်းထောင်ဟူသော အမည်ကို လူတိုင်းကြားဖူးကြသည်။ သို့
ရာတွင် အကျဉ်းထောင်အကြောင်းကိုမူ သိသူရှား၏။ ယခင်ခေတ်က အကျဉ်း
ထောင်အကြောင်းကို မသိပေမဲ့ ဘာမှကိစ္စမရှိ။ ယခု ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်တွင်
မူ မိမိတို့ပြည်တွင်းရေးရာ အခြာဖြာကို ဝေရေစေ့တွင်းကျသီထားမှ ခေတ်က
ကောင်းဆိုနေသည့်မှုနှင့် ညီညွတ်မည် မဟုတ်ပါလော။

ယခင်ခေတ်က အကျဉ်းထောင်ဆိုလျှင် ဘိန်းစား၊ သူခိုး၊ လယ်သမား
အလုပ်သမားတို့အတွက်သာတည်းဟု အလွန်နိမ့်ကျသော အတွေးအခေါ်
ရှိခဲ့ကြ၏။ ယခုမူ ထိုအတွေးအခေါ်သည် ခေတ်မမီတော့။ ထိုကဲ့သို့ တွေးခေါ်
ခဲ့ကြသူများကား အသူနည်း။ ထိုသူတို့ကား အထက်တန်းလွှာနှင့် အရင်းရှင်
တို့ပေတည်း။

ဤအရင်းရှင်နှင့် အထက်တန်းလွှာတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို အလွန်
အမွှန်းတင်နေသူများဖြစ်ပြီး ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးဆိုသော စကားကို ကြား
ရလျှင် ရာမဆိုနားကြောက်စိမ့်သော 'ဒသကီရိ' ဘီလူးကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြ၏။

ယင်းသို့ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးကို ဖိလာပြုနေကြကုန်သော အရင်း
ရှင်နှင့် အထက်တန်းလွှာတို့အား သိရှိစေလိုသည်မှာ မြန်မာဆိုရှယ်လစ်
ခေတ်တွင် စီးပွားရေးမှောင်မိုက်မှု တစ်ခုတည်းကိုသာ ယခင်ကလို စိတ်ဝင်စား
မနေကြတော့ဘဲ အကျဉ်းထောင်အကြောင်းကိုလည်း သိကောင်းဖွယ်ရာ
ဖဟာသုတတစ်ခုအဖြစ် စိတ်ဝင်စားကြရန် စေတနာနှင့် ညွှန်ပြလိုပါသည်။

ယခုခေတ် အကျဉ်းထောင်လောကသည် ယခင်ကလို ဘိန်းစား
သူခိုး၊ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားများနှင့် ပြည်ကြပ်၍ မရှိကြတော့ပေပြီ။
အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့သည် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းနှင့် အတူလက်
တွဲလျက် ဆိုရှယ်လစ် လူ့ဘောင်သစ်သို့ အောင်တေးကြွကာ ချီတက်နေ
ကြပေပြီ။

အဲ ... ထောင်ကြီးဆိုတာ ထောင်တွင်း၌ လူမရှိလျှင် တယ်နေ
တယ်သည်မဟုတ်၍ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးကို ဝီလာပြုနေသည့်သူများအား
အလုပ်သမား၊ လယ်သမားအစား၊ အဖော်ပြုလျက် နေရသောအချိန်ဖြစ်၍
သင်တို့သည် ထောင်ကိုပဲ လာကြအံ့လော။ လူတန်းစားမျှတသည့် ဆိုရှယ်
လစ် စီးပွားရေးကိုပဲ လုပ်အားပေးကြမလားဆိုသည့် လမ်းနှစ်သွယ်တွင်
ဘယ်လမ်းကို လိုက်မည်နည်းဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပေး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြေ
ပြုနိုင်ကြပါစေ။

အဲ ... ထောင်တွင်းလောက ယနေ့ဖြစ်ပျက် တွေ့ထိနေဖူးမှာ စိတ်
ဝင်စားဖွယ်ရှိမရှိ ကြည့်ရမည်ဆိုလျှင် ...

“ထောင်ပိုင်ကြီးလာတော့မယ်... ရဲဘော်တို့၊ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ် ယူကြပါ”

ထောင်မှူးသည် ထောင်အလယ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် စားပွဲတစ်လုံး စာရွက်စာတမ်းနှင့် နေ့လယ်နှစ်ချက်တီးတွင် အလွန်အလုပ် များနေ၏။ အကြောင်းမှာ တာဝတိံသာက သိကြားမင်းကြီးသည် နတ်သဘင် အစည်းအဝေးကို ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်းတွင် ပြုလုပ်သည်ကို အားကျသလား မသိ။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရွှေမောင်ကလည်း ခုနစ်ရက်တွင် တစ်ကြိမ် ထောင်တွင်းညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ အကျဉ်းသားများနှင့် အစည်းအဝေး သဘင်ကို ပြုလုပ်ကာ ဒူးတိုက်ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်လေ့ရှိလေသည်။ အမှန်အား ဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရွှေမောင်၏ အကျဉ်းသားများနှင့် ဒူးတိုက်ဆွေးနွေး ခြင်းကို အချို့သော အကျဉ်းသားပညာရှင်များက ‘ဒုတ်ထိ’ ဆွေးနွေးပွဲပါကွာ ဟုလည်း တီးတိုးပြောသံကြားရ၏။ သို့နှင့် ဒူးတိုက်ပဲမှန်သလား ‘ဒုတ်ထိ’ ပဲ မှန်သလားဆိုသည်ကို စာရေးသူပသိပေ။

ထောင်ပိုင်ကြီးဦးရွှေမောင်သည် ထောင်ပိုင်တစ်ဦး၏ ထားအပ်သော တိုက်တင်အပြည့်အစုံဖြင့် ဒုတ်ကောက်ကို ဝှေ့ကား၊ ဝှေ့ကား၊ ရွှေစကြာ ဖြန့်ချိ တော်မူလာသည်ကို အကျဉ်းသားများ မြင်ကြရသောအခါ တိုးတီးသံ အနည်းငယ်မှအပ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေကြသော အကျဉ်းသားများအနက် တစ်မျိုးက အကျဉ်းသားလူဟောင်းဖြစ်၍ တစ်မျိုးက အကျဉ်းသားလူသစ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုနှစ်မျိုးနှစ်စားတွင် အကျဉ်းသားလူဟောင်းများအား ဦးရွှေမောင်က ဆိုရှယ်လစ်နည်းဖြင့် တိုက်ချွတ်ထားပြီးဖြစ်၍ ဦးရွှေမောင်နှင့် လက်ပွန်းတတီး ရှိပြီးဖြစ်ရာ သူတို့တတွေမှာ နှလုံးတုန်ရင်ခုန်ခြင်းမရှိကြပြီ။ ဆိုရှယ်လစ်နည်းဖြင့် တိုက်ချွတ်ခြင်း၊ ထိတွေ့ခြင်းမခံရသေးသော လူသစ်များသာ မသာမယာသောမျက်နှာ၊ ခုန်သောရင်၊ မယားသောခေါင်းကို ကုတ်၍ ငုံ့လင့်၏။

ယနေ့ ဦးရွှေမောင် ပြုလုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ နှစ်မျိုးနှစ်စားဖြစ်လေသည်။ တစ်မျိုးက အကျဉ်းသားလူဟောင်းများအား သြဝါဒပေးရန်နှင့် လူသစ်များကို စစ်ဆေးရန်တို့ ဖြစ်လေသည်။

အကျဉ်းသားလူသစ်များအား စစ်ဆေးသည်ဆိုရာ၌ ဦးရွှေမောင်၏ အလုပ်မှာ မပြင်ပူးသော ဇောသီတစ်ဦးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရေး၊ စကားစမြည်ပြော၍ လူကံခတ်ခြင်း၊ ထောင်ကျလာသည့် ရုံးမင်းအမိန့်နှင့် လျော်ညီစွာ ကိုက်ညီခြင်းရှိမရှိ၊ လူကို စစ်ဆေးခြင်း၊ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ၊ ထောင်တွင်း၌ ပေးအပ်ရမည့် တာဝန်အလုပ် စသဖြင့် သမ္မနာနံပေါင်းပါဝင်လေရာ အထူးသဖြင့် သူ၏ ခက်ခဲသောအလုပ်မှာ ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ဖြင့် သူတို့၏ ညစ်ညူးနေသောစိတ်ကို တိုက်ချွတ်ပစ်ရေးပင်တည်း။

ဦးရွှေမောင်သည် ဘယ်တစ်လှမ်း၊ ညာတစ်လှမ်းဖြင့် ညောင်ပင်ဆီသို့ ကြွလာလေရာ၊ သူ ညောင်ပင်နားသို့ မရောက်မီ အကျဉ်းသားတို့က ရသမျှအချိန်ကို အလဟဿမဖြစ်စေမှု၌ တီးတိုးပြောနေကြ၏။ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်ဟူသမျှ အတင်းပြောခံစပြုကိုးဗျ။

၈ - မြိုင်မြိုင်မောင်ကို

“ဟော... ဒီထောင်ပိုင်ကြီးဟာ တို့ ဆရာပါလားကွ။ သူ ထောင် များဘဝနဲ့ရှိစဉ်က ကျွန်နဲ့ ခဏခဏ တွေ့ဖူးတယ်”

“ဟော... ဟုတ်လား။ သဘောသင်္ကာရက ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟာ... သိပ်လက်သီးပြင်းတဲ့လူကွ။ ကျွန်ကို တွေ့ရင်တော့ နားရင်းကို အုပ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟော... မင်းနဲ့ မတည့်ဘူးလား”

“တည့်ပါတယ်”

“မို့... ဘာလုပ် လက်သီးနဲ့ ထိုးရသလဲ”

“လူတစ်မျိုးကွ။ သူနဲ့နေဖူးတဲ့ လူတွေနောက် တစ်ခေါက်ပြန်ဝင် လာရင် မအေပေး... လာပြန်ပလားဆိုပြီး အနည်းဆုံး ထိပ်ကို ခေါက် သွားတယ်”

“အခု သူ့စိတ်ပြောင်းရင်လည်း ပြောင်းမှာပေါ့”

“ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး။ တချို့ထောင်ပိုင်တွေ ထောင်မှူး၊ ထောင် များကြီးဘဝတုန်းက ပိန်ပိန်လေးရယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးဖြစ်လာတယ်ဆို ဇိုက် ရွဲ ကုတ်သားတက် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက စိတ်ပြောင်းတတ်တယ်။ ဒီနေ့က အရင်လို ပိန်ကပ်ကပ်ပဲ။ သူ့အော်လိုက်တာနဲ့ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားတယ်။ သိပ်ဆိုးတဲ့ဟာကြီး”

“အဲ... ဒုက္ခပါပဲကွာ။ မင်းဆရာဆိုလို့ အားရှိမလားအောက်မေ့ ပါ။ ဘယ်စားသာလို့တုံး”

“ထောင်ကျတဲ့ဘဝ မထူးပါဘူးကွာ။ စည်းကမ်းအတိုင်းနေပေါ့။ စည်းကမ်းတော့ အတော်ကြိုက်တဲ့လူကွ”

ဝါးတိုးပြောနေသူများကို ထောင်မှူးက...

“ဟေ့... စကားတွေ”

ဟုအော်ပြီး သတိပေးလိုက်မှ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရွှေမောင်သည် ညောင်ညိုပင်အောက်၌ သူ၏ ဘုန်းကံအလျောက် ပေါ်ပေါက်နေသည့် ဗန္ဓုကမ္ဘီလာ ကုလားထိုင်အကျိုး

တစ်လုံးတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးသားနှင့် ဝင်ထိုင်ပြီး တုတ်ကောက်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူသည် လုပ်စရာရှိသည်ကို ဆက်တိုက် လုပ်လေတော့သည်။

“ကဲ . . . ဒီဘက်က လူဟောင်းတွေ မတ်တတ်ရပ်စမ်း။”

ဦးရွှေမောင်သည် လေးပေါက်သံမှန်ဖြင့် မိန့်တော်မူ၏။ အကျဉ်း သားလေးဆယ်ခန့်သည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပြိုင်းပြိုင်းနေအောင် စီတန်း မတ်တတ်ရပ်ကြလေရာ ဦးရွှေမောင်၏ပါးစပ်မှ စကားများသည် မီးသတ် ပိုက်လုံးမှ စက်အားဖြင့် မှုတ်ထုတ်လိုက်သော ရေအယာဉ်ကဲ့သို့ အကျဉ်းသား လေးဆယ်အပေါ် တဖြောင်းဖြောင်း ကျသွားလေသည်။

“ရဲဘက်လောင်းတို့ . . . မင်းတို့ဟာ သာမန်ယောက်ျားတွေမဟုတ် တော့ဘူး။ ဆိုရှယ်လစ် လူ့ဘောင်သစ်ကို ချီတက်ရာမှာ တစ်တပ်တစ်အား အဖြစ် လုပ်အားပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားကြတဲ့ လူတွေဖြစ်တယ်။ ဒီလိုအခွင့်အရေး ဒီခေတ်ခွဲကြုံလို့ ရတာဟာ ဒုလ္လဘတရားတစ်ခုပဲ။

ထောင်ထဲမှာနေတုန်း အခေါ်ခံရတာက အကျဉ်းသား ပြည့်သူ့ အကျိုးပြု လမ်းပန်းပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်းလုပ်တော့ ရဲဘက်ရယ်လို့ အခေါ်ခံရ တယ်။ ဒါကိုပဲတွေးကြည့်။ ပြည့်သူ့တွေရဲ့ အကျိုးပြုအလုပ်ကိုလုပ်ရင် ပြည့်သူ့တွေက လေးစားကြတယ်။ ပြည့်သူ့တွေကို ဒုက္ခပေးရင် လျစ်လျူရှု စမြဲပဲ။ အစိုးရတောင် ပြည်သူတွေလျစ်လျူရှုမှုကို မခံနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ပြည်သူ့ တွေရဲ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ကြပါ။

ယခု ရဲဘက်များ ပုလဲစခန်းလမ်းဖောက်ရာသို့ နက်ဖြန် သွားကြရ တော့မယ်။ ဟိုမယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတယ်။ လုပ်အားပေးခ ငွေလည်း ရမယ်။ ရတနာတွေကို မိဘဆွေမျိုး၊ သားမယားဆီ ပို့နိုင်တယ်။ အပြစ်ကင်း ရင် မိမိရပ်ရွာကို ခွင့်ခွဲ ပြန်နိုင်တယ်။ ဘယ်အစိုးရလက်ထက်ကမှ ဒီအခွင့် အရေးမျိုးမရှိခဲ့ဘူး။

ဒီတော့ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းပါ။ လျော့ ရက်များများချပြီး အိမ်ကိုတရားသဖြင့် ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်။ ထွက်ပြေး

၁၀ ။ မြောင်မြောင်မောင်ကို

မယ် စိတ်မကူးနဲ့။ မမာပြည်အတွင်းက ဘယ်မှရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သတိ
ကြပ်ကြပ်ထားပါ။ ရရှိတဲ့အခွင့်အရေးကို မိမိအတွက်ရော တိုင်းပြည်အတွက်
ပါ အသုံးပြုပါ။ ကျေးဇူးတရားတွေ အလိုလို ယေလာလိပ်မယ်ဆိုတာကို နိဂုံး
ချုပ်မှာလိုက်ပါရစေ။ ဒါပဲ ...”

ထောင်ပိုင်ကြီးဦးရွှေမောင်သည် ပုလဲစခန်း လမ်းလုပ်ဌာနသို့ သွား
ရောက်ကြမည့် ခဲဘက်လောင်းလေးဆယ်တို့အား သူ၏ မဟာဝါဒကို စွန့်ကြဲ
ပြောဆိုပြီး တန်းဖြုတ်ပြန်ခွင့်ပြုလုပ်ပြီးနောက် အလုပ်တစ်ခုကို ဆက်တိုက်
လုပ်ပြန်၏။ ထိုအလုပ်မှာ အကျဉ်းသားလူသစ်များကို စစ်ဆေးခြင်းပင်
တည်း။

ထောင်ပိုင်လုပ်စားသူတစ်ဦး၏ အလုပ်မှာ အကျဉ်းသားလူသစ်များ
အား ထောင်မှူးက စာရင်းအင်းသွင်းသက်ဆိုင်ရာ ခွေးရေပုရိုက် စာအုပ်
စာတမ်းများတွင် အံဝင်ခွင်ကျသွင်းပြီးနောက် တစ်ဦးစီစစ်ဆေးရသော အလုပ်
တစ်ခုလည်း ပါဝင်၏။ အမည်နာမ၊ မိဘ၊ သားမယား၊ နေရင်းဇာတိမှစပြီး
ယခင်က ထောင်ကျဖူးခြင်းရှိမရှိအထိ အတော်စုံလင်အောင် မေးမြန်းပြီး
ခန္ဓာကိုယ်အမှတ်အသားကိုပါ ခရေစေ့တွင်းကျ ကြည့်ရ၏။

“နာမည်”

“သာချို”

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် သာချိုဆို၍ မာမာအေးသီဆိုသည် သာချိုသီ
ချင်းကို သတိရပြီး မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟောဗျာ ... အတော်ကြီးနေပါပေါ့လား။ အဘိုးကြီးဖြစ်လာတာ
က ဓားခုတ်မှု ဒီလောက်အသက်ကြီးတာတောင် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘူး
လားဗျာ”

“ထန်းညည်မှူးလို့ ဖြစ်မိကြတာပါ”

ဦးသာချိုက ဖြေဆို၏။

“ဟေ ... အသက်ကလေးက ခြောက်ဆယ်ကျော်ကျော် အရက်
ကလေးက သောက်ပါနော်ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲကိုး”

၁၄ ။ မြောင်းမြမောင်ကို

ဤဦးပွင်းအကြောင်း သူပြောပါပြောနှင့် ဦးရွှေမောင် ကြားသိ
ထားပေပြီ။ ကြားသိသမျှ ... ဤဦးပွင်းသည် ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင်
ဧည့်သည်အဖြစ်လာတည်းပြီး ကျောင်းရှိ ဘုရားကြီးတစ်ဆူမှ
ရွှေစုဖူးသင်းကျစ်တော်ကို ခိုးသွားသည်ဟုဆိုလေသည်။ ဤကိစ္စဟုတ်
မဟုတ်၊ ကာယကံရှင်သာ သိပေသည်။ သို့သော် စဉ်းစားစရာ တစ်ခုတော့ရှိ
သည်။

ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းများ၏ ခမည်းတော်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်
က ချစ်သားရဟန်းတို့ဟု ခေါ်တော်မူခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤရဟန်း၏ကိစ္စမှာ
အဖေ၏ရွှေကို သားခိုးသောအမှုဟုပင် ဆိုရပေမည်။ အဖေ၏ ရွှေကိုသားခိုး
သောအမှုတွင် ရုံးတွေ့ဂါတ်တွေ့ကသာ အကြီးအကျယ်ခိုးမှုဟု ဆိုနိုင်သော်
လည်း ကာယကံရှင်ကတော့ သိပ်ကြီးကျယ်သည့် ကိစ္စမဟုတ်။ အသေး
အမွှားကိစ္စသာဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသလား မသိ။ သူကတော့ ပြုံးတုံးတုံး။
ဤဦးပွင်းအား ထောင်တွင်းအကျဉ်းသားပညာရှင်များက ဘွဲ့သစ်တံဆိပ်
သစ် ကပ်လှူထားကြသည်မှာ 'ရွှေကိုယ်တော်' ဟူ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရွှေမောင်သည် အစဉ်တစိုက် တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက်ကြည့်သွားရ နေ့စဉ်စာစစ်ယောက်အလှည့်တွင် တပည့်ဟောင်း
တစ်ဦးနှင့် တည့်တည့်တိုးနေလေသည်။

“ဟော ... ဒီမအေပေး လာပြန်ပလားဟ”

ဦးရွှေမောင်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ တုတ်ကောက်ဖြင့် အကျဉ်းသား
အောင်ခို၏ ဦးခေါင်းကို ခေါက်ပစ်ရာ တဝါးဝါး ပွဲကျသွားလေသည်။

“မအေပေး ... မင်း ငါ့အတင်းကို တော်တော်ပြောပြီးရောပေါ့”

ဦးရွှေမောင်က သူ၏တပည့်ဟောင်းကို အလွှာပ သလွှာပဆိုလေ
သည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... မပြောရဲပါဘူးဆရာ”

တပည့်ကျော်က ပဲတူနေသည့်သွားကို ဖြ၍ ရယ်၏။

ဦးရွှေမောင်သည် အရူးကို သဘောကျ၍ တဟားဟား ရယ်မိသည်။

“ကဲ ... သူ့ကိုနိုင်အောင် ပြန်ပြောလေ”

ဦးရွှေမောင်က ထောင်မှူးကို အရူးနှင့် တိုက်ပေးလေသည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... အရူးလိမ္မာ စာဖတ်ဆရာ။ ဒါနဲ့ သူ့လက်ကိုဆွဲတာတောင် (၁၆) နှစ်သမီးလေးကိုမှ ရွေးပြီးဆွဲတာ”

အရူးသည် ထောင်မှူးအား မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

“ဝါက ကျုပ်ရည်းစားမို့ပါ။ အမှန်က ကျုပ် မဆွဲပါဘူး။ သူကသာ ကျုပ်ကို ဆွဲတာပျ”

ထောင်ပိုင်ကြီးရော အကျဉ်းသားပါ ဟဝါးဝါး ဖြစ်နေကြ၏။ ဤအရူးမှာ အာယအရူးပေတည်း။ ကြမ်းကြမ်းကြီး ရူးသည်မဟုတ်။ သိမ်မွေ့စွာ ရူး၏။ သို့နှင့် ဤအရူးကို တုတ်၊ ဓား၊ ပေါက်တူးမကိုင်ရသည့် ထောင်မှူးအနီးတွင်ထားပြီး စောင့်ကြည့်ရန် ထောင်မှူးအား အပ်ထားလိုက်ရာ ထောင်မှူးက ...

“အင်း ... ကျွန်တော်တောင် သူ့နဲ့နေရာ၊ ရူးမလားမသိဘူးဇာရာ”

ဟု ပြောသံကြားရလေသည်။ ထောင်အလုပ်ဆိုတာ အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်ကိုးဗျ။

“အဲ ... နောက်တစ်ယောက်ဟေ့”

သင်္ကန်းနှင့် တရားမဲ့တစ်ဦး ဦးရွှေမောင်ရှေ့ လာရင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဦးပဋ္ဌင်းလား ... ကိုရင်လား”

ထောင်ပိုင်ကြီး မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ဦးပဋ္ဌင်းပါ”

“ဘာကိစ္စ သင်္ကန်းကြီးနီတာရဲ့နဲ့ ထောင်ကိုလာသလဲ”

“ရွှေ ... ရွှေ ... ရွှေ ... မှုပါ”

၁၂။ ပြောင်မြောက်ကို

ဦးသာချိုက ထောင်တစ်နှစ်ခွဲခံ။ ကိုသာဒိက ထောင်ခြောက်လ၊ တပေါင်း
တန်ခူး အညာဒေသထန်းရည်က တယ်ကောင်းသကိုး။ ငှက်ခါးတောင်လို
စိမ်းလို့။ ငှက်ခါးတောင်လေးသောက်ပြီး ငှက်ကြီးတောင်ဖြင့် ခုတ်ထစ်ကြရာ
သူတို့ထောင်ကျတာက အလိုလို ငါကမြင်း ဆိုသည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ...

“နောက်တစ်ယောက်”

ထောင်မှူးက တစ်ယောက်ပြီး၍ တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်
သည်။

“မင်းနာမည်”

ထောင်ပိုင်ကြီး ဟောက်တော်မူပြီ။

“အဟင်း ...”

ဖြေမည့်သူ အဟင်းတွေ ဘာတွေနှင့် လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သဖြင့်
ထောင်ပိုင်ကြီးက မော့ကြည့်မိသည်။ သူမြင်ရသည်မှာ ကျီးလက်သေးသစ်
နှင့် နားရွက်ကို ဆံပင်ဖုံးနေသူတစ်ယောက်။

“အဟင်း ... ဇာတာမှာတော့ ကျွပ်နာမည်ကို မောင်တင်ဆို
လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွပ်အမေကစော့ ကျွပ်ကို သာဩရယ်လို့ ခေါ်တယ်လေ။
အဲ ... ပုလိပ်တွေကို ကျွပ်က နာမည်ပြောင်းပေးပါလို့ မပြောဘဲနဲ့ ကျွပ်
ကို ဘာဆိုလည်း ခေါ်တယ်လို့ ပြောတာပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျွပ်က ...”

“ဟေ့လူ ... တော်တော်ဗျာ”

ထောင်မှူးက ဝင်ထောက်လိုက်၍ ထောင်ကျလူသစ်များ တဝါးဝါး
ရယ်ကြပြန်သည်။ ဦးရွှေမောင်မူ သူ၏နှာဝကို ဖောင်တိန်ထိုး၍ ဇာတာရှင်
ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီလူ အရူးပါဆရာ။ သူများနဲ့ခွဲထားရင် ကောင်းတယ်”

ထောင်မှူးက အရူးကို ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောသံကြားရ၏။

“ဘယ်လာ ကျွပ် ရူးရပတုံးဗျ။ ပုထုဇဉ်ဟူသမျှ အရူးသည်းပဲ
မဟုတ်လား”

လူသစ်များ တဟားဟား ရယ်ကြလေသည်။

ဦးသာချိုသည် မျက်တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး ပြုံးတုံးတုံး ပြန်ပြောလေသည်။

“အပြတော့ မသောက်ပါဘူး။ တစ်ပေါင်းလ ထန်းရည်လေး ကောင်းကောင်းနဲ့ တစ်ပြုလောက်သောက်ပြီး လှည်းမောင်းလာခဲ့တာ။ အဲ ဟိုအကောင်ကလည်း ထန်းရည်မှူးပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည်းမောင်းလာ တာ လမ်းဖယ်မပေးဘူး။ ဒါနဲ့ လှည်းချင်း ညားကြတာက စပြီး ရန်ဖြစ်ကြ တာပါပဲ။

“ဘာ ... ဘာ ... လှည်းချင်း ဘာဖြစ်တယ်”

ဦးရွှေမောင်က မရှင်း၍ ပေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... လှည်းချင်း ညားကြတာ”

“အော် ... ဟုတ်ပြီ။ လှည်းချင်းညားတာကို မခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့လှည်းတွေက လှည်းလူဖျို လှည်းမှူးဆိုးပ ဒီလိုရှိကြသလား”

“ဟား ... ဟား ...”

တစ်ဦးသော အရယ်ကြူးသူအကျဉ်းသားက ထောင်ပိုင်ကြီးရှေ့ မအောင်နိုင်၍ ရယ်လိုက်ရာ အတော်ပွဲကျသွားလေသည်။

ဦးသာချိုက ပြုံးပြုံးကြီး ဖြေရှာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အရပ်မှာလည်း လှည်းချင်း ရင်ဆိုင်တိုက်တာကို လှည်းချင်းညားတယ်လို့ ခေါ်ကြတာပါပဲ”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး ရှင်းပါပြီဗျာ။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

ထောင်ပိုင်ကြီး ဘောင်ကျစွာ ဆိုလိုက်၏။

သူ့အဖြစ်ကား ဤသို့တည်း။ ဦးသာချိုက ထန်းရည်မှူးလာသည် ကိုသာအိကလည်း ထန်းတောမှ မှူးမှူးနှင့် ပြန်လာသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လမ်းဖယ်မပေး။ ဒီတော့ လှည်းချင်းညား လှည်းချင်းလည်း ညား။ တစ်ဦးက လက်တွင် ဓားဒဏ်ရာကြီးနှင့် ဦးသာချိုက ချီစောင်းတွင် တစ်ညှို့ခန့်ကွဲလို့

ဦးရွှေမောင်က သူ၏ တပည့်ဟောင်းများကို တပည့်သစ်များနှင့် ခတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီအကောင်ဟာ ကျုပ်တပည့်ပဲ။ သူ့နဲ့ကျုပ်နဲ့ ထောင်ထဲချည်း ဩတာ ဒါပါဆို ငါကြိမ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီးက လက်ဝါးငါးချောင်းထောင်ပြရာ အကျဉ်းသားလူ သစ်တို့ တဝါးဝါးနှင့် ရယ်ကြလေသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ဆက်လက်၍ သူ တပည့်၏ဂုဏ်ကို ထုတ်ဖော်ချီးကျူးပြန်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက ဒီအကောင်ပေါ့။ ခါးပိုက်နှိုက်တာ ငွေငါးဆယ်ရ တယ်။ အဲဒီအမှုနဲ့ အဖမ်းခံရပြီး ရုံးမင်းက ဒဏ်ငွေငါးဆယ်တပ်တာကို ကိုယ့်လူက တရားသူကြီးကို မကျေမနပ်နဲ့ ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ငွေလေး ငါးဆယ်မိုးလို့ရတာ ဒဏ်ငွေငါးဆယ်တပ်ထားရင် ကျုပ်အတွက် ဘာကျန် တော့မလဲလို့ ထမေးတာသူပဲ”

ညောင်ညိုပင်အောက်ရှိ အကျဉ်းသားသဘင်သည် အတော်ပင် ဝိုဝိုပြည်ပြည် ရှိသွားလေ၏။

“ကဲ . . . တပည့်တော် ဒီတစ်ကြိမ် ထောင်ကိုဝင်လာပုံ အမိန့်ရှိပါ ဦး။ အရင်လို မစို့မပို့ အမှုမျိုးပဲလား”

ထောင်ပိုင်ကြီးက တပည့်ဟောင်းကို တွေ့ရ၍ ပြုံးတော်မူ၏။

“မစို့မပို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နွားမိုးပူပါ”

“အဲ . . . ငါ့လခွေးတဲ့ နွားမိုးတာ မစို့မပို့ မဟုတ်သေးဘူးလား ကွ။ မင်းလာရင် ဒါမျိုးပဲ တွေ့ရတယ်။ အရင်တစ်ခါလည်း နွားနှစ်ကောင်မိုး တာ တစ်ကောင်ကို ထန်းရည်နဲ့မြီးစားတာ တစ်ကောင်လုံး ကုန်တယ်ဆိုပဲ။ ဒါတောင် သွားတွေကျိုးနေလို့”

အကျဉ်းသားများ တစ်ဝိုက်ပြင်နေကြ၏။

“ဆိုစမ်း . . . ဒီတစ်ခါ ဘယ်နှကောင်မိုးသလဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက ထပ်မေးပြန်သည်။

“အကောင်တစ်ရာငါးဆယ်ထဲပါ”

၁၆ ။ မြောင်းမြမောင်ကို

“အဲ ... သာဓု၊ ကောင်းလေစွ။ လုပ်ခဲ့လုပ်တော့ ဒီလိုမှပေါ့”

ညောင်ညိုပင်ပရိသတ်များက တကယ့်အာဇာနည်နီးပါး သိုးကျွေးခွံ
မဆုံး ရယ်မဆုံး ရှိကြ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အပေါင်းအသင်းလေးကောင်းတုန်း တစ်ကွင်းလုံး
ရှိ ခွားတွေကို ‘မ’ သွားတာပါပဲ။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

“ဒီတစ်ခါတော့ ဈေးသုံးရသားပဲ။ လုံ့လဝီရိယ အကျိုးပေါ့လေ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့တပည့် အင်္ဂါရှစ်ကို ခေါင်းဆုံးခြေဆုံး ကြည့်
ပြောပြန်သည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ...”

တပည့်ခွားသူဌေးက ဟဲလိုက်၏။

“ထို့ ... မအေပေ။ ညစ်တဲ့နေရာ ကမ်းကုန်ရောလခွဲ”

ရွှေညောင်ပင် သာတဲ့စန်းတွင် နီးနှေးလှယ်ပွဲကြီး စည်ကားလှ
၏။ သွားမရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ဦးရယ်ပုံမှာ မြင်ရသူများအား အဘယ်မှာ
မရွှင်မြူးဘဲနေပါအံ့နည်း။ ထိုအဖိုးကြီးလည်း နယ်နယ်ရရမဟုတ်။ သိုရှယ်
လစ်စီးပွားရေးအမှုအရ ထောင်သုံးလကျသည် ဆန်စက်ပိုင်ဖြစ်၏။

“ကဲ ... နောက်တစ်ယောက်”

ထောင်မှူးက ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဪ ... မောင်ရင်ကတော့ လူရည်သန့်ကလေးပါလား”

ထောင်ပိုင်ကြီး ကရုဏာရှင်က သေချာစွာ ကြည့်၍ ပြောစေ
သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်က ပဟက စာရေးပါ”

“ဪ ... ငါသိပြီ တော်တော့”

ဒီတစ်လော ပဟက၊ ဆရာတကာမှ အချို့ပညာရှိများ၏ သတင်းပေး
လှပေသည်။ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းပေါင်း ဂိုဒေါင်နှင့် ၂၄ လုံး

အပြည့်ကို ပြည်သူလူထုလက်သို့ မဖြန့်ဖြူးဘဲထားသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ချင်းတောင်လို နေရာမျိုးသို့ ရေခဲဓာတ်ဘူးပို့ပြီး ရက်ကန်းဖြင့် အသက်မွေးသောအရပ်သို့ ချည်ထုပ်ပရောက်ဟု ကြားရဖူးသည်။

ကုန်စည်ဖြန့်ဖြူးကြရာ၌ အစိုးရက ပို့ပေးသည့်ကုန်ကို အနည်းအကျဉ်းသာ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချပြီး လည်သလို ကြည့်လုပ်ကြသည်ဟု အဆိုရှိနေပြန်သည်။

မည်သူက ကုန်ထုတ်စာအုပ် အမှတ်ဘယ်မျှဖြင့် ဘယ်နေ့က ဘာကုန်ကို ထုတ်သွားသည်ဟု အတိအကျ ဂျာနယ်မှတ်တမ်းပျိုးမရှိ။ ပြေစာတွင် ရောင်းကုန်တန်ဖိုးငွေ ပြည့်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး အလုပ်လုပ်နေကြပုံမှာ ဘုံသြဖွယ်ကောင်း၏။

လူထုလက်သို့ ကုန်ဖြန့်ဖြူးရာ၌ မပျောက်မပျက် တန်းစီမတိုးရသော နည်းရှိရပေမည်။ ဒီလိုမှ နည်းမရှိလျှင် ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ်ကောင်းပါသည်ဟု လက်တွေ့မရှိဘဲ အဘယ်မှာလျှင် ဆိုရှယ်လစ်တိုင်းသစ် ပြည်သစ်များ အလျှိုလျှို ပေါ်လာနိုင်စရာရှိပါနည်း။

ဖြစ်သင့်သည်က ဘယ်ဆိုင်တွင် ကုန်ထုတ်စာအုပ် နံပါတ်စဉ်တစ်ဆက်နေ ငါးရာထိဝယ်၊ ခြောက်ရာကျနေ တစ်ထောင်ထိ၊ ဘယ်ဆိုင်... ဘယ်ဆိုင်... လက်လီကိုယ်စလှယ်များကို အမြတ်အစွန်း အနည်းအကျဉ်းပေးကာ ရပ်ကွက်လူကြီးများ စောင့်ကြပ်ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ရောင်းပါက ကုန်စည်ဖြန့်ဖြူးမှု ထိရောက်မည် မဟုတ်ပါလော။

အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ် တစ်ဆိုင်ကိုပြုတိုး ရသူရ၊ မရသူဝတ် ဒီကြားထဲ အရာရှိဩဇာရှိသူတို့က ဩဇာဖြင့် လိုတာယူ၊ မြို့ပေါ်ရှိ မျက်နှာဖုံးသို့ကလည်း လိုတဲ့ကုန်ရနိုင်တဲ့နည်းရှိ၊ ပပက ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကလည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ ယူနိုင်စွမ်းရှိ။ အဲ... ဘယ်လာ လူထုအတွက် ကုန်အပြည့်အစုံရတော့မှာတုံး။ ဒါတွေဟာ စနစ်တကျ ရောင်းချတဲ့နည်းကို မလိုက်လို့

“အဲ... မောင်ရင် ထောင်ထဲရောက်တာဟာ သမိုင်းက တောင်ဆိုလာတဲ့ အချက်ပဲ။ ခံဦးပေါ့။ အဲ... နေဦး။ မင်းတို့ ယဟက စာရေးတွေမှ အလုပ်အတွက် အာမခံငွေပေးရတဲ့ စနစ်ရှိသလား”

ထောင်ပိုင်ကြီးက မဆီမဆိုင် မေးခိုပြန်သည်။

“မရှိပါဘူး”

“ဟင်... တို့ထောင်မှူးတွေတောင် လူတစ်ယောက်ကို သုံးထောင်အာမခံပေးချီး လခက အရစ်ကျသည့်ထားတယ်။ လျော်စရာရှိရင် အာမကို သိမ်းမယ်။ မင်းတို့က သိန်းထောင်ချီပြီး တာဝန်ယူထားရတာ။ အာမမရှိဆိုတော့ သိပ်လုပ်ပျော်တာပေါ့ကွာ”

လူရည်သန့်ကလေး ကိစ္စကို ဤမျှနှင့် ရပ်ဆိုင်းပြီး နောက်ဆုံးထားယောက် နှစ်ယောက်၊ အကျန်ကို ဆက်လက်စစ်ဆေးပြန်သည်။ ဤလူမှူးယောက်မှ တကယ့်လူတွေပေတည်း။

တစ်ဦးက လက်တစ်ဖက်မရှိ။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ နှစ်ဖက်စလုံး မောင်းရင်းက ပြတ်လို့။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ အမှုတွဲဖြစ်ကြလေသည်။ ကုသိုလ်ကံနယ် ဆုံမှပေးတတ်ပလေ။

“ဪ... မောင်ရင်ကြီးတို့က ဘာအမှု”

ဦးရွှေမောင်က လူလေးဆယ်ခန့် စစ်ဆေးချိန်ဖြစ်၍ ခါးကိုခန့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဖဲရိုက်မှုပါ”

လက်နှစ်ဖက် မရှိသူက ဖြေလေသည်။

“ဟောဗျာ... လက်မရှိဘဲ ဘယ်လိုဖဲရိုက်သလဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးအမေးတွင် တဝါးဝါးရယ်သံကို ကြားရလေသည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်တော်က ဒီအကောင်ကို ဖဲကိုင်နိုင်ထားတဲ့ အနားက ပြောပေးတာပါ”

“အင်း... ဝါသနာကီး”

လူနှစ်ယောက်ပေါင်းမှ လက်တစ်ချောင်းရှိသူများက မိမိတို့ပါသော အလျောက် ဖြစ်သလိုလုပ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်လာကြ၏။ ရဲဋ္ဌာန၏အလုပ်သည် ပြီးပြီ။ တရားသူကြီးကလည်း တာဝန်ကျေပြီဖြစ်၏။ အဲ ... နောက်ဆုံး လက်ခံရသည့် ဦးရွှေမောင်က လူနှစ်ယောက်ပေါင်း လက်တစ်ချောင်းကို ဘယ်လိုပြန်လည်ထူထောင်ရေးခေတ်တွင် အသုံးပြုရပါ။ ဦးရွှေမောင် ခေါင်း ကိုက်သွားပေပြီ။ ဦးရွှေမောင်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဒီလူနှစ်ဦးကို ပုလဲ စခန်း လမ်းဖောက်ရာ၌ သို့ လိုက်ရကောင်းမလားဟု ရွှေဘူဇာတ်တော် စူးဖျောက်ကြည့်သေး၏။ ဒီလိုလည်း မဖြစ်သေး။

ဦးရွှေမောင်သည် သူတို့အတွက် ဝလချီးလည်အောင် စဉ်းစားသမှု ပြုပြန်သည်။ အလုပ်အတွက် ထားပါဦး။ ဒီလက်မရှိတဲ့လူ၊ ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းစားပါမည်နည်း။

“ကဲ ... အကြံဉာဏ် ပေးကြပါဦး။ ဒီလူ ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းစား မလဲ”

အကြံကုန်ပြီဖြစ်သော ထောင်ပိုင်ကြီးက ပရိသတ်ဆီသို့ အကြံ တောင်းခံလိုက်ရှာ၏။

“ဒါတော့ ... ဆရာကြီး၊ သူ့တပည့်ကို တာဝန်ပေးရင် ဖြစ်ပါ တယ်”

တစ်ဦးသော အကျဉ်းသားပညာရှင်က အကြံပေးရာ အုနိပ်ရယ် သံကြားရ၏။

“ဟာ ... ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ... ကိုယ့်လူ မင်းလူကိုမင်း ထမင်းခွဲပေး ပါကွာ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက မေတ္တာရပ်ခံရတော့သည်။

“နေ့တိုင်းလား ... ဆရာကြီး”

လက်ဘစ်ဖက် လူက ဦးရွှေမောင်အား ပြန်မေးလေသည်။

“အေးပေါ့ဟာ ... ခုနှစ်ရက်မှ တစ်ခါ ခွဲချင်လို့လား။ ထောင်ထဲ

မှာ လူတိုင်း အလုပ်လုပ်ရမယ်ကွ။ အခု မင်းကို ငါ ဥပဒေအရ အလုပ်ပေးတာ”

လက်တစ်ဖက်နှင့် သူတော်ကောင်းက သွားပြီးလေးနှင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဟု တာဝန်ကြီးတစ်ခုကို ယူလေမှ ဦးရွှေမောင် စိတ်အေးရရှာတော့သည်။

စစ်ဆေး၍တော့ အားလုံး ပြီးပေပြီ။ အကျဉ်းသားများ အတော်လည်း ရယ်မောရပြီဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာများ ရွှင်လန်းလျက်တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ထောင်တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဦးရွှေမောင်မှာ လက်နှစ်မပါသော သူ၏ ဧည့်သည်ထူးအတွက် ဆက်လက်၍ မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ပေ။

အကြောင်းမှာ ထောင်တွင်းသို့ ရောက်လာသမျှ အကျဉ်းသားများ တို့၏ သားရေး၊ နားရေး၊ စားဝတ်နေရေးဟူသမျှမှာ ထောင်ပိုင်တစ်ဦး၏ မလုပ်မနေရ တာဝန်မဟုတ်ပါလော။ လူတစ်ဦးထောင်ကျလာပြီဆိုလျှင် ထောင်ဒဏ်ထောင်ချုပ် ခံနေရသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုသူ၏ ဆွေမျိုးသား မယားများက တွေ့ချင်သလို တွေ့ရသည်မဟုတ်။ ဘယ်လို စေတနာရှိရှိ ထိုသူနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှ လုပ်ကိုင်ခွင့်မရှိတော့။ ဦးရွှေမောင် ထောင်ပိုင်ကြီးသာလျှင် လုံးဝတာဝန်ရှိသည်။ မဟုတ်တဲ့လော့ ...။

ယင်းသို့ တာဝန်ရှိသူအသီးသီးအနေနှင့် ဦးရွှေမောင်က လက်နှစ်ဖက် မရှိသူအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးရမည့် တာဝန်အခက်အခဲတစ်ခုရှိတာ သူသည် အဖြေကိုရှာမရ၍ မသာယာသောမျက်နှာနှင့် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီး မျက်နှာမကောင်းသဖြင့် စိုးရိမ်သွားဟန် ရှိသော ထောင်မှူးက ပျာပျာသလဲမေးရှာ၏။

“ဆရာ ... နေမကောင်းဘူးထင်တယ်။ လူသစ်တွေကလည်းများတော့ ဆရာ သိပ်ညောင်းမှာပဲ”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့တွေးနေတာက တစ်ခုပါ။ အလုပ်ကိစ္စပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရ ကောင်းမလဲလို့ တွေးမရဘူး”

“ဆရာ... အမိန့်ရှိပါ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပါ

မယ်”

ထောင်မှူးက အားတက်သရာ ပြောရှာသည်။

“တကယ်လား”

“ဆရာတပည့် ဆရာခိုင်းရင် မငြင်းပါဘူး”

“ဟာ... ဒီလိုဆို ကျွန်တို့အားရပြီပေါ့။ တခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလက်နှစ်ပက် ပြတ်နေတဲ့လူ နောက်ဖေးသွားပြီးရင် ရှေးကုံးမဲ့ ကိစ္စကို တာဝန်ယူစမ်းပါ”

ထောင်မှူးသည် တဟားဟားရယ်ပြီး နဖူးကို ထုလိုက်ရာ ညောင်ညိုပင် ဆွေးမွေးသဘင်ကြီးမှ အံ့ကျဉ်းသားထုသည် ပက်လက်လန်အောင် ရယ်ကုန်ကြလေသတည်း။

မြောင်းမြမောင်ကို

ಶಿವಶಂಕರನಿರವರ
ಸಂಪಾದನಾ
ಶಿವಶಂಕರನಿರವರ

ဝန်ထမ်းဆိုတော့ တစ်နေရာထဲမှာ ကြာကြာနေရဘူး။ ဟိုရောက်
လိုက်၊ ဒီရောက်လိုက်ပေါ့။ ခု ဟင်္သာတထောင်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရောက်
လိုက်ပြန်တယ်။ ၁၉၆၅ခုနှစ်ကပေါ့ ထောင်ပိုင်ကြီးက ဦးဘရင်။ သူ့ကိုတော့
ထောင်လောကမှာ ကုလားဘရင်လို့ခေါ်ကြတယ်။ ထောင်မှာ ဦးဘရင်က
နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ လူချင်းမှားမှားဆိုတော့ ကုလားထောင်ပိုင်ကြီး ဦးဘရင်
ကို ကုလားဘရင်တဲ့။ သိပ်စကားများများပြောတဲ့ ဗမာထောင်ပိုင်ကြီးဦးဘရင်
ကိုတော့ ဆိုင်ကလုန်းဘရင်တဲ့။

ဟင်္သာတထောင်မှာ ထောင်မှူးကြီးနေရာရှိပေမဲ့ ထောင်မှူးကြီး
မရှိဘူး။ စိနိုယာထောင်မှူးကပဲ ထောင်မှူးကြီးတာဝန်ယူပြီး လုပ်နေရတယ်။
စိနိုယာထောင်မှူးကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျောင်းအတူတက်၊ အတူဆင်းခဲ့တဲ့
ထောင်မှူးဦးထွန်းလွင် နောက်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ထောင်မှူးတွေကတော့ ထောင်မှူး
ဦးကြည်လှိုင်၊ ထောင်မှူးဦးသန်းတို့ဖြစ်ကြတယ်။ ဟင်္သာတထောင်မှာ အလုပ်
အကူလုပ်ခဲ့ကြတဲ့ စာရေးနှစ်ယောက်ကတော့ မောင်ဝင်းကြည်နဲ့ မောင်ထွန်း
အား။

ထောင်မှာ အကျဉ်းသားအားလုံးပေါင်း ၇၀၀ ကျော်ရှိတယ်။ ဒီအထဲ
မှာ အမှုစစ်ဆေးဆဲ အချုပ်သားက ၄၀၀ လောက်ရှိတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီး

၂၄ - အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ဦးဘရင်က ဘုံကျောင်းထွက်။ အင်္ဂလိပ်လိုပြောတာ အင်္ဂလိပ်လိုရေးတာ။ အလွန်ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ဆီက အင်္ဂလိပ်စကားပြောနဲ့ အင်္ဂလိပ်လို အရေးအသားပညာယူရတယ်။ စိတ်သဘောထား အလွန်ကောင်းတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးဆိုပေမယ့် လူကြမ်းမဟုတ်ဘူး။ လူအေး။ ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားတွေ ဆူညံပူပူဖြစ်မှာဆိုတယ်။ အကျဉ်းသားတွေကို အလိုလိုက်ပြီး အုပ်ချုပ်တယ်ဆိုပါတော့။ ထွက်ပေးရင် ပြီးရော။ ထောင်ထဲ အကျဉ်းသားတွေ မဆူရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ အုပ်ချုပ်တယ်ဆိုပါတော့။

ထောင်မှူးကြီးတက်လုပ်နေတဲ့ ထောင်မှူးဦးထွန်းလွင်ကလည်း လူအေးလူပျော့။ စကားတောင် ကျယ်ကျယ်ပြောတမဟုတ်ဘူး။ လေသံလေးနဲ့ နူးနူးညံ့ညံ့ပြောတာ။ ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်းလူအေး။ ထောင်မှူးကြီးကလည်း လူအေးတွေဆိုတော့ အကျဉ်းသားတွေအကြိုက်ပေါ့။ ဟာသာတထောင်ဟာ ထောင်နဲ့ မတူတော့ဘူး။ ဆိုင်းသံခုံသံတွေနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်အနုပညာကျောင်းကြီးနဲ့ တူနေတော့တာပဲဗျာ။

ကျွန်တော်ရောက်သွားတာလဲ သီတင်းကျွတ်လကြီး အကျဉ်းသားတွေ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်အတွက် ဆိုင်းတိုက်၊ ယိမ်းတိုက်၊ အငြိမ့်တိုက်နဲ့ ဆူနေတာပဲ။ ညဆို ၁၁ နာရီ ၁၂ နာရီအထိ တီးမှုတ်ကာ ခုန်နေကြတာ အမှန်မှာတော့ တစ်လလောက်ကစပြီး ကြိုဟင်တိုက်ရင်ရပါတယ်။ ခုတော့ နှစ်လသုံးလလောက်ကစပြီး ယိမ်းတိုက်၊ ဆိုင်းတိုက်နဲ့ တီးမှုတ်နေကြတာ။ သီတင်းကျွတ်ပြီးတော့ တန်ဆောင်မုန်း။ တန်ဆောင်မုန်းပြီးတော့ နတ်တော်ပြာသိုး၊ နောက် လွတ်လပ်ရေးနေ့ပွဲတွေက ဆက်နေတော့ ထောင်ထဲဆိုင်းခုံသံတွေဟာ တစ်နှစ်လုံးပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ။

ကျွန်တော်ရောက်ပြီး ဘာမှ မကြာလိုက်ဘူး။ သယံလေးငါးရက်လောက်ပဲရှိအုန်းမယ်။ ပွဲက စတော့တာပဲ။ စတဲ့ပွဲက သူတို့ပွဲမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ပွဲက လိုသေးတယ်။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ကျမှ အခုပွဲက ကျွန်တော့ပွဲ။ မနက်ထောင်ဖွင့်က ကျွန်တော့်အလှည့်၊ ကျွန်တော့်တာဝန်။ ကျွန်တော်ထောင်ကို မနက်အစောကြီး ငါးနာရီခွဲလောက်ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်

ရောက်တော့ ညလုံခြုံရေး အစောင့်အမှုထမ်းတွေက ဝိုင်းတိုင်ကြဲတယ်။ ညက စာတ်ဆရာလူကြီးလုပ်နေတဲ့ အကျဉ်းသားမူတူးဟာ တစ်ညလုံး အမှုထမ်းတွေကို ငါနဲ့ ကလော်ဆဲနေပါတယ်တဲ့။ ကြားကောင်းကြသေးရဲ့လားဗျာ။ အကျဉ်းသားက ထောင်ဝန်ထမ်းတွေကို ဆဲသတဲ့။

ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတော့ အဲဒီစာတ်ဆရာ အကျဉ်းသားမူတူးဟာ အငြိမ်မင်းသမီးလုပ်တဲ့ အကျဉ်းသားနဲ့ ကာမရာဂ စပ်ယှက်တာ အဲဒီအဆောင်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ ညကင်းသမားက မြင်လို့ အခန်းလူကြီးတွေ နှိုးပြီးပြောတယ်။ အဲဒါ သူ့ကို မတရားပြောပါတယ်ဆိုပြီး အမှုထမ်းကို စပြီးကလော်ဆဲတယ်တဲ့။

ညလူကြီးရောက်လာတော့ ညလူကြီးနဲ့ ဆက်ဖြစ်ကြတယ်။ ညလူကြီးကိုလည်း ဆဲပြန်တယ်။ နောက်တော့ ဝန်ထမ်းတွေက မခံနိုင်ကြတော့ ဆက်ပြီး ဝန်ထမ်းတွေကိုပါ ဆဲတယ်တဲ့ဗျာ။

ထောင်ထဲမှာက အကျဉ်းသားချင်း ကာမရာဂ စပ်ယှက်တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ။ ခုခေတ်စကားနဲ့ဆိုတော့ လိင်တူချင်း စပ်ယှက်တယ်ပေါ့။ ထောင်စကားထောင်ဝေါဟာရနဲ့ ပြောရရင်တော့ အိုးစားလုပ်တယ်ပေါ့။

ထောင်ထဲမှာ ခုလိုယောက်ျားချင်း လိင်တူစပ်ယှက်တာ ခုမှမဟုတ်ဘူး။ ဟို အင်္ဂလိပ်လက်ထက်ကတည်းက ထောင်တွေမှာရှိတယ်။ နိုင်ကွက်လို့မရဘူး။ ဖိနှိပ်လို့မရဘူး။ အိုးစားကိစ္စကြောင့် ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသား အချင်းချင်း ဓားထိုးမှု၊ ရိုက်မှု၊ လူသတ်မှုတွေ မကြာမကြာ ပေါ်ခဲ့ရတယ်။

ရက်စက်ပါပေ့ကွယ်ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာတော့ ဦးနုက အကြံပြုထားတယ်။ ရုရှားပြည်က အကျဉ်းထောင်တွေထဲက အကျဉ်းသားတွေလို တစ်လနစ်ကြိမ် အိမ်ပြန်လွှတ်သင့်တယ်တဲ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင် အိုးစားကြောင့် ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း ဓားထိုးမှုတွေ၊ ရိုက်မှုတွေ၊ လူသတ်မှုတွေဟာ ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရှိနေမှာပဲတဲ့။

အခု ဟာသာတထောင်ကို ကျွန်တော်ရောက်ပြီဆိုရင်ပဲ အိုးစားနဲ့ စတွေ့တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ထောင်ဖွင့်လှူပေါင်းစစ်ပြီးရင် အခန်း

၂၆ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

တွေအားလုံးကို သော့ပြန်ခတ်ထားလိုက်။ ပြီးရင် ငါ့သတင်းပို့ဆိုတော့ အခန်း
တွေအားလုံး သော့ပြန်ခတ်ထားလိုက်တယ်။ ခတ်ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော်က
ညလူကြီးကိုခေါ်ပြီး အဲဒီအကျဉ်းသားမူတူးကို အခန်းထဲက ခေါ်ခဲ့လို့ပြောပြီး
လွှတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် မိန်းဂျေးစားပွဲမှာ ထောင်ပိတ်စာအုပ်နဲ့ ထောင်ဖွင့်
လူပေါင်း ကိုက်မကိုက် စစ်နေတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ရှေ့ ရောက်လာတယ်။
အမှန်မှာတော့ ကျွန်တော်ကမမေးရင် မပြောရဘူး။ ပြောစရာမလိုဘူး။ ပြော
စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ သူ ကျွန်တော့်ရှေ့ ပုံစံရပ်နေရမှာ ခေါင်းလှုပ်လက်
လှုပ်လို့ မရဘူး။ ခုတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို မထီလေးစားနဲ့ ခြေကားယား
လက်ကားယားနဲ့ သူက အရင်စတိုင်တယ်။ ညက ကင်းသမားနဲ့ ညလူကြီး
တို့က သူ့ကို မတရားစွပ်စွဲကြတယ်ပေါ့။

ကျွန်တော် စိတ်တိုသွားတယ်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်သွားတယ်။ မင်း
ကို ငါဘာမေးသေးလို့လဲ။ ဘာပြောသေးလို့လဲ။ မင်း ထောင်စည်ကမ်း နား
မလည်ဘူးလား။ မင်း တော်တော်လူပါးဝါလားဆိုပြီး အနားက ဝန်ထမ်း
တစ်ယောက်လက်ထဲက တုတ်ဆွဲပြီး ကျွန်တော် သူ့ကို တအားလွှဲရိုက်လိုက်
တယ်။ သူက ကျွန်တော့်တုတ်ကို လှမ်းပြီး ဖမ်းလိုက်တယ်။ မရိုက်မိဘူး။
ကျွန်တော်က တုတ်ပြန်ဆွဲတယ်။ သူက တုတ်ကို မလွှတ်ဘူး။

ဒီတော့ ဘေးကရှိနေတဲ့ ဝန်ထမ်းလေးငါးယောက်က တုတ်ကို လှ
ပြီး ကျွန်တော့်ကိုရိုက်ဖို့ လုပ်တယ်ထင်ပြီး ဝိုင်းရိုက်လိုက်ကြတာ။ အကျဉ်း
သားမူတူး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပုံလျက် လဲနေတော့တာပဲဗျာ။ ကျွန်တော်က
ဝိုင်းရိုက်တဲ့ အမှုထမ်းတွေကို ဟေ့ကောင်တွေ တော်တော့ဆိုပြီး အတင်းဝင်
တားရတယ်။ သူ့ကိုလည်း အတင်းဝင်ပြီး ဖက်ထားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်
ကိုတောင် ရိုက်မိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်လက် တော်တော်နာသွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မူတူးအခန်းက အကျဉ်းသားလေးငါးဆယ် ထွက်
လာကြတယ်။ ကျွန်တော်က 'ဟေ့ ... မင်းတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အခန်း
ကိုယ်ပြန်ဝင်ကြ။ ရှေ့မတိုးကြနဲ့လို့လည်း အော်လိုက်တယ်။ ဂါတ်ကြီးပေါ်

က အစောင့်ကိုလည်း သူတို့ရှေ့တိုးရင် ပစ်လို့လည်း အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့အားလုံး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားကြတယ်။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး သော့ခတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

ကျွန်တို့အခန်းတွေကတော့ လူပေါင်းစစ်ပြီး သော့ပြန်ခတ်ထားလို့ မထွက်နိုင်ကြဘူး။ အမှန်မှာတော့ မူတူးခေါ်ထုတ်ခဲ့ပြီး သူ့အခန်းကို သော့ခတ်ထားရမှာ မခတ်မိဘူး။ မူတူးကို ကျွန်တော်ခေါ်လို့ ထွက်လာတော့ စောင့်မြဲလာတယ်။ သူလက်ထဲမှာ သံချွန်ပါလာတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ တပည့်ဟောင်း အကျဉ်းသားတွေ ရှိတယ်။ သူတို့က မူတူးလက်ထဲက သံချွန်ကို အတင်းယူထားလိုက်ကြ တယ်။ သံချွန်သာပါလာရင် ဘာတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာ မတွေးမဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် မှ အထိုးခံရမလား။ တခြားဝန်ထမ်းတွေပဲ အထိုးခံရမလား။ သူပဲသေမလား မသိဘူး။

ကျွန်တော်မူတူးကို ဆေးရုံမပို့ပဲ တိုက်ထဲပို့လိုက်တယ်။ နောက် ထောင်ပိုင်ကြီးကို သတင်းပို့တယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ချက်ချင်းရောက်လာ တယ်။ ထောင်ပိုင်ရုံးခန်းမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်တာတွေကို အသေးစိပ် ရှင်းပြ တယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးကတော့ တော်မှတ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ ခြေတွေ သက်တွေတောင် တုန်နေတယ်။ သိပ်စိတ်ပူနေတဲ့ပုံပဲ။ ဒါမျိုးတွေ မဖြစ်ချင် ဘူး။ အေးအေးနေချင်တယ်။ အားလုံးကောင်းပါတယ်ခင်ဗျားဆိုတဲ့ သတင်း ပို့တာမျိုးကိုသာ လက်ခံချင်တာ လိုချင်တာ။

ကျွန်တော်သတင်းပို့ပြီး ထောင်ပိုင်ကြီး ချက်ချင်းပဲ တိုက်ထဲက အကျဉ်းသားမူ တူးကို သွားကြည့်တယ်။ ထောင်ဆရာဝန်လည်း ရောက်လာ တယ်။ မူတူးကို တိုက်ထဲကထုတ်ပြီး ထောင်ဆေးရုံကို ခေါ်သွားတယ်။ ထောင်ဆေးရုံမှာ သူ့ဒဏ်ရာကို ကြည့်ကြတယ်။ ဆေးထည့်ကြတယ်။ ထောင်ထဲမှာက အဲဒီတုန်းက တောထဲကမိထားတဲ့ အကျဉ်းသားတွေရှိတယ်။ ဘေးအတိုင်း သူတို့က ထောင်အုပ်ချုပ်ရေးမှာ ဝင်စွက်တယ်။ ဒီအကျဉ်းသား တို့ အပြင်ဆေးရုံကြီး ပို့ရမယ်ပေါ့။ ထောင်မှူးကိုလည်း ပြင်းပြင်းတန်တန်

၂၀ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

အရေးယူပေးပါတဲ့။ တောထဲက ကျွန်ပြုနစ်အကျဉ်းသားတွေက ဝိုင်းအာကြ
တယ်။

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်လာပြီး တိုင်ပင်တယ်။ ဒါကတော့ ဆရာ
သဘောပဲ။ အပြင်ဆေးရုံထုတ်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ထုတ်ပါ။ ကျွန်ပြုနစ်
အကျဉ်းသားတွေက ဝိုင်းပြောလို့ ထုတ်တာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လက်မခံ
ဘူး။ သဘောမတူဘူး။ ဆိုတော့ ဆရာဝန်က မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့
အပ်လို့ အပြင်ဆေးရုံကို ထုတ်ရမှာပါဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်ဆက်မပြောတော့
ဘူး။ သူတို့ ချက်ချင်း အဲဒီအကျဉ်းသား မူတူးကို ဟင်္သာတဆေးရုံကြီးကို
ပို့လိုက်တယ်။

ဆေးရုံကြီးရောက်တော့ မူတူးက ဟင်္သာတမှာ တရုတ်သူဌေး ဝက်
လိုင်စင်စီ ချန်မိန်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ ချန်မိန်တရုတ်သူဌေးရောက်လာတော့
ထောင်မှူးဦးစိန်ဌေးနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ သူ့ကို မတရားဝိုင်းရိုက်ကြတယ်။ ပကျေ
နပ်ဘူး။ သူ့ကို ကူညီပါ။ ကယ်ပါလို့ ဆိုတယ်။ တရုတ်သူဌေးချန်မိန်က
လည်း ဘုမသီဘမသီနဲ့ မူခင်းဆရာဝန်ကပ်ပြီး အမှုကို ကြီးအောင်လုပ်
တယ်။ ရဲစခန်းမှာလည်း အမှုဖွင့်ပြီးတိုင်တယ်။ မြို့ပေါ်က သတင်းထောက်
တွေခေါ်ပြီး ရှင်းလင်းပွဲလုပ်တယ်။ ဓားပြမှုနဲ့ ထောင်ကျနေတဲ့ အကျဉ်းသားက
သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်သတဲ့ဗျာ။

အဲဒီက ရဲစခန်းမှူးက ကျွန်တော့်ညီအရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။
တစ်ဝိုင်းထဲသားတွေ ရပ်ထွေရပ်မျိုးတွေ။ ကျွန်တော့်အဒေါ်အိမ်မှာ လာနေ
ပြီး ကျောင်းတက်ရတယ်။ ဘဝတန်းအောင်တော့ ရဲထဲရောက်သွားတယ်။
သူက ကျွန်တော့် လှမ်းဖုန်းဆက်တယ်။ အစ်ကိုအခြေအနေကတော့ ဒီလို
ဖြစ်နေတယ်။ ဘာမှတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အကိုသိထားရအောင် ကျွန်တော်
ပုန်းဆက်တာပါတဲ့။

ဒီတော့ ကျွန်တော်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဆိုပေမဲ့ စိတ်ပူပြုံး အေးအေးနေလို့
မရတော့ဘူး။ ဟင်္သာတဆေးရုံက အကြီးဆုံး ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးဆီ ပြေးရ
တာပေါ့။ ကံကောင်းချင်တော့ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးက လွန်သား ဦးထွန်းရှိန်

တဲ့။ ရင်ဆွေရင်မျိုးတွေ ပြစ်နေတယ်။ ရင်းလည်း အလွန်းရင်းနှီးတယ်။ ဆရာ
ဝန်ကြီး ဦးထွန်းရှိန်ဟာ အမေရိကမှာ ခွဲစိတ်ပါရဂူဘွဲ့ရခဲ့တယ်။ ပြန်လာတော့
အမေရိကန်သူစစ်စစ်ကို ယူပြီး မြန်မာပြည်ပြန်လာခဲ့တာ။ ခွဲစိတ်ကုသမှုမှာ
တော့ အလွန်နာမည်ကြီးတယ်။ သူတို့ခေတ်က နှစ်ယောက်မရှိသလောက်
ပဲ။ သူညီအရင်း ဦးထွန်းညွန့်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ သူက ၁၉၄၆-၄၇
လောက်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ တကသဥက္ကဋ္ဌ။ သူညီအငယ် ကိုဇော်ဝင်း
ကလည်း ဟယ်ရီတန်ခေတ်က ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ရကသဥက္ကဋ္ဌ
နာမည်ကြီးတွေပေါ့။ ကိုဇော်ဝင်းနဲ့က ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေ။

အဲဒီဆရာဝန်ကြီး ဦးထွန်းရှိန်ဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းရတော့
တာပေါ့ဗျာ။ မင်းတို့ထောင်မှာ ဆရာဝန်ရှိတယ်မဟုတ်လားတဲ့။ သူရှိရဲ့သား
နဲ့ အပြင်ဆေးရုံ ဘာဖြစ်လို့ ပို့တာလဲတဲ့။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း
ရှင်းပြရတော့တာပေါ့။ ဒီတော့ သူက ကောင်းပြီ။ ငါကြည့်ပေးမယ်ဆိုတာ
နဲ့ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့တယ်။

တော်တော်ကြာတော့ ဆရာဝန်ကြီး ထောင်ကို ရောက်လာတယ်။
ထောင်ပိုင်နဲ့ ထောင်ဆရာဝန်တို့နဲ့ တွေ့တယ်။ ဆရာဝန်ရှိလျက်နဲ့ အပြင်
ဆေးရုံကို ပို့ရမလားဆိုပြီး တွေ့ဆုံဆရာဝန်ကို ဆွဲသွားတယ်။ ညနေရောက်
တော့ အဲဒီအကျဉ်းသားမူတူးဟာ ဟာသာတဆေးရုံကြီးကနေ ထောင်ကို ပြန်
ရောက်လာတယ်။ ဆရာဝန်ကြီး ဦးထွန်းရှိန်သာမကယ်ရင် အဲဒီတုန်းက
ပြုတ်သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော် အလွန်ကံကောင်းသွားတယ်။ သူတော်ကောင်း
နတ်ကောင်း မ.တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ရှိတော့ သတင်းစာတွေထဲမှာ ထောင်မှူး
ဦးစိန်ဌေးနဲ့ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေက အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို ဝိုင်းရိုက်ကြခြင်း
ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ ပါလာတယ်။ အယ်ဒီတာအာဘော်တို့ပင်တိုင် ဆောင်းပါး
ရှင်တို့ကလည်း အတော်ကို ဖိရေးကြတယ်။ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ပြောင်းကာလ
မှာ ဒီလို အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းမျိုးတွေ မရှိသင့်ဘူး။ ဒါဟာ အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီ

၃၀ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ခေတ်က အကျဉ်းထောင်အရာရှိတွေနဲ့ အကျဉ်းတွေပဲလို့ အားရပါးရ ဝိုင်းရေးကြတယ်။

ဟင်္သာတ တရားရုံးမှာက ကျွန်တော်အဖေက ဘိလစ်စာရေးကြီး၊ ကျွန်တော့်ဦးလေးတစ်ယောက်က အရေးပိုင်ရုံးက စာရေးကြီး။ သူတို့က ကြားလို့သာ သတင်းမေးကြတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေကတော့ ဆူတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ဦးလေး အရေးပိုင်ရုံးက စာရေးကြီးကတော့ ဒီကိစ္စမှာ ချန်ပိန်ပါ နေတယ်။ ချန်ပိန်ဟာ ဝက်လိုင်စင်နဲ့ ဝက်သတ်ပြီး ဝက်သားဆိုင်တွေ ဖွင့်ထားတယ်။ ဟင်္သာတမြို့ပေါ်က ရှေးတွေမှာတော့ သူ့ဝက်သားဆိုင်တွေချည်းပဲ။ အပေါင်းအသင်းလည်း ကောင်းတယ်။ အပေးအကမ်းလည်း ရက်ရောတယ်။ ရုံးတို့ ဂါတ်တို့ဆိုလည်း သူပိုင်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ အရေးပိုင်ရုံးက ကျွန်တော့်ဦးလေးကို သူလွန်ဆန်လို့မရဘူး။ ကျွန်တော့်ဦးလေးက ငါ အဲဒီတရုတ်သူဌေး ချန်ပိန်ကို ခေါ်ပြောလိုက်မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်။

အဲဒီ တရုတ်သူဌေးချန်ပိန်က ဓားပြမှုနဲ့ ထောင်ကျနေတဲ့ အကျဉ်းသား မူတူးဘက်က လိုက်ဆောင်ရွက်ပေးရတာက ကျေးဇူးရှိလို့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်က အဲဒီတရုတ်သူဌေးချန်ပိန်ကို မူတူးတို့ဓားပြအဖွဲ့က ဟင်္သာတမြို့ပေါ်တက်ပြီး ပြန်ပေးဆွဲသွားတယ်။ ပြန်ပေးလက်ထဲမှာ ၄/၅ လကြာတယ်။ မူတူးစောင့်တဲ့အလှည့်မှာ ချန်ပိန်က မူတူးနဲ့ နားလည်မှုယူပြီး နှစ်ယောက်သား ထွက်ပြေးလာလို့ ပြန်ပေးလက်က ချန်ပိန်လွတ်လာရတာ။ ဒါကြောင့် မူတူးကို ရုံးရောက်လည်း သူလိုက်ရတယ်။ ဂါတ်ရောက်လည်း သူလိုက်ရတယ်။ ထောင်ရောက်လည်း သူလိုက်ရတယ်။ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လိုက်တယ်။ သူ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်။

မူတူးအကြောင်းလည်း ပြောချင်သေးတယ်။ မူတူးဟာ ဟင်္သာတနယ်၊ နိဗ္ဗာန်၊ ရှားခဲ၊ လေးမျက်နှာ၊ ဧရာဝတီ၊ အသုတ် စတဲ့ နယ်တစ်ဝိုက်မှာ သူက ဓားပြခိုလ်။ အင်းအားကလည်း ကောင်းတယ်။ ဓားပြမှုနဲ့လည်း ထောင် ခဏခဏကျတယ်။ ဟင်္သာတထောင်မှာ ကျလိုက်၊ ပုသိမ်နယ်ဘက်မှာ အမှုဖြစ်တော့ ပုသိမ်ထောင် ကျလိုက်နဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့သူကလည်း ကျွန်

တော်က ထောင်မှူး။ သူကအကျဉ်းသားနဲ့ ဟင်္သာတထောင်မှာတွေ့လိုက်၊ ပုသိမ်ထောင်မှာတွေ့လိုက်နဲ့။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါတယ် ထင်တယ်။

ကျွန်တော်ပုသိမ်ထောင်ရောက်သွားတော့ သူ့စားပြမှုနဲ့ ထောင်ခွဲခွဲ ကျလာတယ်။ ကျွန်တော်က တရားရေးဌာနမှာ ထောင်ကျန်းထောင်မှူး။ ကျွန်တော် ထောင်ထဲကနေပြီး အယူခံတင်ပေးလိုက်တယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို 'ဆရာရယ် ... ဒီစားပြမှုမှာ ကျွန်တော် လုံးဝမပါဘူး။ ကျွန်တော် လုပ်ရုံရင် ခံခဲ့ပါတယ်။ အမှဟာက လုံးဝမပါဘဲ ရဲက အတင်းဆွဲဆည့်တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အယူခံကို ဆရာကိုယ်တိုင်ရေးပါဆရာဆို သို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး တင်ပေးလိုက်တယ်။ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ် သွားတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ဆိုပြီး လွတ်တော့ ထိုင်ကန်တော့ သွားတယ်။ တစ်ပတ်လောက်ရှိတော့ မှုတူး သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်အိမ်ဘက် လာတယ်။ ကျေးဇူးတင်လို့တဲ့။ လာကန်တော့ကြတာ။ ကြက်ဥတွေ၊ ဘဲဥတွေ နောက်ငှက်ပျော့ခိုင်ကြီးကိုလည်း ထမ်းလို့။ နောက်ပါ သေးတယ်။ သူတို့ရွာကထွက်တဲ့ မှူးစည်စစ်စစ်က တစ်ပုလင်း။ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့တွေ့ရင် သူက ကျွန်တော်ရဲ့ သတင်းပေး။ ဘာကြားကြား လာပြီး သတင်းပို့တယ်။ ဆေးလိပ်ပြတ်ရင်လည်း တောင်းတယ်။ တပည့်ကျော်မှုတူး ခုတော့ သူက တရားလို ကျွန်တော်က တရားခံနဲ့ ရုံးရောက်ဂါတ်ရောက်ဖြစ် ခေကြတယ်လေ။

နောက် ၃/၄ ရက်ရှိတော့ အရေးပိုင်ရုံးက ကျွန်တော့်ဦးလေးစာရေးကြီးက ချန်ပိန်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်တယ်။ စာရေးကြီးရဲ့တူမှန်း ဘီလစ်စာရေးကြီးဦးကျော်ဟိန်းရဲ့ သားမှန်း မသိလို့ပါတဲ့။ အခု ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲလို့။ ကျွန်တော်ကို တောင်းပန်ပေးရှာတယ်။

၃၂ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

အမှုကို ပထမ သူတို့က ဆေးရုံကြီးက မှုခင်းဆရာဝန်ခွဲပေါင်းပြီး ကြီးအောင် လုပ်ထားတယ်။ ပုဒ်မ-၃၂၆ ရိုက်မှုပေါ့။ အသေးစားရိုက်မှု မဟုတ်ဘူး။ အကြီးစားရိုက်မှု ပုဒ်မ-၃၂၆ ဟာ ထောင်အနှစ်နှစ်ဆယ်ထိ ချတာ ရှိတယ်။ ၅ နှစ်တိုး ၇ နှစ်တိုးနဲ့ ကျလာတာတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ဆရာဝန်ကြီး ဦးထွန်းရှိန်ဝင်ကယ်ပေလို့ပဲ။ သူဝင်ကယ်တော့ ပုဒ်မ-၃၂၆ ကနေ ၃၂၄ ဖြစ်သွားတယ်။ ပုဒ်မ-၃၂၄ ရိုက်မှုဟာ ရဲအရေးမပိုင်ဘူး။ တရားလိုက မကျေနပ်လို့ရှိရင် တရားရုံးဦးတိုက်လျှောက်ရတယ်။ မလျှောက်တော့ဘူး ဆိုရင်လည်း ပြီးသွားတာပေါ့။ ရဲစခန်းကိုတော့ အမှုဆက်မလုပ်တော့ပါဘူး။ တရားရုံးမှာလည်း ဦးတိုက်မလျှောက်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ စာတော့ လိုတယ်။ မူတူး လက်မှတ်ထိုးရမယ်။ ဒါဆို ပြီးသွားပါပြီဆိုတော့ ချန်ပိန်က အားရဝမ်းသာနဲ့ ကျွန်တော်ကို မူတူးနဲ့ တွေ့ပေးပါတဲ့။

ကျွန်တော် ချန်ပိန်ကို ထောင်ပိုင်ဆီခေါ်သွားပြီး အကျဉ်းသားမူတူးနဲ့ တွေ့ပေးတယ်။ ချန်ပိန်က မူတူးကို ပြောပြတယ်။ ထောင်မှူးဦးစိန်ဌေးဟာ တပြားလူမဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ အရေးပိုင်ရုံးက စာရေးကြီးတူ။ သူ့အဖေ ဘိလစ်စာရေးကြီး ဦးကျော်ဟိန်းကလည်း တို့နဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတာ မင်း ရည်မနေနဲ့တော့။ အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျေနပ်ပါတယ်။ အမှုဆက်မလုပ်တော့ပါဘူးဆိုပြီး စာရေးပေး လက်မှတ်ထိုးပေးလို့ သူ့တပည့်ကို ပြောတော့တာပေါ့။

အကျဉ်းသားမူတူးကလည်း ပျက်စည်လေး စမ်းစမ်းစမ်းစမ်းနဲ့ ဆရာဦးစိန်ဌေးဟာ သူ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ပုသိမ်ထောင်မှာ ဘေးပြမူနဲ့ ထောင် (၇)နှစ်ကျတုန်းက ဆရာကိုယ်တိုင် အယူခံရေးပြီး တင်ပေးလို့ ထောင်(၇)နှစ်က ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ခဲ့ကြောင်းပြောပြီး ထိုင်ကန်တော့တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ...

“မင်းအခုလိုဖြစ်ရတာ ငါ စိတ်မကျောင်းပါဘူး။ မင်းလိုတာရှိပြော။ ထောင်ထဲမှာလည်း ကောင်းကောင်းနေကွာ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ဆရာချစ်ပိန်ကလည်း မူတူးကို ကောင်း
ကောင်းနေလို့ ပြောတယ်။ မင်း ဆရာဦးစိန်ဌေးစကားကိုလည်း နားထောင်
လို့လည်း မှာခဲ့သေးတယ်။

အဲဒီအမှုမှာတော့ တရားလိုကအကျဉ်းသား၊ တရားခံက ထောင်မှူး။
စိဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်ပြီး ကျေနပ်ကြလို့ အပူပိတ်သွားပေမယ့် မကျေနပ်တဲ့
လူက ပေါ်လာပြန်တယ်ဗျာ။ အပြစ်ကတော့ ပြောပဲ မပြောချင်တော့ပါဘူး။
အဲဒီလူက ဟင်္သာတပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးထွန်းမင်း။

တစ်နေ့ သူထောင်ကို ရောက်လာတယ်။ ထောင်ပိုင်ရုံးခန်းကနေ
ကျွန်တော်နဲ့ အမှုမှာပါတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေခေါ်ပြီး ကြိမ်းမောင်းတော့တာပါပဲ
ဗျာ။ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်ရေးကာလမှာ အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီခေတ်
က ထောင်အရာရှိတွေရဲ့ အမှုအကျင့်အတိုင်း အကျဉ်းသားတွေကို မတရား
အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်တာတွေ မမြင်ချင်ဘူး။ မတွေ့ချင်ဘူး။ မကြားချင်ဘူး
ဘူး။ အကျဉ်းသားဆိုးတာတွေကိုတော့ ထည့်မစဉ်းစားဘူး။ နောက်ပြောဆို
ကြိမ်းမောင်းပြီးတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးကို မေးတယ်။ ဒီအမှုအခြေအနေက
ဘယ်လိုလဲတဲ့။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ရှင်းပြတယ်။ အစိုက်ခံရတဲ့ အကျဉ်းသား
က ကျေနပ်လို့ အမှုမလုပ်တော့ပါဘူးဆိုလို့ အပူပိတ်လိုက်ကြောင်း။

ဒီတော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ဒီလိုလုပ်လို့ ရမလားတဲ့။ ကျုပ် မကျေနပ်
ဘူးဆိုပြီး ဒေါ်ပွဲပြီး ထွက်သွားတယ်။ တရားလို-တရားခံကျေနပ်ပေမဲ့ ကြား
က သက်သေမကျေနပ်ဘူးတဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်မှာ စိတ်အေးရတော့မလို ပူရတော့မလိုနဲ့ လိုက်ရပြန်
တော့တာပေါ့။ ကျွန်တော် ဟင်္သာတမှာဖြစ်လို့ပေါ့။ တခြားမှာဆို ကုမဲ့သူ၊
ကယ်မဲ့သူမရှိလို့ အလုပ်ပြုတ်ပြီး ထောင်ကျပြီပေါ့။ ခုတော့ ပါတီယူနစ်
အတွင်းရေးမှူးက ဟင်္သာတသား။ သူက ကျွန်တော့်အဒေါ်အရင်း ကျောင်း
ဆရာမကြီး ဒေါ်မြကြွေ (အထက-၂) ရဲ့ တပည့်ရင်း။ ကျွန်တော့်ညီလောက်
ညီတာ။ သူ့သွားကပ်ရပြန်တာပေါ့။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဥက္ကဋ္ဌကြီးနဲ့ တွေ့ပေး

၃၄ - အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

တယ်။ ကျွန်တော်က ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို တောင်းပန်ရတယ်။ သူကလည်း ကျွန်
တော် ဟသံတသားမှန်းသိသွားတော့ သိပ်စိတ်မဆိုးတော့ဘူး။ ဒါမျိုးတွေ
နောက်မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ပါတဲ့။ ခုဖြစ်ရတာကလည်း မပျော်လင့်ဘဲ ဖြစ်
ရတာ။ အကျဉ်းသားကလည်း ဆိုးတာပါတာပေါ့လေ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် နောက်
မဖြစ်စေနဲ့တဲ့။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောလွတ်လိုက်တယ်။

ဪ... ကြုံရ ဆုံရ ထောင်လောက။

သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

संस्कृत
श्री १०८
श्री १०८
श्री १०८

အငြိုးအတေး၊ ရန်ကြွေး၊ ရန်ဟောင်းတို့သည်မှာ မထားသင့်ကြောင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန်မာလူမျိုးများဖြစ်ကြသော ကျွန်တော်တို့ အခြားလူမျိုး၊ ဘာသာဝင်များထက် ပို၍ သိကြပေသည်။ အထူးသဖြင့် ကလေးငယ်များကို စာသင်ကြားပေးသော ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ပို၍ပင် အငြိုးအတေးကို ရှောင်ရှား၊ ဖျောက်ဖယ်ရမည်ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ခံစားမှုသာမက အခြားတစ်စုံတစ်ဦးကိုလည်း တားမြစ်ဆုံးမ သွန်သင်ရန် တာဝန်ရှိပေသည်။

ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်၊ အချုပ်ရုံးတွင် ထောင်မှူးကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် အကြောင်းကို တင်ပြလိုသည်။ ထိုဆရာက အထက်တန်းကျောင်းဆရာ ဘီအီးဒီဘွဲ့ရ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့၊ ရုပ်ရည် လွန်စွာ ဖြေပြစ်သည်။ စကားပြော

အလွန်ချိုသည်။ သို့သော် သူ့အမှုက လူသတ်မှု (၃)မှု။ မထင်ရက်စရာ၊ နှမြောစရာ အလွန်ကောင်းလှသည်။

အချုပ်ဖြစ်၍ ထောင်မကျသေးမီ တရားရုံးထွက်၍ အမှုရင်ဆိုင်နေ ရဆဲကာလတွင် ကျွန်တော်အုပ်ချုပ်ရသော အမှတ် (၂) အိမ်ဆောင်သို့ သူ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးကိုယ်တိုင်က သူ့အား ကြည့်ရှုစောင့် ရောက်ရန် ကျွန်တော်အား မှာကြားထားသဖြင့် ကျွန်တော်က အချုပ်ရုံးသို့ ခေါ်ယူ၍ အချုပ်သားစာရေးအဖြစ် ခန့်ထားပေးသည်။ ကျောင်းဆရာဖြစ်၍ လက်ရေးလက်သား အလွန်ကောင်းသည်။ လက်နှိပ်စက်လည်း ကျွမ်းကျင် သဖြင့် ကျွန်တော်က လက်နှိပ်စက်စာရေးလေး ကျော်ပြင်နှင့်တွဲပြီး တရား ရုံးပြန်ကြားစာများ၊ ဌာနအသီးသီးသို့ ထွက်စာများ၊ ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ် ဆေးရေးနှင့် လချုပ်များအတွက် တာဝန်ပေးထားရာ အလွန်အသုံးတည့်ပါ သည်။

သူ့အမှုမှာ လူသတ်မှု (၃)မှုဖြစ်၍ ရမန်ကြီးတစ်ပတ်ခြားစီ၊ တစ်လ တွင် (၃)ကြိမ် ရုံးထွက်ရသည်။ ရုံးကလည်း မရမ်းကုန်းတရားရုံး တစ်ရုံး တည်း။ သမိုင်းရပ်ကွက်တွင် ဖြစ်ပွားသဖြင့် မရမ်းကုန်းတရားရုံးနှင့် ဆိုင် ပေသည်။ တစ်နေ့သော ရုံးပိတ်ရက် ကျွန်တော် တာဝန်ပူးကျစဉ် နေ့လယ် နေ့ခင်း အားလပ်နေသဖြင့် ရေခန်းကြမ်းသောက်၊ လက်ဖက်သုတ်စားရင်း သူနှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော်ညီအရွယ် အသက် (၃၀)ခန့် သာဖြစ်ပါသည်။

- “မောင်တင့်နွယ်က လူပျိုလားကွယ်”
- “ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ရည်မှန်းထားသူတော့ ရှိပါတယ်”
- “ဆရာမအထဲကပဲလား”
- “မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပါ။ ဒီနှစ် ပထမနှစ်ပါ

ဆရာ”

၃၈ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“မောင်ရင့်မိဘတွေကရောကွယ်”

“မရှိတော့ပါဘူး ဆရာ။ ညီမတစ်ယောက် ရှိတာလည်း ဆုံးပါးသွားပြီမို့ ကျွန်တော်က တစ်ကောင်ကြွက်ပါ”

“အမျိုးအဆွေတွေကရောကွယ်”

“ရောဝတီတိုင်း၊ ဓနုဖြူမြို့ဘက်မှာ ရှိပါတယ်။ လယ်သမားမျိုးစိုးတွေပါပဲ”

“ဒါဖြင့် အခု အမှုအတွက် ဘယ်သူက ထောက်ပံ့ကူညီနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့လက်ထပ်မဲ့ မိန်းကလေးပါဆရာ။ အစောကပြောခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဆိုတာပါ”

“အမှုနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိသလား ... မောင်တင့်နွယ်”

“ရှိတယ် ဆရာ။ သူက သေဆုံးသူတွေရဲ့ တူမတော်ပြီး အမွေစားအမွေခံ၊ မွေးစားသမီးဖြစ်ပါတယ်”

“သူ့မိဘတွေကရောကွယ်”

“မရှိရှာတော့ပါဘူး။ သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ တစ်ကောင်ကြွက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဓနုဖြူက ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေပါပဲ။ သူက ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်ပေါင်းဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပြီး ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ ကူညီတာပါ”

“ကဲ ... ဒီနေ့တော့ အချိန်ကလေးရတော့ မင်းအမှုအကြောင်း လေးများ ပြောချင်စိတ်ရှိရင် ပြောစမ်းကွယ်။ ငါက တရားသူကြီးလည်း မဟုတ်၊ ရှေ့နေလည်း မဟုတ်၊ အမှုစစ်ရဲလည်း မဟုတ်တော့ ငါ့ကို ပြောခြင်းအားဖြင့် မင်းအမှုကို ဝန်ခံရာရောက်ပြီး အမှုကို ထိခိုက်စေနိုင်တယ်လို့ တော့ မထင်ခဲ့နော်။ ငါက အလုပ်က အနားယူတဲ့အချိန်မှာ စာရေးဆရာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်မှန်းချက်နဲ့ အတွေ့အကြုံဇာတ်လမ်းတွေ ယူနေတာ။ ဒါကလည်း မင်း ခွင့်ပြုချက်ရမှ ရေးမှာပေါ့”

“ကြိုက်သလို ရေးစမ်းပါ ဆရာရယ်။ ဆရာရေးတဲ့အချိန် ရောက်
တော့ ကျွန်တော် လူသတ်မှုနဲ့ ကြိုးပေးခံပြီးပြီလား။ အမှုကနေ လွတ်ကင်း
သွားပြီလား။ တစ်ခုခုတော့ အသေအချာ ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ။ အမှုက
ကင်းလွတ်သွားရင်လည်း ကျွန်တော့်ဆရာနဲ့ မကြာခဏ ဆုံနေဦးမှာပါ။ အဲဒီ
အခါကျတော့လည်း ကျွန်တော့်ဇနီးပါ ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်း ဇာတ်
ပေါင်းခန်းကို ပြောပြဦးမှာပါ ဆရာ”

.

.

.

..

.

ကျွန်တော့်မိဘတွေက နေဖြူဇာတိ၊ လယ်သမားမျိုးရိုးတွေပါ။
 ၁၉၄၃ ခုနှစ်မှာ သံဖြူဇရပ်၊ သေမင်းတမန်လမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ရေး
 အတွက် ဂျပန်တွေ ချွေးတပ်ဆွဲတော့ အဖေက အမေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခါစ
 ပါသွားတယ်။ ရှေ့တန်းမှာ တောသားပီပီ မခိုမကပ်ဘဲ အလုပ်ကောင်းတော့
 ဂျပန်လို ဘွန်ချိုဆိုတဲ့ တပ်စိတ်မှူးဖြစ်တယ်။ ရှေးပြန်မာတွေလို (၁၀)ယောက်
 တစ်တွဲ တပ်စိတ်မှူးခေါင်းဆောင်ပေါ့။

၁၉၄၄ ခုနှစ်ရောက်တော့ ဂျပန်တွေ စစ်ရှုံးစပြုပြီး ဆုတ်ရတော့
 မဲ့ အခြေအနေကို သိတာနဲ့ သူတို့ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ အဖိုးတန်
 ရတနာတွေကို ဝှက်ဖို့ လူရွေးရာမှာ ဘွန်ဟိုက်ချိုလို့ခေါ်တဲ့ ချွေးတပ်သား
 တပ်ခွဲမှူး ဦးတင်မြင့်နဲ့ အဖေတို့တပ်စိတ်မှူး ဘွန်ချို (၅)ယောက်ကို ရွေး
 ချယ်ပြီး ရတနာသေတ္တာကို ထမ်းခိုင်းတယ်။

အဖေတို့အဖွဲ့ကလည်း ဂျပန်တွေ စစ်ရှုံးခါနီးလို့ ပြေးတော့မယ်
 ဆိုတာ သိတာနဲ့ အချင်းချင်း လက်ဝါးရိုက်ထားကြတယ်။ ရတနာတွေကို
 မြှုပ်နှံပြီးတာနဲ့ သူတို့ကို ဂျပန်တွေက အပြတ်ရှင်းပြီး သတ်မယ်ဆိုတာလည်း

သိပြီးသား။ ဂျပန်တွေက လက်နက်ကိုင်စစ်သား (၅)ယောက်နဲ့ ဂျပန်
စစ်ဗိုလ်က (၁)ယောက်၊ ပေါင်း (၆) ယောက်။ ချွေးတပ်သားကလည်း (၆)
ယောက်။ တောထဲ သတ်မှတ်နေရာရောက်တော့ ကျင်းတူးခိုင်းနေတုန်း
ဂျပန်တွေကို အယုံသွင်းပြီး ပြန်ခုခံလုပ်ကြံကြတာ ဂျပန်တွေ အငိုက်မိပြီး
အဖေတို့အဖွဲ့က အောင်နိုင်လိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ အဖေတို့အဖွဲ့ ဂျပန်လက်နက်တွေကို သိမ်းပြီး တော်
လှန်ရေးသမားတွေပုံစံနဲ့ မော်လမြိုင်ဘက် ဆင်းခဲ့ကြတယ်။ မော်လမြိုင်မြို့
ရောက်တော့ ဘွန်ဟိုက်ချိုဦးတင်မြင့်က ရတနာသေတ္တာကို သူ့အသိအိမ်
မှာ အပ်ပြီး အဖေတို့ ဘွန်ချို (၅)ယောက်ကိုတော့ လမ်းစရိတ်အဖြစ် အနည်း
ငယ်စီ ခွဲဝေပေးပြီး နေရပ်လပ်စာတွေကိုလည်း အသေအချာ တောင်းထား
လိုက်တယ်။ သူရှိနေမယ့် သမိုင်းအိမ်လိပ်စာကိုလည်း ပေးလိုက်တယ်။

အဖေတို့ကလည်း သေဖော်ရှင်ဖက် ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ ယုံ
တယ်။ နေရပ်ပြန်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ဘာမှ သတိမရတော့ဘူး။ အသက်
ရှင်လျက် ပြန်ရမှာကိုပဲ ကြံဖန်ကျေးဇူးတင်နေမိတယ်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ
(၂၇) ရက်နေ့မှာ ဂျပန်တော်လှန်ရေးဖြစ်တယ်။ အဖေတို့ ခနဖြူပြန်ရောက်
ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာပေါ့။ အဲဒီနေ့မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော့်ကို
မွေးတယ်။ ညီမလေးကိုတော့ ၁၉၄၈ ခုနှစ် လွတ်လပ်ရေးရကာစမှာ မွေး
တယ်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီ။ နယ်မှာ ရောင်စုံသူပုန်တွေ သောင်းကျန်းပြန်
တော့ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရန်ကုန်တက်ပြီး ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
ရှောင်နေရတယ်။

“၁၉၅၄ ခုနှစ်လောက် ရောင်စုံသူပုန်ခေတ်နှောင်းမှာ အဖေတို့
ခနဖြူ ပြန်ကြတဲ့ မှု ကျွန်တော့်ကို ဘကြီးဘုန်းကြီးက ကျောင်းထားပေးလို့
ရန်ကုန်မှာ ကျန်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ ရဲဘော်ဖြူ၊ ရဲဘော်နီအဖွဲ့၊ ဘွန်
ဟိုက်ချိုဦးတင်မြင့်က အခွင့်အရေးယူ ငွေပေးပြီး အဖေတို့ မိသားစုကို
အိမ်မီးရှို့ အပြတ်ရှင်းခဲ့တာ။ ကျွန်တော်ပဲ ရန်ကုန်ရောက်နေလို့ ကံကောင်း
ထောက်မခွာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တာ။

၄၂ = ထောင်မှူးကြီးသိန်းထင်

ကျွန်တော်တို့မိဘများတင်မကဘဲ ချွေးတပ်စခန်းက လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးလာတဲ့ ဘွန်ချို (၅)ဦးစလုံး ဘွန်ဟိုက်ချို ဦးတင်မြင့်က ရောင်စုံ သူပုန်ခေတ်မှာ ရှယ်ယာခွဲမပေးချင်လို့ ရောင်တော်ပြန် ရောလွှတ်ခဲ့တာ။ အဲဒီအကြောင်းကို ဘကြီးဘုန်းကြီးက ပြောပြလို့ သိရတာ။ ဦးတင်မြင့် ရက်စက်တာကတော့ သေဖော်ရှင်ဖက် ဘဝတူချင်းသာမက မိသားစုကိုပါ ကျူငုတ်ပါမကျန်အောင် အပြတ်ရှင်းတာပါပဲ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း ဘဝတစ်သက်တာ အကွက်ချပြီး စနစ်တကျ လုပ်ကြံခဲ့တာ အမှန်ပဲဆရာ”

“အင်း... ရင်နာလောက်စရာ အဖြစ်ပါပဲ။ အငြိုးအတေး ထား မယ်ဆိုရင်လည်း ထားလောက်စရာပါပဲ။ ကိုယ်ချင်းလည်းစာပါတယ်။ ဦးတင် မြင့်ကိုသာမက သူ့မိသားစု အားလုံးကိုပါ လက်စားချေတာတော့ မင်းက ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ဒါက ဒီလိုပါဆရာ။ သူ့မိသားစုကိုပါ အပြတ်ရှင်းနိုင်မှ ကျန်ခဲ့ တဲ့ အမွေတွေကိုပါ ကျွန်တော် ရမှာလေ။ ဦးတင်မြင့်တူမ မွေးစားသမီးက ကျွန်တော်လိုပဲ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်။ နှင်းနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ် လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေတွေပါ ရမှာဆိုတော့ တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ် အကြံအစည်ပေါ့ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ ဆရာ။ အဲဒီအငြိုးအတေး စိတ်ကြောင့် ပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်ရပ်နေရင်း ကျွန်တော်ဘဝကို ဘွဲ့ရကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ရတာပါ”

“တခြားနည်း မရှိဘူးလား”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသလောက်တော့ ကျောင်းဆရာဆိုတာ လူရှိသေတယ်ဆရာ။ သူတို့မှာ ကလေးတွေရှိတယ်။ အနီးဆုံးကျောင်းကို ထားရမှာပဲ။ ကျွန်တော်က အဲဒီကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်ရင်၊ သူတို့ မိသားစုနဲ့ နီးစပ်အောင် နေနိုင်ရင် ဝင်ရောဖို့ မခက်ဘူးဆရာ။ ဒါကြောင့်

ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ရွေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ပထမတာဝန်ကျတာက
လသာ အထက်တန်းကျောင်း အမှတ် (၁)ဆရာ။ အဲဒီကမှ ပညာရေးမှူး
နဲ့ ဝေါင်းပြီး မရမ်းကုန်း အထက်တန်းကျောင်း (၁)ကို ရအောင် ရွှေ့ရတာ
ပဲ။”

မရမ်းကုန်း အထက (၁)က ကျောင်းသစ်ဆရာ။ အဲဒီတော့ ဆရာ
လုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် မြို့လယ်ခေါင်ကျောင်းက မြို့စွန်ကျောင်းကို ကျွန်တော်
ပြောင်းတာ။ အဆင်ပြေ လွယ်ကူသွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်
တော်အကြံအစည်နဲ့ ကျွန်တော်ကိုး ဆရာရဲ့။”

“အင်း ... အသေးစိတ် အကွက်ချွန် စိစဉ်ထားတာပဲနော်”

“ကဲ ... မင်း ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပါဦး”

“ကျွန်တော်က ဦးတင်မြင့်တို့သတင်းကို အမြဲတမ်း စုံစမ်းထောက်
လှမ်းနေတာပါ ဆရာ။ ဒါကြောင့် အသေးစိတ် သိနေပါတယ်။ တင်မြင့်က
ကျွန်တော့်မိသားစုကို အပြတ်ရှင်းလုပ်ကြတော့ ကျွန်တော် ကျွန်ရှိနေခဲ့မှန်း
မသိဘူးဆရာ။ ကျွန်တော် ကျွန်ရှိနေခဲ့မှန်းသာ သိခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကို
လည်း အပြတ်ရှင်းမှာပဲ။ ဦးတင်မြင့်တို့က သမိုင်းဇာတ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက စနည်းနာပြီး ရှာခဲ့တာ။ နေရာ
ဇာတ်အကျ သိထားတယ်ဆရာ။”

သူတို့အိမ်တွင်းရေး အခြေအနေကိုပါ လေ့လာတော့ သားတစ်
ယောက်တည်း ရှိတယ်။ ဂျပန်ရတနာသိုက်က အမွေတွေကို ထုခဲ့ပြီး အတိုး
ပေး ထိုင်စားနေကြတာ။ ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ မရှိဘူး။ နှစ်ထပ်တိုက်
အိမ်နဲ့ကားနဲ့ လူချမ်းသာ၊ လူဘော်ကြော့တွေ ဆိုပါတော့။ သားလုပ်သူက
အရောင်းအဝယ် ကုန်သည်ယောင်ယောင် အရက်သမား။ မိန်းမကိစ္စက
လည်း ဝါသနာ အလွန်ကြီးတယ်။ ကျွန်တော့်ထက် အသက် လေးငါးနှစ်
ကြီးပါတယ်”

ပထမဆုံး ကျွန်တော်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကတော့ မရမ်းကုန်းကျောင်း
ကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရတာနဲ့ ဦးတင်မြင့်တို့မြို့နဲ့ အနီးစပ်

၄၄ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းစင်

ဆုံးနေရာမှာ အိမ်ငှားနေတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် အဖော်အဖြစ်တော့ ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်လိုပဲ မိဘမဲ့ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မွေးစားလိုက်တယ်။ ကောင်ကလေးက ပဒိုက် ကလေး။ မြန်မာစကားတောင် ကောင်းကောင်း မတတ်လို့ ကျွန်တော်က သင်ပေးရတယ်။

ကောင်ကလေးက (၈)နှစ် (၉)နှစ်။ ကျွန်တော့်ကို ဦးလေးလို အစ်ကိုကြီးလို အလွန်ချစ်တယ်။ အတော်လည်း ရိုးအရှာတယ်။ အဝတ် အစား ဆင်ပေ။ ထမင်းဝေအောင်ကျွေးရင် ပြီးတာပဲ။ မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံပေးရင် လည်း မသုံးတတ်ဘူး။ စုထားတယ်။ မြန်မာစကားကို ရေလည်အောင် မပြောတတ်တော့ အတန်းကျောင်းထားမရဘဲ အိမ်မှာပဲ လေ့ကျင့်သင်ပေး ရတယ်။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ ထမင်းဟင်း ချက်တာ၊ ပြုတ် တာတော့ နားလည်တတ်ကျွမ်းပြီး ဝါသနာပါတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် အားကိုး ရတာပေါ့နော်”

ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ သင်္ချာဘာသာကို ထူးချွန်တဲ့ ဆရာ ဗျ။ မရမ်းကုန်းကျောင်းက ကျောင်းသစ် ထူထောင်စဆိုတော့ အတော်ဆင်း ခဲ့ချို့တဲ့ရှာပါတယ်။ ဗြူးလယ်ခေါင်က လသာအမှတ် (၂)ကျောင်းနဲ့တော့ တခြားစီပေါ့။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ စရိုက်ကလည်း ကွာပါတယ်။

တောကျောင်းဆိုတော့ ဘာသာရေးတော့ ကိုင်းရှိုင်းကြတယ်။ ဆရာမိဘကို အလွန်ရှိသေတယ်။ ဆရာကလည်း မလုံလောက်တော့ ကျွန် တော်က အသက်ငယ်ပေမဲ့ အထက်တန်းမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ သင်္ချာ ဘာသာကို သင်ပေးရတဲ့အပြင် လိုအပ်ရင် အလယ်တန်းပါ ဆင်းသင်ပေး ရတယ်။

ဒါကြောင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက အလွန်အားကိုးတယ်။ လူငယ် ဆရာဆိုတော့လည်း အပင်ပန်း ခံနိုင်တာပေါ့ဗျ။ ကျောင်းသားကျောင်းသူ တွေကလည်း ချစ်၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကလည်း ခင်မင်ကြတော့ ကျွန် တော် အလွန်ပဲ မျက်နှာပွင့်ရပါတယ်။

ကျွန်တော် ရောက်စနစ်မှာပဲ မရမ်းကုန်းကျောင်းက လူရည်ချွန်
ဘင်ယောက် အရွေးခံရပြီး အင်္ဂလိပ်စာနဲ့သင်္ချာမှာ ဂုဏ်ထူးတွေ အတော်
များများထွက်ကြတော့ ကျောင်း ဂုဏ်သတင်းကြီးထွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်
ဘင်ယောက်တည်း တော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာတွေအားလုံး စေတနာထား
ကြပြီး ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံးနဲ့ ကြိုးစားကြလို့ပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ သင်္ချာ
ဘာသာမှာ ထူးချွန်ကြတော့ ကျွန်တော့်နာမည် ရပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က
ကျွန်ုပ်တို့ဆိုတာလည်း မရှိသေးတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ စာလာမေး
ကြတဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ လာကန်တော့ကြသူတွေ လာရောက်
အပ်နှံသူတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဟာ အတော် စည်ကားပါတယ်။

လာရောက်အပ်နှံသူတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဟာ အတော်စည်ကား
ပါတယ်။ ဦးတင်မြင့်တို့ကတော့ မြဲနီးချင်းဖြစ်လို့ သူ့မွေးစားသမီးနဲ့အတူ
သက်ဆောင်တွေနဲ့ လာပြီး အပ်နှံပါတယ်။ သူ့သမီးက ဒီနှစ် (၁၀)တန်း
ဘက်မှာတဲ့လေ။ ကျွန်တော်က (၉)တန်းကတည်းက ဦးတင်မြင့် မွေးစား
သမီး နှင်းနုနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်စားချေရေး ဗိမံကိန်း
အရ ကြိုတင်လေ့လာကြစည်ပြီးသား ဖြစ်လို့ပါပဲ။

မကြာပါဘူး။ အိမ်နီးချင်းဖြစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်အိမ်ထောင်
ရင်းနှီးတာ ပိုပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မွေးစားကလေး ပအိုဝ်းကလေးရဲ့ အစွမ်း
အစကလည်း ဒီနေရာမှာ အလွန်တော်ပါတယ်။ သူက နှင်းနုနဲ့ ရင်းနှီးပြီး
ကျွန်တော်တို့ခြံထဲ နေရာလွတ်မှန်သမျှ တိုင်းရင်းသားထုံးစံ ဝါသနာအရ
တွေ့ရာ အပင်စိုက်ပျိုးထားရာက အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းလို့ မြေကွက်ကျယ်တဲ့
နှင်းနုတို့ခြံထဲမှာ ဘူး၊ ဝှံ့၊ သခွား၊ သဘော၊ ရာသီပင်တွေ စိုက်ပျိုးပေး
တယ်။ ဓေရလောင်းပေးတယ်။ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းတော့ ပအိုဝ်းကလေး
အိုက်စံနာမည်ရတာပေါ့။ အိုက်စံက ဦးတင်မြင့်တို့အိမ်ထဲမှာ ခြံထဲမှာ ဝင်စေ
ထွက်စေ တံခါးမရှိ တားမရှိ။

၄၆ = ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ပေါင်းကူးပြီးသား ဖြစ် သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း နှင်းနဲ့ ဆရာတပည့်ဖြစ်လို့ စည်းထား မှာ ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်တာ စီမံကိန်းကြီးကြောင့် မြန်မြန် ဆန်ဆန် အစပျိုးဖို့ ကြိုးစားရပါတော့တယ်။ အဲဒီခေတ်က (၁၀) တန်း ကျောင်းသူဖြစ်တဲ့ နှင်းနုတို့ဟာ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လို့ လှသွေးကြွယ်နေ တဲ့ အချိန်ပါ။

ပထမဆုံး ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြင်နာမှုကို ပြတဲ့အနေနဲ့ ကျောင်းပိတ် ရက်တွေမှာ ခြံထဲ အမှိုက်ရှင်း။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း နှင်းနုတို့ ခြံထဲပါ နေရာအနှံ့ ရှင်းပေးတယ်။ သူများသိမြင်တော့ ကူညီတာပေါ့။ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အရာရာကို ကြိုတင်ပြီး နေရာအနှံ့ စူးစမ်းထားတာ ပါ။ အိုက်စံစိုက်ပျိုးပေးတဲ့ ဘူးခင်း။ ဖရုံခင်း။ ခဝဲခင်းကို ကျွန်တော်ပိ ဝိုင်းပြီး စင်ထိုးပေးတယ်။ ပူအိုက်တဲ့ရာသီ စင်အောက်မှာ အသက်ကြီးသူ များ နားနေအပန်းဖြေနိုင်ဖို့ ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ စားပွဲကို စီစဉ်ပေး ထားတယ်။

ဦးတင်မြင့်နဲ့ အဘွားကြီးအတွက် နားနေစရာ ရသလို သူတို့သား ကြီး ကိုတိုးကြီးအတွက်လည်း ညနေခင်း အပန်းဖြေစရာ နေရာတစ်ခုပါပဲ။ သူက အရက်သမားဆိုတော့ အရက်ဝိုင်းပေါ့။ ကိုတိုးကြီးက သောက်သောက် စားစား။ အပေါင်းအသင်းများပေမဲ့ အရက်သမား အပေါင်းအသင်းတွေကို သူ့အိမ်ခေါ်ပြီး ဧည့်မခံဘူး။ ညီမဝမ်းကွဲ နှင်းနုနဲ့ မိဘတွေကြောင့်ဖြစ်မယ်။ အိမ်မှာသောက်ရင် တစ်ယောက်တည်းပဲ။ အပြည်းကိုတောင် နှင်းနုကို မလုပ် ခိုင်းဘူး။ သူ့ဘာသာ ထွက်ဝယ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အိုက်စံအားနေရင် အိုက်စံ ကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး ခိုင်းတယ်။ အိုက်စံကလည်း အလိုက်သိပါတယ်။ မုန့်ဖိုး ပေးပေး။ မပေးပေး စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးပါတယ်။

အိုက်စံလုပ်နေတာကို မြင်တော့ နှင်းနုကလည်း မနေပါဘူး ဝင် လုပ်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်စားချေရေးစီမံကိန်းမှာ ပထမဦးဆုံး

သင်ငန်းစဉ်အတွက် အလွယ်ဆုံးသူကတော့ ကိုတိုးကြီး အရက်သမားဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ပစ်မှတ်ရွေးချယ်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ကြုံလို့ ပြောရပါဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ဘကြီး ဘုန်းကြီးက ငယ်ဖြူမိ၊ ဝါအတော်ရနေပြီ။ သူတို့ခေတ်က ပွဲကျောင်းထွက် ဦးပဉ္စင်းဆိုရင် အဆုတ်၊ လုံထိုး၊ သိုင်းပညာ၊ လက်ငှေ့ရေ၊ မြင်းစီး၊ လှေလှော်၊ မြားပစ်၊ သေနတ်ပစ်၊ ချက်ပြုတ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အမျိုးမျိုးကအစ၊ သောက်ရှားတွေ တတ်အပ်တဲ့ပညာ အကုန်သင်ရတယ်။

အခြေခံတတ်ပြီးတော့မှ ဘာသာရေးစာပေနဲ့ ပါဠိ သက္ကဋ္ဌ ကျန်းဂန်တွေကို သင်ရတာ ဒီ ပညာတွေကိုလည်း တစ်သက်လုံး ဘုန်းကြီးဝတ်မယ် ဆို ကတိခံမှ သင်ပေးတာ။ ဘာကြောင့် သင်ရသလဲဆိုတော့ ဘုရားသာ၊ စစ်သားဆိုတာ တိုင်းပြည်ရေးအတွက် အဓိက အင်အားတဲ့။

တိုင်းတစ်ပါး ကျူးကျော်လာရင် အမာခံဖြစ်ရမယ်တဲ့။ အဲဒီပညာတွေအပြင် ပွဲကျောင်းထွက်တွေဟာ စိုက်ပျိုးရေးပညာ၊ ဖေဒင်လက္ခဏာပညာ၊ အိပ်ဆောက်လုပ်ရေး အရေးပေါ် ဆေးကုသရေးနဲ့ အဆိပ်ပညာ အမျိုးမျိုးကိုလည်း သင်ရသေးတယ်။ အဲဒါတွေကို ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးတယ်။ လိုအပ်ရင် နယ်တကာဆင်းပြီး သင်ပေးတာ။ ဘကြီးဘုန်းကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အတိုက်အခိုက်ကျွမ်းကျင်တဲ့ စစ်သား၊ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်စေချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာအဖြစ်၊ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းစတိုထဲမှာ တောက်တဲ့နက်ကြီးတစ်ကောင် ရှိတယ်။ အာခေါင်နီပြီး သူ့ချေးက မည်းမည်း၊ အလွန်အဆိပ်ပြင်းသတဲ့။ သူ့ချေးကို အစားအသောက်ထဲ ရောပါသွားရင် ဆေးမမီဘူးတဲ့။ အဲဒီအကြောင်းကို သိထားတဲ့ ကျွန်တော့်ဟာ တောက်တဲ့နက်ချေးကိုယူ နေလှန်းပြီး အဆီထုတ် ဆောင်ထားတာ။ လိုရမည်ရ သုံးဖို့ပေါ့။

တစ်နေ့ညနေစောင်းမှာ ကိုတိုးကြီး သူ့ရဲ့စီးတော်ယာဉ် Fiat ကားနက်ကလေးနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က ပြန်လာတယ်။ သူ့အလုပ်က ဘာ

၄၈ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အလုပ်မှန်း ပသီပေမဲ့ နယ်တကာလှည့်နေတဲ့ အလုပ်။ အဲဒါ ရေခိုးချိုချို တာနဲ့ ဘူးစင်အောက်မှာ ဝိုင်းစပို့ အိုက်စံကို ခေါ်ပြီး ပြင်ခိုင်းတယ်။ ကွန်တော်လည်း ကျောင်းက ပြန်လာ။ ရေချိုးပြီးကာစ ညစာစားဖို့ ပြင်ဆင်စေ တုန်း အိုက်စံ ပြန်လာတယ်။

“အားကို ... အားကိုကြီးတိုးက သူနဲ့အတူ ဝိုင်းထိုင်ဖို့ ဟိုအထဲ ခြံကို ကြွခဲ့ပါတဲ့။ စကားပြောစရာလည်း ရှိသတဲ့”

“ဟေ ... အေး ... အေး ... လာပြီ”

မခေါ်စဖူး အခေါ်ထူးတော့ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း အထဲ အစားလဲပြီး တစ်ဖက်ခြံကို ကူးခဲ့တယ်။ အခွင့်သာရင် လုပ်ကြံဖို့လည်း တောက်တဲ့နက်အဆီပုလင်းလေးလည်း ဆောင်ခဲ့တယ်။ ကိုတိုးကြီးဟာ ဘူးစင်အောက်မှာ စားပွဲခင်း။ ခုံတွေချပြီး တစ်ယောက်တည်း အမြည်းမျိုးစုံနဲ့ အရက်ပွဲ ကျင်းပနေတာကိုး။

“လာ ... ကျောင်းဆရာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ရှမ်းပြည်ဘက်က ပြန်လာတယ်။ ရွှေလီမွှော်အရက် အကောင်းစားတွေ ပါလာတယ်။ ခရီးပန်းတော့ အပန်းဖြေရအောင် လမ်းက တရုတ်ဆိုင်က အမြည်းမျိုးစုံပါ ထယ်လာတယ်။ အဲဒါ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းတာနဲ့ ကျောင်းဆရာကို အဖော်ခေါ်တာပါ။ ထမင်းလွတ် စားစမ်း။ သောက်စမ်းပါ။ အမြည်းတွေရေး အရက်တွေရေး အများကြီး။ စားရင်းသောက်ရင်း ကြီးပွားမဲ့ စီးပွားရေးကို များလည်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြရအောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အစ်ကိုကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အရက်မသောက် တတ်ဘူးဗျ”

“ယောက်ျားပဲ ... ညီလေးရာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ အပျော်အပါးနဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက်ပေါ့။ အရက်ဆိုတာ အပန်းဖြေဆေးတစ်မျိုးပဲ။ သောက်တတ်ရင် ဆေး။ မသောက်တတ်ရင် ဘေးပေါ့။ အစ်ကိုကြီး သောက်လာတာ ကြာပေါ့။ အိပ်ကောင်း၊ စကားကောင်း၊ ကျန်းမာရေးကို ဒေါင်ဒေါင်မြည်လို့ အခုတောင် သုံးလေးခွက်သောက်ပြီး အရှိန်ရလာတာနဲ့ ညီလေးကို သတိရပြီ”

ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ။ အိုက်စံ ... ဖန်ခွက်တစ်လုံး ယူခဲ့။ မင်း ဆရာအတွက် အရက်ငွေပေး။ ပြီးရင် မင်းကို ရှမ်းပြည်ဘက်က ဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင် ဘွဲ့နဲ့ မှန်တွေ ပေးမယ်”

“နေပါစေ ... အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ငွေမယ်။ အစ်ကို ကြီးအတွက်လည်း ကျွန်တော် အရက်ငွေပေးပါမယ်။ ကျွန်တော်က ကျောင်း ဆရာဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးကို အားနာလို့ တစ်ခွက်တော့ သောက်ပါမယ်။ အစ်ကိုကြီးသာ ကြိုက်သလောက် သောက်ပါ။ ကျွန်တော် အဖော်လုပ်ပေး မယ်”

ကိုတိုးကြီးက လက်ကျန်အရက်ကို အကုန်မော့ပြီး ဖန်ခွက်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့ထိုးပေးပြီး အမြည်းစားနေသည်။ အိုက်စံက မီးဖိုထဲတွင် အမြည်းများ လုပ်နေသည်။ မနင်းနုကလည်း ကူညီချက်ပြုတ်ပေးနေသည်။ အခွင့်အခါရတုန်း ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးဖန်ခွက်အတွင်း တောက်တဲ့နက် အဆီနှင့် အရက်ကိုရောပြီး ရေအနည်းငယ် စပ်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ဖန်ခွက်အတွင်းတော့ အရက်နည်းနည်းထည့်၍ ရေများများရောသည်။

ကိုတိုးကြီးက ...

“ညီလေး ... အစ်ကိုက ရှေ့ပရောဘူး။ အရက်အရသာပျက်လို့ အရက်နည်းနည်း ထပ်ထည့်လိုက်ဦး”

ကျွန်တော်က အရက်နည်းနည်း ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ရပြန်သည်။ ဆိုအခါ ကိုတိုးကြီးက သူ့အရက်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း ..

“ညီလေး ... ကျောင်းဆရာလခက ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“တစ်လ (၃၀၀/-) ကျပ်ကျော် ရပါတယ်”

“အစ်ကို အရက်ဖိုးတောင် မရှိဘူး။ မင်း ကားမောင်းတတ် သလား”

“တတ်ပါတယ် ... အစ်ကိုကြီး”

“အေး ... ဒီတစ်ခါ ငါနယ်ထွက်ရင် လိုက်ခဲ့။ ကားကုမောင်း ပေး။ တစ်ခေါက်ကို စားပြီးသောက်ပြီး (၁၀)ဆပေးမယ်”

၅၀ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ကျောင်းပိတ်ရက်နဲ့ဆိုင်ရင် လိုက်ပါမယ် ... အစ်ကိုကြီး။ အပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်လခနဲ့ ကျွန်တော် လုံလောက်ရုံတင်မပိုလှုံနေပါသေးတယ်”

“အဲ့လို ဘဝကို ပုံမှန်ကလေးနဲ့ မရောင့်ရဲနဲ့လေ။ အရှည်မျှော်ကြပြီး ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ကြံစည်ရတယ်။ အခစား မလုပ်ချင်ရင်လည်း အစ်ကိုကြီးလုပ်ငန်းမှာ ရှာယာထည့်၊ အစ်ကိုကြီးလုပ်ငန်းက ကြီးတယ်။ ရှည်ယာထည့်ထားတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေလည်း ပျားတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ပျားပျားစားစား စုဆောင်းထားတာ မရှိသေးဘူး ... အစ်ကိုကြီးရာ။ အိမ်ခြံကလေး ဝယ်ဖို့ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေထေး အနည်းအပါးပဲ ရှိပါတယ်”

“အေး ... စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုတာ အဲဒီ အနည်းအပါးက စတင်တာ ကြီးစားကြည့်ပေါ့။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ (၁၀) ခေါက်လောက်လိုက်ရင် မင်းရှယ်ယာထည့်နိုင်ပါပြီ။ ကဲ ... လုပ်ငန်းစဉ် အထိမ်းအမှတ်နဲ့ မော့လိုက်ကြစို့”

သူက မော့တော့ ကျွန်တော် ဖန်ချက်ချင်းတိုက်ပြီး မော့လိုက်သည်။ သူက တစ်ရှိန်ထိုး အကုန်မော့သော်လည်း ကျွန်တော်က နှစ်ခါ သုံးခါ သောက်ရသည်။ သူဘာဖြစ်မလဲ စောင့်ကြည့်တော့ ဘာမှမဖြစ်။ သူဘာသာ အရက်ထပ်ထည့်၍ မော့ပြန်သည်။ အားရမှ အပြည်းစားသည်။

“ဝါး ဟား ဟား”

“ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး ... ညီလေး။ ခရီးပန်းလာလို့ ထင်ပါရဲ့။ ညီလေးဘာသာ ဝအောင်သောက်။ အစ်ကိုကြီး အိပ်တော့ မယ်။ အိုက်စံရေ ... လာပါဦးကွ။ အစ်ကိုကြီးကို အိပ်ရာထဲ တွဲပို့ပေးစမ်းပါဦး”

ဂင်တိုတို့၊ ဗလကောင်းသော ကိုတိုးကြီးအား အိုက်စံတစ်ယောက် တည်း မနိုင်၍ ကျွန်တော်ပါ ဝိုင်းတွဲပြီး အိမ်အပေါ်ထပ် သူ့အိပ်ခန်းသို့ ပို့ရသည်။ ကျွန်တော်တိုက်သော အဆိပ်မှာ ဝှုန်းခနဲ ဝိုင်းခနဲ တန်ခိုးမပြဘဲ အိပ်ဆေးလို အဆိပ်ဖြစ်မှန်း ထိုအခါမှ သဘောပေါက်မိတော့သည်။ သက်

သေခံမကျန်ရစ်စေရန် ဖန်ခွက်ပျားအား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆပ်ပြာနှင့် ဆေး၍ အဝတ်ခြောက်ဖြင့် တိုက်သည်။ သေချာမှ မနှင်းနုကို နှုတ်ထက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်မှ နောက်ကျော ညစာစားကြသည်။ ကျွန်တော်က ညစာစားရင်း အတွေးလွန်နေမိရာ အိုက်စံက ...

“အားကို ... ပူးနေသလား။ ညွှန်တော် သံပုရာရည် ဖျော်ပေးမယ်”

ကျွန်တော် မပူးသော်လည်း အလိုက်သင့်ပင် ...

“အေးကွာ ... အိုက်စံ၊ လုပ်စမ်းပါဦး။ အစ်ကိုက မသောက်စဖူး သောက်တော့ နည်းနည်းပူးတယ်”

“ခြေလက်ဆေး။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲက စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် သံပုရာရည် ဖျော်လာခဲ့မယ်”

ထိုညက သံပုရာသောက်ပြီး ဇွတ်နှစ်အိပ်သည်။ ကောင်းစွာ မပျော်ပါ။ တစ်ဖက်ခြံကို နားစွင့်၍ သတိထားအိပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ ပျော်သွားသည်။ နောက်တစ်ရက်က ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာက စောစောမနီးတော့ မနက် (၇)နာရီခန့်မှ အိုက်စံလာနှိုး၍ အိပ်ရာက နိုးသည်။

“အားကို ... ဟိုဘက်ခြံက ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး တစ်အိမ်သားလုံး ငိုနေတယ်။ မမလေးက အားကိုကို နှိုးခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော် သွားနှင့်မယ်”

ကျွန်တော် မျက်နှာအပြန်သစ်၍ တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးသွားတော့ ကိုတိုးကြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် တောင့်တောင့်ကြီး သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။ အော့အန်ထားသော အခြေအနေမရှိ။ တောက်တဲ့နက်အဆိပ်မှာ အိပ်ဆေးလွန်၍ သေဆုံးသောပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ရပ်ကွက်လူကြီးပျားအား အကြောင်းကြား ပေးရသည်။ ရပ်ကွက်လူကြီးပျားက သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားသည်။

၅၂ = ထောင်မှူးကြီးသိန်းဆင်း

ရဲများရောက်လာ၍ သေမှုသေခင်း စစ်ဆေး။ ဓာတ်ပုံဖိုက်၍ ညက
စားသောက်ထားသော အရက်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်၊ အမြည်း လက်ကျန်များကို
သိမ်းဆည်းပြီး အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးသို့ပို့၍ ရင်ခွဲစစ်ဆေးသည်။ ကျွန်
တော်တို့အားလုံးကိုလည်း သက်သေအဖြစ် စစ်ချက်ယူပါသည်။ Post Mortem
Report ထွက်လာတော့ အစာအိမ်ထဲတွင် အဆိပ်မတွေ့၊ သက်သေခံ
စားစရာများတွင်လည်း အဆိပ်မတွေ့။ အရက်မူးလွန်၍ သေဆုံးခြင်းဟု
မူခင်းဆရာဝန်က မှတ်ချက်ပေးသည်။

အလွန်ကောင်းမွန်သော အဆိပ်ဖြစ်ပါသည်။ သက်သေခံလည်း
မကျန်၊ အဆိပ်ခတ်ခံရသူလည်း မခံစားရ၊ အိပ်လွန်ရာမှ သေဆုံးခြင်းဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် အရက်အမူးလွန်၍ သေဆုံးခြင်းဟု လူသေမှုအဖြစ်
ပြောင်းလဲ၍ အမှုအား ပိတ်သိမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးလက်စား
ချေခြင်း ခြေလှမ်းသေသပ်စွာ အောင်မြင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အသုဘကိစ္စ အဝဝကို ကျွန်တော်ပင် ဦးဆောင်၍ လုပ်ကိုင်ပေး
သဖြင့် ယောက်ျားလူငယ်မရှိသော ဦးတင်မြင့်တို့မိသားစုမှာ ကျွန်တော်
အား အလွန်အားကိုးလာသည်။ အသုဘရက်အတွင်း ကျွန်တော်တို့လည်း
မအားကြသဖြင့် ထမင်းဟင်းချက် မစားနိုင်။ ထို့ကြောင့် အသုဘအိမ်တွင်
စားရရာမှ အသုဘကိစ္စ ပြီးသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အား ချက်မစားဖေတော့
ဘဲ မနှင်းနုက ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးပါသည်။

ကိစ္စများပြီးတော့ ကိုတိုးကြီး၏ Fiat ကားအား မောင်းသူမရှိတော့
၍ ရောင်းပစ်ရန် ဦးတင်မြင့်က ကျွန်တော်နှင့် တိုင်ပင်သည်။ ကျွန်တော်က
လူကြီးများအတွက် အရေးပေါ် ဆေးရုံဆေးခန်းကိစ္စ၊ သာရေးနာရေးကိစ္စ
များအတွက် လိုအပ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ပင် မောင်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း
တာဝန်ယူလိုက်သဖြင့် သားလက်ငုတ်လက်ရင်းအား မရောင်းရက်သော မိဘ
များအနေဖြင့် ချန်ထားလိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် နှလုံးရောဂါအခံရှိသော အတွားကြီးနှင့် သွေးတိုး
ရောဂါရှိသော ဦးတင်မြင့်အတွက် တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်၊ ဆေးရုံဆေးခန်းသို့

လိုက်ပို့ရသည်မှာ ကျွန်တော်တာဝန်လုံးလုံး ဖြစ်လာသည်။ မနှင်းနုလည်း ပါသဖြင့် ကျွန်တော်ကို အလွန်အားကိုးသည်။ ထိုအချိန်တွင် မစွန်းရင်းကလည်းရှိ၊ ကန်စွန်းခင်းကလည်း ငြိသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မနှင်းနုတို့ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်၍နေပေပြီ။

အခြေအနေ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်တော့ ကျွန်တော် ဒုတိယသားကောင်ကို ရွေးချေပြန်သည်။ ဤတစ်ခါ ရွေးသည်က ဦးတင်မြင့်ဇနီး အဘွားကြီး ဒေါ်ဖွားသစ်။ သူမက ကျွန်တော် မလုပ်ကြံလျှင်လည်း နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မျက်စိထဲတွင် ကျွန်တော်မိဘများ ဖီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရသည်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာပြီး ဒေါ်ဖွားသစ်အား သူ့ဘာသာ ရောဂါဖြင့် မသေစေလို။ ကျွန်တော်လက်နှင့် စီရင်၍ သေဆုံးမှသာ ကျွန်တော် ကျေနပ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ လက်စားချေခြင်းသည် ပျားရည်လို ချိုမြိန်သည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်ယူထားပါသည်။

သမိုင်းအိမ်ကြီးတွင် ဒေါ်ဖွားသစ် (၂)ကြိမ်တိုင်တိုင် Heart Attack ရသည်။ ဆေးပညာကို အတန်ငယ်နားလည်သော ကျွန်တော် ရင်ဘတ်စိ၍ အသက်ရှူအားကုနည်းဖြင့် ကူ၍ ဆေးရုံအရောက် ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် အသက် မဆုံးရှုံးခဲ့။ ဦးတင်မြင့်တို့မိသားစုက အဘွားကြီး၏ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် အလွန် ယုံကြည်အားကိုးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်လက်ချက်ဖြင့်မဟုတ်ဘဲ သေဆုံးသွားမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်သောကြောင့် အယုံသွင်းခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အဘွားကြီးက Shock ရလျှင် ထိတ်လန့်ပြီး သတိမေ့၍ တက်သွားတတ်သည်။ ဤတစ်ခါ Shock ရပါက အသက်အန္တရာယ်ရှိကြောင်း ဆရာဝန်က သတိပေးထားသဖြင့် အလွန်ဂရုစိုက်နေရသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဖွားသစ်က ဖားယုံနှင့် ကြွက်ပေါက်စ နီနီရဲရဲကလေးများကို အလွန်ကြောက်တတ်မှန်း ကျွန်တော်သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖားယုံတစ်ကောင်ကို

၅၄ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်တို့အိမ် အနောက်ဖက် ပန်းပင်များရေလောင်းသော အင်္ဂါတော်
ရေစည်၌ ကျွန်တော် တမင်ပွေးမြူထားသည်။

တစ်နေ့ ...။ ထိုနေ့က (၁၀) တန်းစာမေးပွဲများ နီးသဖြင့် ညနေ
ပိုင်းက ကျောင်းစောစောလွတ်သောနေ့ ကျွန်တော်၊ နှင်းနုနှင့်အတူ စောစော
ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိုက်စံမရှိ။ တစ်ဖက်အိမ်ရောက်နေ
ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲပြီး အိမ်နောက်ဖေးက ပန်းပင်
များ ရေလောင်း၍ အဆင်း ဒေါ်ဖွားသစ်အား ဘူးစင်အောက်တွင် တစ်
ယောက်တည်း ထိုင်နုသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယခင်က ဦးတင်မြင့်နှင့်အတူ
နေပူချိန်တွင် ဘူးစင်အောက်၌ အနားယူနေကျ။

ယနေ့ ဦးတင်မြင့်ကို မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် အကွက်ရသည်နှင့်
ကျွန်တော် ရေကန်ဘေးကပ်နေသော ဖားပျံကို ပုဆိုးခါးပိုက်ထဲ ထည့်၍
တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးခဲ့ပါသည်။ ဦးတင်မြင့်က ဧည့်ခန်းတွင် ဖုန်းပြောနေ
သည်။ နှင်းနုနှင့် အိုက်စံက မီးဖိုထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်။ ကျွန်တော် အိမ်ခြေ
ရင်းမှ ကပ်၍ ဒေါ်ဖွားသစ်ထိုင်နေသော ဘူးစင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။
ဒေါ်ဖွားသစ်က ကျွန်တော်ကိုမြင်သည်နှင့် ...

“လာ ... ကျောင်းဆရာ၊ လက်ဖက်သုပ်ရှိတယ်။ မတည့်ပေမဲ့
ခံတွင်းအချဉ်ပြေ နည်းနည်းစီ မြှူကြရင်း ရေငွေ့ကြမ်းသောက်နေကြတာ။
သားကြီး နောက်ဆုံးအခေါက်ယူလာတဲ့ ရွှေဖိမီးယံလွတ် လက်ဖက်ခြောက်
ကလေး ခပ်ထားတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဖွားသစ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းကပြန်လာ
ပြီး အဘွားနဲ့ အဖော်ရအောင် ကူးလာတာပါ။”

“အေးကွယ် ... နွေရာသီ နေပူတော့ မင်းတို့ညီအစ်ကိုတွေထိုး
ပေးထားတဲ့ ဒီဘူးစင်ရိပ်က အလွန်အေးတာ။ သာဓုပါကွယ် ... သာဓုပါ။
ကျန်းမာလို့ ချမ်းသာကြပါစေ။ အရိပ်လျှူတဲ့အကျိုးကြောင့် စိတ်နှလုံး အေး
ချမ်းကြပါစေ။ ထိုင်ပါ။”

အချိန်သိပ်မရမှန်း သိသဖြင့် ကျွန်တော် ထိုင်လျှင်ထိုင်ချင်း ...

“ဟော့သည်မှာ ... အဖွားသစ် ... ဘာလဲသိလား”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က ခါးပိုက်ထောင်ကို ဖွင့်ပြတော့ ဖားပျံကလေးက မျက်လုံးပြူးပြူး လျှာကလေး တစ်လစ်ဖြင့် စားပွဲပေါ်သို့ ခုန်တက်လာသည်။ ထိုအချင်းအရာကို မြင်သော အဖွားသစ်မှာ လန့်၍ အော်ပင်မအော်နိုင်ဘဲ စက်လည်၍ ဓွေခနဲ ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်က အလန့်တကြား အော်ခေါ်တော့မှ နှင်းနုနှင့်အိုက်စံ၊ ဦးတင်မြင့်တို့ အပြေးလာကြသည်။

ကျွန်တော်က ဒေါ်ဖွားသစ်အား စားပွဲပေါ်သို့ ပွေ့ချီ၍ အသက်ရှူအားကုနည်း ပေးနေသည်။ သို့သော် ဒေါ်ဖွားသစ် နောက်ဆုံး Shock ဝင်၍ သတိလည်မလာတော့မှန်း ကျွန်တော် သိနေပါသည်။

Fiat ကားကလေးဖြင့် သေးငုံကြီးအရေးပေါ်ဌာနရောက်၍ ဆရာဝန်များ ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြသော်လည်း အသက်မရှိတော့ပါ။ နှလုံးရောဂါသည်မှန်း သိ၍ Death Certificate ကိုသာ ထုတ်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဦးတင်မြင့်ထိ အကြောင်းကြားပြီး ပြန်လာကြစဉ် လမ်း၌ မနှင်းနုက ...

“အစ်ကိုရယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိပါဘူး။ အိမ်မှာက တစ်လတစ်ယောက်နှုန်း ဖြစ်နေပြီ။ နှင်းနုတော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်။ စာမေးပွဲကြီးကလည်း နီးနေပြီ”

“အသက်ကြီးကြပြီကိုးကွယ်၊ ရောဂါခံတွေ့ရော ကိုယ်စီရှိကြတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ကွယ်။ သည်းခံပါ ... နှင်းနုရယ်”

(၁၀)တန်းစာမေးပွဲကြီးနီးမှ ကျွန်တော်ပင် အသုဘကိစ္စအား ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်ရပြန်သည်။ ယခင်နှစ်များကလို ဘာသာရပ်များအား အချိန်ယူ၍ Revision မလုပ်နိုင်တော့ Spot သာ ပေး၍ ကြေညက်အောင် လေ့ကျင့်စေသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကျွန်တော်ရွေးချယ်ပေးသော Spot များမှာ ကွက်တိပါလာသဖြင့် ကျွန်တော်သင်ကြားရသော အင်္ဂလိပ်စာနှင့်

၅၆။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သင်္ချာဘာသာတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆို နိုင်ကြသဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူးရပါသည်။

စာပေးပွဲကြီးပြီး၍ ကျောင်းကြီးပိတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ ဆရာမများ တစ်ပတ်ခန့် အနားရသည်။ တစ်ပတ်ကျော်လျှင် (၁၀)တန်း အဖြေလွှာများ စစ်ဆေးရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအနားရသော တစ်ပတ် အချိန် အတွင်း၌ပင် ဦးတင်မြင့်က မော်လမြိုင်သို့ အရေးပေါ်ကိစ္စနှင့် သွား ရန်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော် ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ရန်ဖြစ်လာပြန်သည်။ နှင်းနု က လိုက်လိုသော်လည်း သမိုင်းအိမ်ကြီးတွင် အိမ်စောင့်မရှိ။ အိုက်စံတစ် ယောက်တည်းသာ ရှိသဖြင့် ခေါ်၍မရပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ဦးတင် မြင့်သာ ခရီးသွားရန် ဖြစ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မနက်ပိုင်းတွင် Fiat ကားကလေးဖြင့် ထွက်ခဲ့ရာ ဦးတင်မြင့်မှာ ယခင်လို မာန်၊ မာန မရှိဘဲ ကျွန်တော်အပေါ်တွင် တူသား အရင်းအခြာလို ကြင်နာပြီး လွန်စွာ အားကိုးယုံကြည်သည်။ အသွားတွင် လည်း လုပ်ကြံရန် အခွင့်အရေးများ ရသော်လည်း ကျွန်တော် မလုပ်ရက် ခဲ့ပါ။ မော်လမြိုင်အိမ်က ကိစ္စလည်း ရှိသေးသဖြင့် ကျွန်တော် ခြုံသိပ်ထား ခဲ့သည်။

လူတစ်စုံတစ်ဦးအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရာတွင် ကားကို အသုံးပြု ခြင်းမှာ အလွန်ကောင်းမွန်သည်။ ကိုယ်တော့ အနာခံရပေမည်။ ယာဉ်နှင့် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အလွန်ဆုံး ပုဒ်မက (၃၀၄-က)၊ ထောင်ဒဏ် (၆)လမှ (၃)နှစ်အထိသာ တစ်ဖက်ယာဉ်ကျောမှ ကားအမှားကိုစောင့်၍ လုပ်ကြံဖန် တီးပါက ကိုယ်ပင် အပြစ်လွတ်ပါသေးသည်။ မော်လမြိုင်က အပြန်ကျမှ မီးစင်ကြည့်ကရပေမည်။

ကျွန်တော် ဝေါမြို့ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာ ဝင်စား သည်။ ပုတ္တမကမ်းခြေရောက်တော့ ညနေ (၄)နာရီခန့်။ ထိုအချိန်က သံလွင် မြစ်ကူး မော်လမြိုင်တံတားကြီး မရှိသေး။ ရထားခရီးသည်များကလည်း ပုတ္တမတွင် ခရီးဆုံး၍ တစ်ဖက် မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်းသို့ နှစ်ထပ်ကူးစီး

သဘောဖြင့် ကူးရသည်။ မော်တော်ယာဉ်များကတော့ ဇက်ရေယာဉ်ကို တန်းစီစောင့်ပြီး အလှည့်ဖြင့် ကူးရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မော်လမြိုင်ဘက်ကမ်း သို့ ညနေ (၆)နာရီမှ ချောက်သည်။

မော်လမြိုင် ကမ်းနားလမ်းမှ နှစ်ထပ်တိုက်ဝါကြီးတွင် ကျွန်တော် တို့ တည်းခိုကြသည်။ ဦးတင်မြင့်၏ ဝမ်းကွဲညီအိမ်ဟု သိရပါသည်။ ဦးတင် မြင့် ညီဝမ်းကွဲ ဦးတင်ရွှေဆိုသူမှာ ကွယ်လွန်သွားသော ဦးတင်မြင့်၏သား ကြီး ကိုတိုးကြီးလို ဗလကောင်းကောင်း၊ ဂင်တိုတို၊ မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် စတွေ့ကတည်းက ဖော်ရွေမှုမရှိ၊ ဝင်မင်ဖွယ်လည်း မကောင်း၍ ကျွန်တော်ကလည်း လှိုက်လှဲခြင်းမရှိ ဘာသိဘာသာပင် နေ သည်။

ရေချိုး ညစာစားပြီးတော့ သူတို့ညီအစ်ကို လုပ်ငန်းကိစ္စ စသည် နှင့် ကျွန်တော် ဦးတင်မြင့်အား ခွင့်တောင်းပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ကမ်း (ကားလမ်း)ကူး၍ မော်လမြိုင်ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လမ်း လျှောက်သည်။ လေတဖြူးဖြူးဖြင့် လွန်စွာ အေးချမ်းသာယာသည်။ ဘဝ အမောများ ပြေရသည်။ ဤလိုအချိန်အခါကျတော့လည်း မနှင်းနုနှင့် အိုက်စံ ကို လွန်စွာ သတိရမိသည်။ ဆူတို့ကိုလည်း ဤကမ်းနားလမ်းတွင် အတူ လမ်းလျှောက်စေချင်ပြီး ဘဝအမောများ ပြေစေချင်ပါသည်။

ကျွန်တော် မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ အသွားအပြန် လမ်း လျှောက်ပြီး တည်းခိုသော တိုက်ဝါကြီးသို့ ပြန်ရောက်တော့ ည(၈-၃၀) နာရီ ခန့် ရှိပါပြီ။ တိုက်ဝတွင် ဦးတင်မြင့်တစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော်ကို စောင့် နေသည်။

“တူမောင် လမ်းလျှောက်တာထင်ရဲ့။ မော်လမြိုင် ကမ်းနားလမ်း က ညချမ်းအခါ လမ်းလျှောက်လို့ အလွန်ကောင်းတယ်။ ဟိုးတစ်ဖက်ကမ်း မီးတလက်နဲ့ မြင်ရတာက ဘီလူးကျွန်း၊ လက်မှုညာပစ္စည်းထွက်တဲ့ (ရွာ လွတ်)ဆိုတာ၊ အဲဒီကျွန်းပေါ်က ရွာကြီးပဲ။ ဒီကိစ္စတွေလည်း ပြီးပါပြီ။ မနက်

၅၀ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဖြန်တော့ စောစောပြန်ကြတာပေါ့။ အိမ်က ကလေးတွေကို စိတ်မချဘူး နှင်းနုက အလွန်ကြောက်တတ်တာ”

“တိုက်ခံရုံပါတယ်၊ မပူပါနဲ့ ... ဦးလေးရယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သမိုင်းရပ်ကွက်ကလည်း အေးချမ်းပြီး လုံခြုံပါတယ်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွယ်။ ကလေးတွေချည်းဆိုတော့ ပူရတာပေါ့”

ထိုညက ကျွန်တော်တို့အား တိုက်ဝါကြီးက အပေါ်ထပ်၊ ကမ်းနားဘက်ခြမ်းတွင် ခုတင်ကိုယ်စီဖြင့် နေရာပေးရာ ကမ်းနားလေတဖြူးဖြူးဖြင့် အလွန်အိပ်၍ ကောင်းသည်။ နွေရာသီ တပေါင်းလတွင် လွန်စွာ နေ၍ ကောင်းသော မော်လမြိုင်ကမ်းနားလမ်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် (၆)နာရီခန့် အိပ်ရာကထကြပြီး မျက်နှာသစ်၊ ဘုရားဝတ်ဖြူးတော့ မော်လမြိုင်မှန်ဟင်းခါးဖြင့် မနက်စာကျွေးသည်။ သားငါးပေါ်၍ လတ်ဆတ်ပြီး ဟင်းရည်ကျဲကလေးဖြင့် လက်ရာကကောင်းတော့ ကျွန်တော် (၂)ပွဲဆက်စားသည်။ ဦးတင်မြင့်က သွေးတိုးရှိသဖြင့် သတိပေးရသေးသည်။ ကျွန်တော့်လက်ဖြင့် မသတ်ရာဘဲ သွေးတိုးတက်၍ ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်သွားမှာ စိုး၍ဖြစ်သည်။

အပြန်တွင် Fiat ကားကလေး နောက်ဖုံးထဲတွင် သံသေတ္တာကြီးကို တင်၍ အလယ်ခန်းတွင် နှင်းနုတို့မှာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းနှင့် ဟင်းချက်စရာ အသီးအရွက်များ၊ ညဘက် ဒရိုင်ဘာခန်းတွင် ကျွန်တော်က နေရာယူပြီး ဦးတင်မြင့်က ဘယ်ဘက်ရှေ့ခန်းတွင် နေရာယူပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာဖြင့် ဆိုင်ပေးလိုက်လျှင် လွန်စွာကောင်းသော လုပ်ကြံမှုဖြစ်သည်။ သို့သော် ကားမောင်းသူ ကျွန်တော်လည်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပေမည်။ ဒါမှလည်း ယုတ္တိရှိပေလိမ့်မည်။

မှတ္တမဘက်ကမ်း ကူးပြီး ကျွန်တော်တို့ အပြန်လမ်း ကားမောင်းတော့ ဦးတင်မြင့်က စကားစလာသည်။

“ငါ့တူနဲ့ ဦးရဲ့မွေးစားသမီး နှင်းနုတို့ ရည်ငံနေကြတာကို ဦးလည်း သိပါတယ်။ ဦးတို့မှာ သားတစ်ယောက်သာ တွန်းကားပြီး အခုတော့ သား

ဆရာ ဇနီးသည်ပါ မရှိတော့လို့ ဦးပိုင်ဆိုတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို စုစည်း
တော့ပါ။ ဦးလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ ရောဂါခံကလည်း ရှိတော့ ဘယ်နေ့မှန်း
မသေချာတော့ဘူး။ ဦးပိုင်ဆိုတဲ့ အိမ်၊ ခြံ၊ အတွင်းပစ္စည်းနဲ့ ဒီကားလေး
ဟာ ဦးပွေးစားသမီးနှင်းနုနဲ့ သမက်တော်ရမဲ့ မောင်ရင်တို့အတွက်ပါ။ ဘဝ
နောင်ချိန်ရောက်လာတော့ အရင်ကလို လောဘရမက်လည်း မရှိတော့ပါ
ဘူး။ မောင်ရင်တို့နဲ့ ထိုက်တန်လို့ အမွေရတယ်ပဲ မှတ်ပါ။

မော်လမြိုင်က ညီဝမ်းကွဲက လောဘကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် ဦး
သေခင် သူ့ကိုအပ်ထားတဲ့ ရတနာတစ်ဝက်ကို အကုန်ပြန်ယူပြီး သူ့ကို
သည်း ပေးသင့်ပေးထိုက်သလောက် ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဦး မရှိတော့ရင် သူ
က အကုန်အပိုင်စီးမှာ။ သမီးနှင်းနုနဲ့ မောင်ရင်နာမည်ပဲ အမွေစားအမွေခံ
စာချုပ်ကို သမိုင်းအိမ်က မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ခဲ့တယ်။ ရသင့်ရထိုက်
တဲ့ အမွေတွေနဲ့ မောင်ရင်တို့ ပျော်ပျော်ကြီး စံစားကြပါ။ ဒါဟာ ဦးရဲ့
ဝေတနာအရင်းပါ။ မောင်ရင်ကို ဦး စိတ်ချလက်ချ လွှဲအပ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်ရန် မလိုတော့ပါ။ အားလုံး သပိတ်ဝင်၊
အိတ်ဝင် ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ပြီဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
အပြီးအတေးထားခဲ့သော ကျွန်တော်အတွက် လက်စားချေလိုသော ဆန္ဒက
ပျောက်ကွယ်မသွားပါ။ ၎င်းလိုက်ပေါ်လိုက်၊ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။

မီးလောင်တိုက်အသွင်းခံရသော မိဘများပျက်နာကို ပြေးမြင်ရ
တော့လည်း ၎င်းစိတ်ကလေးက ဦးမော့လာပြန်သည်။ သို့သော် ရတနာ
သေတ္တာကြီးပါသဖြင့် လမ်းတွင် ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပါက ကျွန်တော်လည်း
ဒဏ်ရာရပြီး ဘယ်အခြေအနေသို့ ရောက်မည်မသိ။ ထို့ကြောင့် အပြန်လမ်း
တွင် အခွင့်အရေးရသော်လည်း ကျွန်တော် ရှောင်တိမ်းခဲ့ပါသည်။

အလားကလိုပင် ထမင်းစား၍ကောင်းသော ဝေါပြိုက ထမင်းဆိုင်
ကြီးတွင် နေ့လယ်စာ ဝင်စားကြတယ်။ ခရီးသွားနေရသဖြင့်လားမသိ၊
ဦးတင်မြင့် အတော်ထမင်းစားနိုင်သည်။ ဘုရားကြီးလမ်းဆုံရောက်တော့ -

“တူမောင်ရေ... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ပဲခူးရွှေမော်ခေတ်ဘုရား
နဲ့ ရွှေသာလျောင်းဘုရား ပူးချင်တယ်။ နောင် အတော်နဲ့ ရောက်ဖြစ်မှ
မဟုတ်ဘူး”

“ဦးရေ... ဘုရားပူးတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုရတနာ
သေတ္တာကြီးပါနေတော့ စိတ်ချရပါ့မလား”

“အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရအောင်
တူမောင်က ကားစောင့်၊ ဦးတစ်ယောက်တည်း ဘုရားတက်ပူးမယ်။ အချိန်
စောပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား”

မွန်မြတ်သော အလုပ်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ကားစောင့်ပေးသည်။ ပုတီးစိပ်ဟန်တူသည်။ အချိန် အတော်ကြာသည်။
ဦးတင်မြင့် ပြန်ဆင်းလာတော့ ညနေစောင်းချေပြီ။

“မကြာဘူး ထင်ထားတာ၊ ဘုရားနှစ်ဆူမှာ အတော်ကြာသွား
တယ်။ ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်ပြီး ရွှေသင်္ကန်းပါ ကပ်တော့ ကြာသွားတယ်
ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“ရပါတယ် ဦး။ ပဲခူးနဲ့ ရန်ကုန် မိုင် (၅၀)တည်းပါ။ လမ်းလည်း
ကောင်းပြီး ကားလည်း အနားပေး၊ လူလည်း အနားယူရတာပေါ့။ Fiat
ကားက အိတ်လီလုပ် အမျိုးအစားကောင်းပြီး ဂျာမနီလုပ် Volk Wagen
ဆိုရင်တော့ ဒီရာသီမှာ ပူလွန်းလို့ မောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး... ဟုတ်တယ်... တူမောင်ရဲ့။ သားကြီးက Volk
Wagen ကြိုက်တာ။ ဦးမှာတော့ ကောင်းတာပေါ့။ တံခါး (၂)ပေါက်တည်းနဲ့
ပူတယ်။ Fiat ကားက ပုံစံလည်းလှတယ်။ တံခါးလေးပေါက်၊ ဝေးဝေးလည်း
သွားလို့ရတယ်။ နိုင်ငံတော် ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုစီးတာတောင် Fiat ကားအနက်
ကလေး။ ကားနံပါတ်က (၈/၈) တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောရင်း လေညှင်းခံရင်း မောင်းလာကြရာ

ညနေ အတော်စောင်းမှ ရန်ကုန်-မင်္ဂလာဒုံသို့ ဝင်လာသည်။ ပြည်လမ်း၊ ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံအနီးရောက်တော့ ဦးတင်မြင့်က ...

“ဦး ဗိုက်ဆာတယ်ကွာ၊ ဘုရားပေါ် တက်ရလို့လားမသိဘူး။ ရှစ်မိုင် မှီခိုဆင်းဟိုတယ်ဝင်ပြီး ညစာ စားရအောင်ပါ”

“ဦး ဟိုသေတ္တာကြီး ပါတယ်လေ။ ညရေးညတာ စိတ်မချရဘူး။ ဟိုတယ်က လူနံ့တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရအောင် ကျွန်တော် ဟိုတယ် ပေါ်တက်ပြီး အခန်းယူထားပေးမယ်။ ဦးနေခဲ့ပြီး ကြိုက်ရာမှာထားပါ။ ကျွန်တော် အိပ်ခဏပြန်ပြီး သေတ္တာကြီးကို လုံခြုံအောင် ထားမယ်။ နောက်ပြီး မင်းနုတို့အတွက်လည်း ထမင်းမချက်နဲ့တော့ ဟိုတယ်က စားစရာဝယ်ခဲ့ မယ်လို့ ပြောခဲ့မယ်။ ရှစ်မိုင်နဲ့ သမိုင်းက မဝေးတာ အလွန်းဆုံး နာရီဝက် မှီခို ဦး စားစရာမှာထားတာ ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ပါပြီ။ အပြန် စိတ်အေးရတာပေါ့”

“အေး ... အဲဒါ ကောင်းတယ်။ သမီးနဲ့ အိုက်စံတို့လည်း စား စရာ စားကြရတာပေါ့။ အချိန်လည်း ရတယ်။ နောက်ဆံတင်းစရာလည်း မလိုတော့ဘူး”

ကျွန်တော် စီစဉ်နေရာချပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ကားမောင်း၍ သမိုင်းအိပ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အိပ်ရွှေ့၍တော့ အိုက်စံအားခေါ်ပြီး ရတနာ သေတ္တာကြီးအားချ၍ မနှင်းနုအား အပ်သည်။ စားလိုရာမေးပြီး ရှစ်မိုင် ဟိုတယ်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းထားသလို နာရီဝက်သာ ကြာသည်။ ဦးတင်မြင့်က ...

“ဟေ ... မြန်သားလဲ။ ဒီမှာ စားစရာမှာထားတာ စုံအောင်တောင် မရောက်သေးဘူး။ သမီးတို့ ဘာမှာလိုက်သေးသလဲ”

“နပ်ဆင်းက ခေါက်ဆွဲကြော်တဲ့ ဝက်လက်ပေါင်းနဲ့ ငါးခေါင်း တင်းချိုတဲ့ အစ်ကိုကြီး ဝယ်ကျွေးနေကျဆို”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ ဦးလည်း ကြိုက်လို့ သားကြီးက ဝယ် ကျွေးနေကျပဲ။ ဒါပေမဲ့ သွေးတိုးရှိလို့ ဝက်ရှောင်ပြီး ကြက်နို့ငါး မှာထား သယ်။ သူတို့အတွက် သီးသန့်ပါဆယ်မှာပေါ့”

၆၂ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်တို့ အေးဆေးစွာ စားသောက်ကြရာ ည (၈)နာရီကျော်မှ စားသောက်လို့ပြီးသည်။ ဝါဆယ်များအား ကြိုတင်မှာကြားထားသော်လည်း အတော်စောင့်ရသဖြင့် ည (၉)ခန့်မှ ပြည့်စုံအောင်ရသည်။ ထိုခေတ်က ဈေးသက်သာပြီး အစားအသောက်နာမည်ကြီးသည်မှာ အင်းစိန်ပန်ဆီရှေ့တွင် ဒေင်ဥယျာဉ်ဟိုတယ်၊ ရှစ်မိုင်တွင် နမ့်ဆင်း။ ကုက္ကိုင်းတွင် တဖန်ဘုံကျောင်းဟိုတယ်နှင့် အွန်လောက်၊ သုံးခြောက်ကိုး၊ ပြို့ထဲတွင် လို့လူ့တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီး ပြန်လာကြစဉ် ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံက ကွေ့ဝင်ပြီး ရှမ်းဘုရားကလေးအနားအရောက်တွင် ကျွန်တော့်အတွေးဇမီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရသော မိဘများ၏ပုံစိပ် ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာပြီး ထပ်ဖက်မှ ပီးထိုး၍ အလယ်လမ်းကိုကျော်၍ အရှိန်ဖြင့်ဝင်လာသော ဒေါ်ကဲကားကြီးက ကျွန်တော်တို့၏ Fiat ကားကလေးနံ့သား ဦးတင်မြင့်ထိုင်နေတည့်တည့်သို့ ဝင်ဆောင့်တော့သည်။

ကျွန်တော် ရှောင်လိုက်သလား။ မရှောင်လိုက်ဘူးလား ဆိုသည်ကိုပင် မစဉ်းစားမိတော့။ Fiat ကားကလေးမှာ လမ်းညွှာဘက်သို့ ထိုးကျတိမ်းပောက်သွားပြီး ကျွန်တော်လည်း လောကကြီးဖြင့် အဆက်ပြတ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော် သတိရတော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနသို့ ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းတွင် ပတ်တီးအဖွေးသား။ ဘယ်ပခုံးနှင့်ညွှာလက်မောင်းတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်။ ပထမဆုံး ပြင်ရသည်က စိုးရိမ်သော မျက်နှာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသော မနှင်းနုနှင့် ဒိုက်ဝံ။

ပထမဆုံး သတိရသဖြင့် မေးမိသည်က ...
“ဦးကောဟင် ... ဦးတင်မြင့်ကော”
“အဖေ ... ကွယ်လွန်သွားပါပြီ”
“ဟင် ...”

“အစ်ကို သတိထားပါ။ လက်မောင်းရိုး ကျိုးသွားတယ်။ ခေါင်းက
ဒဏ်ရာကတော့ နည်းနည်းပါ။ ကားကတော့ တစ်စစ်ပဲ။ အဖေက တိုက်တဲ့
ဘက်ကခံရတော့ ချက်ချင်းဆုံးတာပါ”

“အင်း... ဖြစ်ရလေကွယ်။ ဟိုဘက်ကားကြီးက အလယ်ပျဉ်း
ကို ကျော်ပြီး တိုးဝင်လာတာ။ အကွေ့ဆိုတော့ အစ်ကိုလည်း ရှောင်ချိန်
မရလိုက်ဘူး”

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးပေါ်တွင် တစ်လခန့်နေချိပြီး ဆေးရုံကဆင်း
တော့ မော်လမြိုင်က ဦးတင်မြင့်၏ညီဝမ်းကွဲ ရောက်လာပြီး မနှင်းနုကို
အမွေမှာ ကျွန်တော့်ကို လူ (၃)ဦးလုပ်ကြံမှုနဲ့ တရားစွဲ အမှုဖွင့်တော့တာပါ
ပဲ... ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရတော့ မနှင်းနုမဟုတ် အရူးမီးပိုင်း
ပေါ့။ တော်သေးတာက သူ့အဖော် ဒိုက်ခံရိုနေလို့သာပဲ”

“ဒါနဲ့ မောင်တင်နွယ်... ထောင်ရောက်ပြီး အချုပ်ခံရတာ တစ်လ
ကျော်ပြီ။ ရုံးထွက်တာလည်း (၃)ကြိမ်လောက်ရှိပြီ။ အမွေမှုက ဘယ်လို
ဖြစ်သွားသလဲ”

“မော်လမြိုင်က ဦးတင်မြင့်ညီ ဦးတင်ရွှေက ဦးတင်မြင့်ရဲ့ ကျန်
ရစ်ခဲ့တဲ့ အမျိုးအဆွေတွေထဲမှာ အရင်းဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမွေမှုဖြစ်တော့
သမိုင်းအိမ်က မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ဦးတင်မြင့်မသေဆုံးမီကတည်းက ကျွန်
တော်နဲ့ မနှင်းနုကို အမွေစားအမွေခံအဖြစ် တရားဝင် လွှဲပြောင်းပေးသွား
တဲ့ စာချုပ်ရှိတော့ မွေးစားသမီးမနှင်းနု နိုင်တာပေါ့။

အဲဒီစာချုပ်ကြောင့်လည်း အတွင်းပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိ
ထားပြီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က ဦးတင်မြင့်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်စရာ
အကြောင်း ချီဘူးလေ ဆရာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အမှုလည်း နိုင်မှာပါ။
မော်လမြိုင်ဦးတင်ရွှေက လူလည်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ ဦးတင်မြင့်တို့
ဆက်စပ်မှုကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသိထားဟန်တူပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရှေ့နေတွေရဲ့ အပြောအရတော့ အရင်နှစ်ပွဲက ပိတ်သိမ်း
ထားပြီး အမှုတွေ သက်သေခံ မလုံလောက်တော့ဘူး။ ကာယကံရှင်

၆၄ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျေနပ်အောင် သက်သက်ပြန်စစ်တာတဲ့။ အခုအမှုကတော့ ယာဉ်တိုက်မှု သက်သက်ဖြစ်လို့ လူသေမှုပဲ ခြောက်တယ်။ လူသတ်မှု မမြောက်ဘူးတဲ့ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားမှာပါ ... ဆရာရယ်”

“အင်း ... မောင်ရင်ဝန်ခံလို့သာ ကြားရသိရတာ အတော်ပဲ သပ်ပီရိတဲ့ လူသတ်မှုတွေပဲ။ နောင်တော့ကွယ် ဒီလိုအာဇာနည်၊ ရန်ကြီး ရန်ကြွင်းတွေ မထားပါနဲ့တော့။ ကိုယ့်မှာလည်း ဇနီးမယား ဥစ္စာစည်းစိမ်၊ ခံစား စံစားရမဲ့အချိန် ရောက်ပါပြီ။ သွားလေသူတွေကိုလည်း သဘောထား ကြီးစွာ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးဖို့ တောင်းပန်ပြီး တစ်နှစ်တစ်ခါလောက် တော့ အမှုအတန်းဝေ ပေတ္တာပျံပြီး အလှူအတန်းလုပ်ပါ။ ဒါနဲ့ မနှင်းနုက မင်းရဲ့အကြောင်းတွေကို သိသွားရောလား”

“ဝန်ဖြူသားချင်းဆိုတော့ ဝိပိတန်လည်း ဝိပိတန်ပေါ့ ... ဆရာ ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လုပ်ကြံမှုတွေက ပီရိသေသပ်နေတော့ သံသယ လောက်ပဲ ရှိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ အပြစ်ပြင်တဲ့ လေသံတောင် မဟာရှာ ပါဘူး”

“အင်း ... ဒါကလည်း အချစ်ကြောင့် ခွင့်လွှတ်သည်ခံတာလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မနှင်းနုကို စိတ်ဒုက္ခတော့ မပျောက်ပါစေနဲ့။ မောင်ရင်လွတ် ရင် ကိုယ် မနှင်းနုရော အိုက်စံကိုပါ တစ်ခါလောက် တွေ့ချင်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် လွတ်တာနဲ့ ဆရာ့ကို ပထမဆုံး လာတွေ့ပြီး ကန်တော့မှာပါ”

အမှုသည် အချုပ်တရားခံ၊ ထောင်ကျတရားခံတို့၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ဝန်ထမ်းများ၏ အလုပ်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ကရောက်လာသော အချုပ်နှင့် ထောင်ကျတရားခံများ ကို လုံခြုံအောင်၊ ကျန်းမာအောင် ထားရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့အမှု ကိစ္စက ကျွန်တော်တို့နှင့် မဆိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သည်ဟာများ နေသည်။ ဟိုဟာမှန်သည်ဟု ပြောပိုင်ခွင့်လည်း မရှိသလို၊ အမှုတွင်း ဝင် ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းလည်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာအား မေးမြန်း

လိမ္မာသည်က ကျွန်တော်ပါသနာအရ စာရေးရန် ကုန်ကြမ်းရှာခြင်းသာ ဖြစ်
ပါသည်။

သောကြာတစ်ပတ် မနက်ခင်းတွင် ကျောင်းဆရာလေး မောင်တင့်
နွယ်တစ်ယောက် ရုံးထွက်သွားပြီး ညနေခင်းတွင် ပြန်မလာတော့ပါ။ အမှု
များက လွတ်မြောက်သွားဟန် တူပါသည်။ သို့ကတိအတိုင်း ကျွန်
တော် နားရက်ရသော စနေနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့သို့ TOYOTA
COROLLA ဝိတောက်ခြောက်ရောင် ကားသစ်ကလေးတစ်စင်း ရပ်လာ
သည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလာသူများက ကျောင်းဆရာကလေး မောင်တင့်
နွယ်နှင့် မြန်မာဆန်ဆန် ချောမောလှပသော မနှင်းခွယ်၊ နောက်တစ်ယောက်
ကတော့ ကျွန်တော် တွေ့ချင်နေသော အိုက်စံ။ အိုက်စံက ကျွန်တော်ထင်
သလို အသားမဲမဲပုပု မဟုတ်။ အံသားဖြူဖြူ၊ လူကောင်ထွားထွား လှပျို
ပေါက်အရွယ်။

“ကဲ ... အိပ်ပေါ်တက်ကြ၊ အမှုအခင်းတွေ ပြီးသွားပြီမဟုတ်
လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ သက်သေမခိုင်လုံလို့ တရားရှင်လွတ်ပါ
တယ်။ အချုပ်တရားခံအဖြစ် ထောင်ထဲရောက်ခဲ့လို့ အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်တာ
ကြောင့် DE၊ PE တော့ အစစ်ခံရဦးမှာပေါ့ ... ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်
တို့မိသားစု ဆရာ့ကို ကန်တော့ပါတယ်။ အခြေအနေအရ ဒီအတိုင်းနေလို့
မသင့်တော်တာပို့ မကြာခင်မှာ မင်္ဂလာတွေ့စီပါမယ်။ ဆရာ့ကို လာခိတ်
ပါမယ်”

“ကျန်းမာလို့ ချမ်းသာကြပါစေကွယ်”

Հայրենիք
Հայրենիք
Հայրենիք

ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဟူသော သံချောင်းသံ
လေးချက်သည် ကျွန်တော်တို့အား ရွှေရင်အေးစေသော အသံဖြစ်ပါသည်။

နေမထွက်မိကပင် ထောင်ထွဲဝင်၍ အလုပ်လုပ်နေကြရသော ကျွန်
တော်တို့ ထောင်မှူးများအဖို့ တစ်နေ့တာခရီး၏ တာဝန်ပြီးဆုံးခြင်း အထိမ်း
အမှတ်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ အချိန်ကလည်း နေ့စွယ်ကျိုး၍ အမှောင်ပျိုးစပင်
တည်း။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထောင်သံသရာတွင် နေထွက်မှနေဝင် စိတ်မော
လူမော ဇောချွေးများပြန်မတတ်၊ လုံခြုံရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ သန့်ရှင်းရေး၊
ကျန်းမာရေး၊ ဘာသာရေးကို အဓိကထား၍ လွတ်လူမှအစ အပူခံအဆုံး
တကုန်းကုန်းရှိခဲ့ပါ၏။

ဝန်ရံခါ တစာစာ ဆူညံအော်ဟစ်နေသော ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်သံမှအစ
ကြိုးစင်တွင် ဒေါက်ဖြုတ်ရသည်အထိ လွှဲရှောင်၍မရ တွေ့မြင်နေရသော
ထောင်မှူးတို့၏ တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားသည် မြောက်မြားစွာလှပလှပချေ၏။

ယနေ့အဖို့ ထောင်သံသရာမှ အပန်းဖြေရန် အခွင့်ပေးသော ဤ ရွှေရင်အေးသံချောင်းသံသည် သာယာအေးမြကြည်နူးလှပါ၏။

တစ်နေ့တာအဖို့ ပြီးစီးချင်း၊ ချောဟောခြင်း၊ အဟောပြောခြင်းဖြင့် သော သံချောင်းသံကို နာခံရင်း အပန်းဖြေအိပ်လေဟာသို့ သံတံခါးနှစ်ထင် ကို ဖြတ်ကျော်၍ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ပါသည်။

ကျားပါးစပ်တပ်ထားသော ကျွန်းတံခါးကြီးအနီးတွင် တာစုနေကြ သော ထောင်မှူးတစ်စုသည် အိမ်အပြန်မို့ ရွှင်လန်းနေကြပါသည်။

ထိုအခိုက် ညတာဝန်ကျထောင်ကြပ်အုပ်သည် ကျွန်တော်ထံသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ...

“ဆရာ ... ဆရာ ... ဆရာ့အခန်းမှာ ရိုက်ကုန်ကြပြီ ဆရာ လိုက်ခဲ့ပါဦး”

ဟု ခေါ်လေ၏။

“ဟိုက်”

ကျွန်တော်၏ အိမ်ဘက်သို့ လှမ်းနေသော ခြေတစ်ဖက်သည် ထောင်ထဲသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ရပါတော့သည်။

အိမ်ပြန်ရန် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခြေလှမ်းပြင်နေသော ထောင်မှူး ရန်အောင်မောင်မောင်သည် ကျွန်တော်အား သံယောဇဉ်များ၍ နောက်မှ လိုက်လာသောကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာသဖြင့် ...

“နေပါစေဈာ ... ပြန်သာပြန်နှင့်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

ရန်အောင်မောင်မောင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားဘဝက ပွေဘက်၊ တေဘက်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အလုပ်အတူ လုပ်ကိုင်နေကြရသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်အပေါ် ချစ်ခင်ခြင်း၊ ကူညီခြင်း အားပေးခြင်းများ အမြဲပြုလုပ်ခဲ့ပေသည်။

လေ့ကားမှ ကျွန်တော် ပြေးတက်သွားလျှင် ရန်ပွဲမှာ ချက်ချင်းငြိမ်

သွား၍ သော့ကိုင်ထောင်ကြပ်က တံခါးဖွင့်ပေးလျှင်ပေးခြင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရသည်။

စုန်းဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှုနေကြသူများကြောင့် ဘယ်သူကရိုက်၍ ဘယ် သူကွဲမှန်း မသိရသဖြင့် ...

“မဆိုင်တဲ့လူတွေ ဖယ်ကြစမ်း”

ဟု အော်လိုက်မှ လူစုကွဲသွားပါသည်။

ထိုအခါ အိုက်နီဆိုသော ရုပ်၊လူငယ်အကျဉ်းသားတစ်ယောက် သည် လက်ဝဲချိုစောင်းမှ သွေးများဖြာ၍ စီးကျနေလျက် သူ့အား အကျဉ်း သားတစ်ယောက်က ပွေ့ထားသည့်ကို တွေ့ရပါသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ဒေါသအရှိန်မပြေသေးသော အကျဉ်းသားအုံ ကျော်သည် ညာဘက်လက်တွင် ထောင်မှပေးထားသော သတ္တုထမင်းစား ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကိုကိုင်လျက် အိုက်နီကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ၎င်း၏ လက်ထဲမှ ပန်းကန်ပြားတွင်လည်း သွေးစက်များ စွန်းပေနေသဖြင့် ပန်းကန် ပြားနှင့် ခုတ်လိုက်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

ကျွန်တော်က အံ့ကျော်၏လက်ထဲရှိ ပန်းကန်ကို သက်သေခံပစ္စည်း အဖြစ် ဆွဲယူသိမ်းဆည်းပြီး ထောင်ကြပ်တစ်ယောက်အား ပေးထားလိုက် သည်။

အခန်းတန်းစီး (ခေါ်) အခန်းလူကြီးအောင်မိုးက ...

“ထောင်ပိတ်ပြီး ဆရာလည်း ဆင်းသွားရော၊ အံ့ကျော်က သူ့ ခွေးပျောက်တယ်ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးနေတာပဲဆရာ။ ခဏနေ ပြုန်းခနဲ အိုက်နီ ကို ပန်းကန်ပြားနဲ့ ထခုတ်တာပဲ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဆွဲလို့ပေါ့ဆရာ”

ကျွန်တော်က အံ့ကျော်ဘက်လှည့်ပြီး ...

“မင်းကလည်းကွာ ... အပြင်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်လို့ ထောင်ထဲ မှာ အကျဉ်းအကြပ် ဒုက္ခခံနေရတဲ့ ဘဝတူတွေ ဒါလောက် ရက်စက်ရ

သလား။ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီစောင့်ရှောက်ကြ၊ ချစ်ခင်ကြပြီး ကိုယ့်ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကောင်းကောင်းနေသွားကြရင် မင်းတို့လည်း ပျော်စရာကောင်းမယ်။ တို့လည်း အုပ်ချုပ်ရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာမလဲ”

“ထောင်ကျလို့မှ ကျွင်းကျွင်းကြပ်ကြပ် နေရတဲ့အထဲ ထပ်ပြီးကျွင်းမြောင်းတဲ့ တိုက်ခန်းကလေးထဲ ရောက်ချင်သေးတာကိုးကွ”

အံ့ကျော် ခေါင်းငုံ့နားထောင်နေသကဲ့သို့ အခြားအကျွင်းသားများကလည်း နားထောင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အခွင့်အရေးရသမျှ အကျွင်းသားထုအား ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်ကြရန် တရားဟောလိုက်ရပါသေးသည်။

ဆက်လက်၍ လူနာအိုက်နီအား ဆေးရုံသို့ ထောင်ကြပ်အုပ်တစ်ယောက်၊ ထောင်ကြပ်နှစ်ယောက်နှင့် အပို့လွှတ်ပြီး အံ့ကျော်အား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နံပါတ် (၁)တိုက်သို့ လိုက်ပို့ရန် စီစဉ်ရပါတော့သည်။

ထောင်ထဲတွင် သူ့နယ်နှင့် သူ့အဖွဲ့အစည်းများရှိကြရာ အိုက်နီအဖွဲ့အစည်းမှ အံ့ကျော်အား မကျေနပ်၍ ရုတ်တရက် ရိုက်နှက်မည်စိုးသောကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်၍ တိုက်ထဲတွင် ပိတ်ထားရပါသည်။

ပြီးမှ အခန်းတံခါးကို သေချာစွာပိတ်၍ သော့ခလောက်ကို ချောက်ခနဲ ဆွဲလိုက်ပါသေးသည်။ ဘာယာစာရင်းတွင်လည်း လျော့သွားသော လူနှစ်ယောက်အတွက် လူဦးရေဂဏန်းကို ပြင်ရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးရပါသည်။

အံ့ကျော်အား တိုက်ထဲသွင်း၍ တံခါးပိတ်ပြီး ဆေးရုံသို့လိုက်သော လူနာအတွက် ဆေးရုံဘက်သို့ လိုက်ပြန်သည်။ ဆေးရုံရှေ့တွင် ဒဏ်ရာရသူ အိုက်နီအား သံမံတလင်းပေါ်ထိုင်ခိုင်းပြီး ထောင်ကြပ်နှစ်ယောက်က စောင့်နေကြသည်။

“ဟ ... မင်းတို့နှယ် ဆေးထည့်နှင့်ကြရောပေါ့ကွာ”

“ဆရာပလာသေးလို့ တံခါးမဖွင့်သေးတာပါ ဆရာ”

ဟု သော့ ကိုင်ထောင်ကြပ်က ပြန်ဖြေသည်။

ကျွန်တော်က ရှေ့လောကြီး၍ မေးမိသည်။ ညအချိန် ထောင်မှ တံခါးတစ်ခုဖွင့်လိုလျှင် ထောင်မှူးတစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် ပါရသည်ကို ဂရု မပြုမိ။

အလိုလေး ... ထောင်ဆိုသည်မှာ ဇရာမစည်းကမ်းဖြင့် ကြပ် တည်းလှပါတကား။

“ကိုင်း ... ဖွင့်ဟေ့ မြန်မြန်၊ လှမောင်တို့ မြမောင်တို့ ဆေးထည့် ပေးကြဟေ့။ လှမောင်က ခုတင်တစ်လုံးပြင်၊ ဆေးရုံတင်ရမယ်ဟေ့”

လက်ထောက်ဆေးမှူး လှမောင်က “ဆရာ ဒိုက်နီခေါင်းက ဒဏ် ရာက ချုပ်မှရမယ်ဆရာ။ ဒဏ်ရာက တော်တော်ကြီးတယ်”

“ဟာ ... ဒါဖြင့် ဆရာဝန်သွားခေါ်ချေဟေ့။ မောင်ကြည်လေး ပြေးကွာ မြန်မြန်”

ဒိုက်နီခေါင်းက ဒဏ်ရာကို သူတို့ ဆေးကြောပြုစုနေစဉ် ကျွန် တော်က ဆေးရုံအပြင်ထွက်ပြီး ဆရာဝန်ကို စောင့်ရင်း ဘန်ဒါပင်ခြေရင်း တွင် တိုင်ချလိုက်ရသည်။

ဆေးပြင်းလိပ်တို့က မီးငြိမ်းနေသဖြင့် ဓာတ်ပိုးခြစ်ကိုထုတ်၍ မီး ခြစ်ညှိဖွာလိုက်ရာ ဆေးလိပ်က တိုလွန်းနေ၍ ပီးညှိ၍မရတော့ပေ။

စိတ်တိုတိုနှင့် ပီးညှိမရတော့သော ဆေးပြင်းလိပ်ကိုလွှင့်ပစ်လိုက် ပြီး အိတ်ထဲနီကကြည့်ရာ ဆေးလိပ်မပါတော့ချေ။

အတော်ကြာမှပင် ဆရာဝန်က မှီးအပြည့်နှင့် ပေါက်ချလာချေ၏။ ကုလားဆရာဝန်မို့ ပြောစကား နားမလည်ရသည်အထိ ရုပ်ရှင်သွားခါနီး လာခေါ်သဖြင့် ဒေါပွလာချေသေး၏။

အကျိုးအကြောင်းပြောပြမှ လူနာအားကြည့်ရှုပြီး ဒဏ်ရာကိုချုပ်၍ ဆေးထည့်ပေးလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာမှပြီးစီး၍ လက်ဆေးနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သာလျှင် အိုက်နီအား နေရာတကျ ဆေးရုံတင်တံခါးပိတ်သော့ခတ်ပြီး ဘာယာစာရင်းတွင် လူတစ်ယောက်တိုး၍ လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

ခြေကုန်လက်ပန်းဖြင့် အိမ်သို့ တလှမ်းခြင်းပြန်လာခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့အရောက် စိတ်မောမောနှင့် မျှော်နေကြရာသော မိခင်ကြီးနှင့် ဇနီးတို့က “နောက်ကျလို့ စိတ်ပူနေကြတယ်” ဟု ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“အင်း ... ပြန်ခါနီးကျမှ ရိုက်ကြနက်ကြတာပေါ့။ စိတ်ရော လူရောကို မောသွားတာပဲ”

ကျွန်တော်က လက်မှတ်ကိုင်လာသော အလုပ်ခိုင်တွဲကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချရင်း ငြီးလိုက်ရာ ဇနီးက ခေါင်းကဦးထုပ်ကို လှမ်း၍ယူရင်း ...

“ဒါကြောင့် အစကတည်းက ကျောင်းဆရာလုပ်နေတာ အကောင်းသား။ ဒါလောက် ... စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းလှတဲ့အလုပ်ကြီးကို မောင်မို့လို့ လုပ်ချင်တယ်” ဟု ပြောပြန်သည်။

“အိုက္ကွာ ... ကျောင်းဆရာလည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ ထောင်မှူးလည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ စာရေးဆရာ လုပ်မယ်ဟေ့။ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်လုပ်ရရင် ထမင်းပဲခတ်ခတ် စိတ်ချမ်းသာမှာပဲ”

ကျွန်တော်က စိတ်ထဲတွင်ရှိနေသော ရည်ရွယ်ချက်ကို အံထုတ်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် အတော်ကလေးချောင်းသွားပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှစ၍ ယမန်နေ့ညက ဖြစ်ပွားခဲ့သောရိုက်မှုကို စတင်စစ်ဆေးစုံစမ်းပြီး ရုံးတင်ရသည်။

ထောင်မှူးဘဝမှ အမှုစစ်ဖြစ်ရပြန်သည်။ ရှေ့ဦးစွာ အရိုက်ခံရသူ အိုက်နီ၏တိုင်ချက်ကိုယူ၍ ၎င်းအားစစ်ဆေးမေးမြန်းရန် လိုအပ်သဖြင့် ဆေးရုံဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းတွင် ပတ်တီးစည်းထားသော အိုက်နီအား ခုတင်ခြေရင်းတွင် ၎င်းတုတ်တိုင်လျက် တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲဟေ့ ... အိုက်နီ၊ နေကောင်းရဲ့လား။”

ကျွန်တော်က ကြို၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ...

“ကောင်းပါတယ် ... ဆရာ၊ ညကတော့ နာလို့ ကောင်းကောင်း မအိပ်ဘူး။”

“အေး ... ဆရာဝန်လာရင် ဆေးထည့်ပေးမှာပေါ့ကွာ။”

ကျွန်တော်က အိုက်နီအနီး ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

၇၄ ။ မင်းသူရိန်

“ကိုင်း... ပြောစမ်းပါဦးကွာ၊ မနေ့ညက မင်းတို့ ဘာဖြစ်ကြတယ်၊ အံ့ကျော်က မင်းကို ဘာလို့ရိုက်တယ်ဆိုတာ”

အိုက်နီက ပြုံး၍ ...

“အလကားပါ ဆရာ၊ ကစားကြရင်း လက်လွန်သွားတာပါ”

“အောင်မာ... ကစားတာများ သွေးထွက်အောင် ပန်းကန်ပြားနဲ့ ခုတ်တမ်း ကစားရသလားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အံ့ကျော်က အလွန်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

“အေးလေ... ဒါကြောင့် တော်တော်တန်တန် မကျေနပ်ရုံနဲ့ အံ့ကျော်က ဒါလောက် ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်ဘူးဆိုတာ ငါသိလို့ မေးတာပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော်ကစလို့ သူက ပန်းကန်ပြားနဲ့ လှမ်းထုတာ၊ ကျွန်တော်က မရှောင်မိလို့ ထိသွားတာပါဆရာ”

“လာလာသေးတယ်ကွာ၊ အံ့ကျော်ရဲ့လက်ထဲက ပန်းကန်ပြားမှာ သွေးစက်လက်နဲ့ ငါသိမ်းလိုက်ရတာ၊ ငါ အရောက်နောက်ကျရင် မင်း ဒီထက်နာမှာ”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဆရာ၊ ကစားပြီးမှ လက်လွန်သွားလို့ အံ့ကျော်က စိတ်မကောင်းနေတာပါ”

အိုက်နီက ချဲ့တဲတဲ နှာသံကလေးဖြင့် ပြောနေသဖြင့် ..

“ကိုင်း... မအေ၊ ငါက အကောင်းမေးနေတာ မင်းက လိမ်နေဟုန်းပဲဟင်၊ မင်းက ညာနေပေမယ့် အံ့ကျော်က မင်းကို ဘာလို့ရိုက်ပါတယ်ဆိုတာ အားလုံး ဖွင့်ပြောပြီးပြီ”

ဟု ကျွန်တော်က ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရာ အိုက်နီ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်က စိတ်တတ်နည်းဖြင့် အိုက်နီအား လှည့်လိုက်သော အကွက်မိသွားကြောင်း သတိထားမိလိုက်လေသည်။

ထောင်အတွင်းမှာ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ ထိုးခြင်း၊ ရိုက်ခြင်းတို့ ဖြစ်ကြရာသို့ ထောင်မှူးတစ်ယောက် ရောက်သွားလျှင် ချက်ချင်းကစားတာ ပါဟု ဖြစ်သွားကြသည်။ ရန်ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ထောင်ဥပဒေက နှစ်ဖက် စလုံး မသက်သာကြပါ။

“မင်းနယ်ကွာ ... ကိုယ့်ကို ခေါင်းရိုက်ခွဲတဲ့အကောင်များ၊ သနား နေလို့ ဝုံးကွယ်နေရတာလား။”

ထိုအခါမှ အိုက်နီက ...

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း အပြစ်ရှိလို့ပါ။”

“အေး ... ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းက သူမကြိုက်တာ ဘာများလုပ်မိ လို့လဲ။”

ကျွန်တော်က စစ်ချက်ယူရန် စာရွက်နှင့်ဖောင်တိန်ကို အသင့် ကိုင်ထားရင်း ...

“ပြောလေကွာ ... တော်ကြာ ဆရာဝန်လာရင် မင်း ဆေးထည့် ချီးမယ်။”

ဟု တိုက်တွန်းလိုက်မှ ...

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါမယ် ဆရာ။ ကျွန်တော့် အတွက် ထောင်ပိုင်ကို ကြည့်ပြောပါဦး။”

“အေးပါကွာ ... မှန်တာသာပြော၊ မင်းအပေါ် အပြစ်သက်သာ အောင် ငါ့တာဝန်ထား။”

ဟု အာမခံပေးလိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ အိုက်နီက အံ့ကျော်မွှေးထားသော ခွေးနီမကလေးကို သတ်စားမိကြောင်း ဖြောင့်ချက်ပေးပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အဆောင်နံပါတ် (၁)နှင့် (၂)ကို အုပ်ချုပ်ရသော အဆောင်မှူးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဆောင်တွင် လူပေါင်းနှစ်ရာခန့်ရှိရာ များသောအားဖြင့် နှစ်ကြီးသမားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကြီးဒဏ်မှ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရလာသူ တစ်သက်တစ်ကျွန်း (အနှစ် ၂၀) သမားက ပို၍များပါသည်။

ယို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အိပ်ဆောင်အား ပိုမိုလုံခြုံစေရန် အပေါ်ထပ်မှာ ထားပေးပါသည်။ ထောင်ထဲတွင် ဝိုင်းခုံသူလူပိုက်မှန်သမျှ ကျွန်တော့်အဆောင်က များပါသည်။

တပည့်မကောင်း ဆရာခေါင်းဆိုသည့်အတိုင်း ၎င်းတို့ ဆိုးမှုပေမှု မကောင်းမှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း အထက်လူကြီးများထံ မျက်နှာပန်းမလှပါ။ ရိုက်ကြပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့်အဆောင်၊ ကျွန်တော့်အဆောင်နံပါတ်(၁၂) မှာ အလွန်နာမည်ကြီးပါသည်။ လူပေါင်း ၂၀၀ကို နှစ်ခန်းခွဲ၍ တစ်ခန်းတစ်ရာစီခန့် သိပ်ပါသည်။ အိုက်နီမှာ အခန်းနံပါတ် (၂)တွင် အိပ်၍ ကျွန်တော့်အဆောင်အား နာမည်ကြီးစေအောင် အမြဲတန်းဖန်တီးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

အိုက်နီသည် တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်မှ ပအိုဝ်း ခေါ် ရှမ်းလူမျိုးဖြစ်၍ လူသတ်မှုနှင့် ထောင်ဒဏ် အနှစ် (၂၀)ကျနေသူဖြစ်ပါသည်။

အိုက်နီအဖို့ အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ လွတ်မြောက်ရေးတွေ့ ဘာတွေ အရေးပစိုက်၊ ထောင်ထဲမှာ ပျော်သလိုနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

တိုက်ပိတ်၊ ကော်ကျွေး၊ ဆုမှတ်ရက်ဖြတ်စသော ထောင်တွင်း အပြစ်ဒဏ်များမှာလည်း မခံဖူးသည်မရှိ။ သူ့ရာစဝင်ပိုင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း မင်နီဖြင့် ပြည့်နေ၏။

ထောင်ထဲတွင် အိုက်နီကရိုက်၍ ကွဲရသူလည်း မရှား။ အိုက်နီကိုယ်တိုင် အရိုက်ခံရ၍ ဆေးရုံရောက်ခဲ့ရသည်လည်း များလှပြီ။

အိုက်နီ နာမည်ကြီးအိုးအိုး ပြစ်မှုမှာ ခွေးသားသတ်စားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထောင်ထဲတွင်ရှိသော ခွေးနီ၊ ခွေးကျား၊ ခွေးထီး၊ ခွေးမကလေး ပြေးလွှားကစားနေရာမှ ပျောက်သွားလျှင် အိုက်နီပါးစပ်ထဲ ရောက်ပြီမှာ သေချာ၏။

ထောင်ထဲ၌ တစ်ပတ်တစ်ပါ အင်္ဂါနေ့ ညနေတိုင်း ထောင်ကကျွေးသော ဟင်းလျာကလေးတစ်ပုံကို မကျေနပ်နိုင်သော အကျဉ်းသားများက ထောင်ဝင်းထဲမှာ ဖီးနေအောင်စသော ခြေကြွက်ကြီးများကို သတ်စားခြင်းမှာ မဆန်းလှသော်လည်း ခွေးသားကိုသတ်၍ စားခြင်းမှာ အလွန်နည်းပါးလှပေသည်။

အိုက်နီနှင့် အပေါင်းပါတစ်စုမှာ နာမည်ကြီးခွေးသတ်သမား ခွေးသားစားများ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မနေ့ညနေက အခန်းစောင့် တန်းစီအောင်မိုး ခြောလိုက်သော 'ခွဲကျော် ခွေးပျောက်လို့တဲ့' ဆိုကတည်းက အိုက်နီအဖြစ်ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်မိပါသည်။

အိုက်နီတို့ အပေါင်းပါတစ်စုသည် ဟင်းလျာအလို့ငှာ ခွေးတစ်
ကောင်ကို သားရေကျလာပြီဆိုလျှင် ထောင်မှူးများအလစ်ကို ချောင်း၍နေ
ကြပေသည်။

ထောင်မှူးကို စောင့်ကြည့်သူက ကြည့်နေလျှင် တစ်ယောက်က
ချောင်ကောင်းကောင်း တစ်နေရာတွင် တစ်ပေခန့် တွင်းကလေးတစ်တွင်းကို
သတ္တုပန်းကန်ပြားပဲ့ဖြင့် ယက်၍ အရံသင့်တူးထားသည်။

ထောင်မှူးများ လစ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သတ်စားမည်ခွေးကို
ပုံစံလုံချည်တစ်ထည်ဖြင့် နှုတ်သီးကိုအုပ်၍ ဆုပ်ကိုင်ကာ ပွေ့ချီသွား၍ တူး
ပြီး သားတွင်းကလေးထဲ ခေါင်းစိုက်ချလိုက်သည်။ ဆက်လက်၍ ခေါင်းပိုင်း
ကို မြေကြီးဖို့၍ မြှုပ်လိုက်ကြသည်။

ဦးခေါင်းပိုင်း မြေမြှုပ်ထားသော ခွေးမှာ ကိုယ်နှင့် ခြေလေးချောင်း
သာ အပေါ်တွင်ပေါ်၍ အသံမထွက်ဘဲ ရှမ်းကန်နေစဉ် အိုက်နီတို့ လူစုက
ဝိုင်း၍ ရိုက်ကြလေ၏။

အသတ်ခံရသောခွေးမှာ အသံမထွက်နိုင်ဘဲ ရုန်းရင်း မစင်များပင် ပန်းထွက်လာပြီး ခဏကြာလျှင် ခွေးမှာ ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ခွေး၏ဦးခေါင်းကို ဒန်ပန်းကန်ပြားကွဲကို သွေးထားသော ဓားနှင့်ဖြတ်၍ မြေတွင် မြှုပ်လိုက်ကြ၏။ ဆက်လက်၍ ခြေလေးချောင်း၊ အပြီး စသော မလိုအပ်သည်များကို လှီးဖြတ်၍လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေးပါသော အရေပြားကို ဆုတ်ခွာ၍လည်းကောင်း၊ အူအသည်း ကလိစာ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အားလုံးကို မြေကြီးတွင်တွင်းတူး၍ အစပျောက်လိုက် ကြသည်။

၎င်းနောက် လိုအပ်သော အသားတုံးများကို လှီးယူတုံးတစ်၍ တစ် ပတ်တစ်ခါ ခေါင်းလိမ်းရန် ထောင်က ထုတ်ပေးသော ဒုန်းသီတစ်ဖွန်းစီကို စုပေါင်းသိမ်းဆည်း၍ ထားရာမှ ယူလာပြီး ကြော်ကြချက်ကြလေတော့ သည်။

ဤကဲ့သို့ ခွေးသတ်ရာဇဝင်တွင် စာတင်လောက်သော အိုက်နီအား ယခု ခွေးပျောက်မှုတွင် မုချသူဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်က ကြိုတင်၍ တွေး ထင်ပြီးဖြစ်သည်။

အိုက်နီက အံ့ကျော်၏ခွေးနီမကလေးကို ၎င်းသတ်ကြောင်းဖြောင့် ဆိုသော်လည်း တစ်တရားခံမှာ ၎င်းမဟုတ်ကြောင်း စိကာပတ်ကုံး ပြောပြ ပါလေ၏။

မြင့်သိန်းဆိုသူမှာ ဓားပြမှုနှင့် ထောင်(၁၀)နှစ်ကျနေသော အကျဉ်း
သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ မြင့်သိန်းမှာ အိုက်နီနှင့် တစ်ခန်းတည်းနေသူ
ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သော (၆)လခန့်ကပင် သွေးဒူးလာရောဂါ ခွဲကပ်လာခဲ့သည်။

ထိုရောဂါကို ထောင်တွင်းဆေးရုံတွင် နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်မျှ တက်
ရောက်ကုသနေခဲ့ရာ လုံးဝပျောက်ကင်းသည်မရှိဘဲ သက်သာလိုက်၊ ပြန်
ပေါ်လာလိုက်ဖြင့် တစ်ချိန်ခံစားနေရသောကြောင့် အတော်ပင်စိတ်ညစ်နေရှာ
သည်။

အပြင်မှာလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း ကုသနိုင်ခွင့်မရှိ၊ ထောင်
တွင်းရှိ ဆေးရုံဆိုသည်မှာလည်း လိုအပ်သောဆေးဝါးမှာ ပြည့်စုံသည်မဟုတ်
ချေ။

ထို့ကြောင့် ၎င်း၏ရောဂါအတွက် ၎င်းနီးသူများအား တိုင်ပင်အကူ
အညီတောင်းလျှက်ရှိပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ခင်မင်သောအကျဉ်းသားတစ်စုနှင့် ရောဂါအကြောင်း
စကားစပ်ပီရာမှ တစ်ယောက်သော ပညာရှိအကျဉ်းသားက သွေးဒူးလာ

ရောဂါကိုယူပစ်သလို ပျောက်စေရမည့် ဆေးမီးတိုရှိကြောင်း စကားပျိုးလိုက်ရာ ရောဂါအလွန်ပျောက်ချင်နေသော မြင့်သိန်းက ရှိခိုးမတတ် ဆေးနည်းကို တောင်းလေ၏။

ဆေးမီးတိုပြောမည့် မဟာပညာရှိအကျဉ်းသားက အလကားတော့မပြောနိုင်၊ ခဲနီဆေးပေါ့လိပ် (၅၀)ပေးရမည်ဟု ဈေးကိုင်လိုက်လေ၏။

မြင့်သိန်းမှာ အိမ်က ထောင်ဝင်စာလာစဉ်က တစ်လစာပေးသွားသော ဆေးလိပ်ကလေး (၁၀၀)ထဲမှ (၅၀)တောင်မှ မပေးနိုင်၊ သောက်စရာမကျန်ရင် ခက်မည်ဖြစ်သဖြင့် ဆေးလိပ်အစိတ်နှင့် ကျော့နှပ်ပါရန် တောင်းပန်မှ ဈေးတည့်သွားကြလေ၏။

ထိုအခါမှ မဟာပညာရှိ အကျဉ်းသားက ခွေးမ၏အသည်းကို အစိမ်းလိုက်မျိုချလျှင် ယူပစ်သလို ပျောက်လိမ့်မည်ဟု အမိန့်ရှိလိုက်လေ၏။

မြင့်သိန်းအဖို့ ပေးလိုက်သောဆေးမီးတိုကို အော့နုလုံးနာလှသော်လည်း ရောဂါပျောက်ချင်လှ၍ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့ရလေ၏။

သို့သော် မြင့်သိန်းပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာပြန်၏။ လွယ်မရောင်နှင့်ခက်သော ခွေးမ၏အသည်းဆိုသည်မှာ ရရှိမလွယ်ပေ။ ထောင်ထဲတွင် ပြေးလွှားနေကြသော ခွေးများမှာလည်း ၀၀ဖြိုးဖြိုး၊ ခွေးထီးပျားသာ ဖြစ်ကြသည်။

ခွေးဝဲစားလိုသော်လည်း ခွေးမကိုရှာ၍ သတ်ရမည်မှာတော့ မြင့်သိန်းအဖို့ တာဝန်လေးနေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး ခွေးသတ်ဝိဇ္ဇာ အိုက်နီအား ချဉ်းကပ်ရလေတော့သည်။

"သူငယ်ချင်း ... လုပ်စမ်းပါကွာ၊ ငါလည်း ရောဂါပျောက်၊ မင်းလည်း တစ်နပ်တော့ ဟင်းကောင်းစားရတာပေါ့"

ဟု မြင့်သိန်းက အိုက်နီအား မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် တောင်းဆိုလိုက်ရာ ...

၈၂ ။ မင်းသူရိန်

အိုက်နီက ဟင်းစားလောက်ခဲ့ မကျေနပ်နိုင်။ ခဲနီဆေးပေါ့လိပ် ရွာ
ပိုပေးရဦးမည်ဟု ဆိုပြန်လေ၏။

“သူငယ်ချင်းနယ် ... ငါ့ရောဂါ ပျောက်ချင်လွန်းလို့ပါ။ ဆေးလိပ်
ကလေး (၃၀) လောက်ပဲ သောက်ဖို့ရှိပါတော့တယ်။ အိမ်ကလည်း ရှေ့
လဆန်းမှ ထောင်ဝင်စာလာမှာကွ”

မြင့်သိန်းက တောင်းပန်သံလေးနှင့် ပြောလိုက်ရာ ...

“ခါဖြင့် ... (၂၅) လိပ် ပေးကွာ”

အိုက်နီက စျေးကိုင်နေပြန်သဖြင့် မြင့်သိန်းမှာ ရောဂါပျောက်ရင်
ပြီးရော ဆေးလိပ်မသောက်ရချင်နေပါစေဟု ဆုံးဖြတ်၍ သဘောတူလိုက်
ရလေ၏။

အိုက်နီမှာ ထမင်းတစ်နပ်တော့ ခွေးသားဟင်းနှင့် မြိန်ဦးမည်
အပြင် ထမင်းစားပြီးဖွာရန် ဆေးပေါ့လိပ်ပါ ပါသေးသဖြင့် မနက်ဖြန်ရမည်
ဟု ကတိပေးလိုက်လေ၏။

ကတိပေးပြီးသော အိုက်နီမှာ ခွေး ရှာရချေပြီး ခွေးကလည်း ခွေးမ
ဆို၍ အနည်းငယ်ခက်နေသည်။

ထိုအခိုက် အံ့ကျော် အခန်းထဲကို ဝင်လာစဉ် အံ့ကျော်နောက်မှ
ပုံစံဒန်ပန်းကန်ပြားကို ကိုက်ချီကာပါလာသော အံ့ကျော်ကျွေးမွေး၍ သင်
ထားသည့် ခွေးနီမလေးကို မျက်စိကျလိုက်၏။

အရွယ်ကလေးမှာလည်း ခြေနိုင်လက်နိုင် အဖော်ရှာရန်မလို၊ တစ်
ယောက်တည်းနှင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုနေ့ညအဖို့ အိုက်နီက ဣန္ဒြေမပျက်အိပ်ပြီး အကြံထုတ်လေ
သည်။ ထိုအခိုက် မြင့်သိန်းက ...

“သူငယ်ချင်း ... မနက်ဖြန်တော့ သေချာအောင်လုပ်ပါနော်”

ဟုပြောရင်း ဆေးလိပ် (၁၀)လိပ် စခံလာပေးလေသည်။

“စိတ်ချပါကွာ ... မနက်ဖြန်အလုပ်သွားကြလို့ လူရှင်းတဲ့အချိန်
လုပ်ပေးပါမယ်”

ဟု ကတိပေးပြီး အိပ်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် လက်သမား၊ ရုက္ကနံ၊ ဂွမ်းစောင်ရက်၊ စက်ချုပ် စသော အလုပ်သမားများက အလုပ်ဘက်သို့ သံချောင်းခေါက်လျှင် သွားကြရလေသည်။

ထောင်ကြီးဘက် အိပ်ဆောင်းများရှိရာတွင် ဆံပင်ညှပ်၊ စက်ချုပ်၊ လှော်သမား၊ တံမြက်လှဲ၊ အခန်းစောင့်၊ ရုံးခန်းဘာယာ၊ လူသစ်များနှင့် ဆေးထိုင်မကောင်း၍ နားခွင့်ရသူများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အိုက်နီမှာ အလုပ်ဘက်မှ အလုပ်သမားဖြစ်သော်လည်း လက်ထောက်ကျရာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သူဖြစ်၍ နံနက်အစောကြီး ထောင်နှင့်စကပင် ဝမ်းလျှော၍ ဆေးရုံပို့ရန် ထောင်မှူးအား ခွင့်တိုင်ထားသည်။

အံ့ကျော်မှာ ၎င်း၏ခွေးနီမလေးကို အလွန်ပင် ချစ်ခင်ရှာလေရာ အတူသွား အတူစား အတူအိပ်လေသည်။

ထမင်းဟင်းကို သူ့အတွက်ရသော ပုံစံထဲမှ ခွဲ၍ ကျွေးရှာလေသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါစားရသော အမဲသားဟင်းကလေး တစ်တုံးကို ခွေးနီမလေးနှင့် တစ်ဝက်စီ စားလေသည်။

အံ့ကျော် ချစ်သလောက် ခွေးနီမလေးက လိမ်မာသည်။ အံ့ကျော် သွားလေရာ အမြဲလိုက်၍ အံ့ကျော်တိုင်လျှင် ထိုင်သည်။ အံ့ကျော်ထလျှင် သသည်။ ထမင်းစားပြီး ဆေးပြီးပန်းကန်ပြားကလေး ပေးလိုက်လျှင် နှုတ်သီးနှင့်ကိုက်ပြီး အိပ်ရာနား ယူသွားသည်။

အံ့ကျော်သည် သူ့ခွေးမလေးအား အလုပ်သွားရာ အမြဲခေါ်သွားသည်။ ယခု အလုပ်ဘက်ထောင်မှူးက ခွေးများရှုပ်၍ အလုပ်ဘက်သို့ ခွေးမခေါ်ရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသဖြင့် သူ့ခွေးကလေးကို စိတ်မချဘဲ ထားခဲ့ရသည်။

အကျဉ်းသားအချို့မှာ အိပ်သူအိပ်သား၊ ဇနီး သားသမီး ကလေးငယ်များအား လွမ်းဆွတ်သဖြင့် ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေး၊ ငှက်ကလေး၊ ရှဉ့်ကလေး စသည်တို့ မွေးကျွေးထားပြီး ယုယကြင်နာစွာ ဖြေသိမ့်လေ့ရှိကြသည်။

အိုက်နီက ဝမ်းလျှော့၍ အလုပ်မသွားဘဲနေခွင့်ရလျှင် စောင်တင်ထည်ကို ခေါင်းပါလုံအောင်ခြုံ၍ ဘုရားကုန်းတွင် လူမမာဟန်ဖြင့် ထိုင်ရင်း အံ့ကျော်အလုပ်သွားချိန်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

အံ့ကျော် အလုပ်ဘက်ကူးသွားချိန်တွင် ခွေးနီမလေးမှာ အမြီးကလေးနွံ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အခွင့်သာ၍ အိုက်နီမှာ လုပ်ငန်းကို စလေတော့သည်။

အကျဉ်းသားဦးအောင်ခ ထောင်ဝင်စာမှရ၍ ဘုရားကုန်းတွင် ဆွမ်းတော်တင်ထားသော ကြံသကာပွဲကလေးကို ဆွမ်းတော်တင်မစွန့်မီ အိုက်နီက နှိုက်၍ လစ်လာခဲ့သည်။

၎င်းနောက် ကြံသကာပွဲကလေးကိုကိုင်၍ ခွေးနီမလေးအနားသို့ ကပ်သွားသည်။ ခွေးနီမလေးမှာ ပထမသော် အိုက်နီကိုမြင်လျှင် ဟောင်၍ ထွက်ပြေး၏။

အိုက်နီက ကြံသကာကလေးနည်းနည်းစွဲ၍ ပစ်ပေးလိုက်ရာ အမြီးကလေးနွံ၍ အိုက်နီအနား ကပ်လာလေသည်။

အိုက်နီ ထောင်ချောက်သို့ဝင်လာသော ခွေးနီမကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချောက်ကျသောနေရာသို့ ရောက်သွားလေရာ အိုက်နီက ကြံသကာပွဲကို အကုန်ချကျွေးပြီး အသင့်ပါလာသော ပုံစံလုံချည်တစ်ထည်ဖြင့် ခေါင်းကိုအုပ်၍ နှုတ်သီးကို ဆုပ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ပွေ့ချိုပြီး စောင်နှင့်မြို့လိုက်သည်။ မကြာမီ ကြီးတိုက်နောက်ဖေး ကြီးစင်အနီးတွင် အသင့်တူးထားသော တွင်းကလေးထဲသို့ ခွေးနီမလေးအား ခေါင်းစိုက်ချလိုက်သည်။

ခွေးနီမလေးအား ခေါင်းမြှုပ်သွားအောင် မြေကြီးဖို့လိုက်ရာ ခွေးနီမကလေးမှာ ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့် အမြီးကလေးယမ်းကာ အသံတိတ်လှုပ်ရှားနေပေသည်။

အိုက်နီသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ပေါ်နေသော ခွေးနီမလေး၏ ဖင်ပိုင်းကို စီးထားသော ခုံဖိနပ်ဖြင့် ဆက်ခါဆက်ခါရိုက်လေရာ ခွေးနီမလေး၏ စအိုမှမစင်များ ပန်းထွက်လာပြီး မကြာမီ ငြိမ်သွား၏။

ထိုအခါ အိုက်နီက ထုံးစံအတိုင်း ခြေရာလက်ရာပျောက်လိုက်သည်။ ထောင်တွင်း လက်ဖြစ်စည်ပတ်သံပြားကို သွေးထားသောစားဖြင့် ခွေးနီမရင်ကိုခွဲလိုက်စဉ် အဝေးမှပကြည့်ရက်သော မြင့်သိန်းမှာ မရဲတရဲနှင့် နားရောက်လာလေ၏။

အိုက်နီက မြင့်သိန်းရောက်လာလျှင် ခွေးနီမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ အသည်းနီနီ ပူပူနွေးနွေးကလေးကို တားနှင့်ဖြတ်ပြီး မြင့်သိန်းလက်သို့ လှမ်း၍ ပေးလိုက်သည်။ မြင့်သိန်း၏လက်ထဲ ဆတ်ဆတ်ဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာသေးသည်။

မြင့်သိန်းသည် အသည်းပူပူနွေးနွေးကို ပါးစပ်ထဲသွင်း၍ မျိုချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေအိုးစင်သို့ပြေး၍ ရေသုံးလေးခွက်ကို ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ သောက်ချလိုက်ရသည်။

ခွေးနီမ၏အသည်းသည် လည်ချောင်းမှ တော်တော်နှင့်မကျ။ ညှီစို့စို့ အနံ့ကြောင့် ဖျို့တက်လာသဖြင့် ရေတစ်ခွက်ကို ထပ်၍သောက်လိုက်မှ လည်ချောင်းက ကျသွားသည်။

သို့သော် ... အန်ချင်လာသဖြင့် နေမရ ထိုင်မရ ဖြစ်နေသော မြင့်သိန်းမှာ ပက်လက်လှန်၍အိပ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်မှ ...

“အောင်မယ်လေး ... ကြောက်စရာ ဆေးမီးတို့ပါကလား”

ဟု ညည်းညူမိလေ၏။

ညနေအလုပ်သိမ်းချိန်တွင် အံ့ကျော် အလုပ်မှပြန်လာရာ ထမင်းပန်းကန်ကလေးကိုင်၍ ခွေးနီမကို ရှာလေ၏။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် အံ့ကျော်ပြန်လာလျှင် အငြိုးကလေးနှင့် ကြုံလေ့ရှိသော ခွေးနီမကလေးမှာ သူ့ဆရာကို မကြိုနိုင်ရှာတော့ပေ။

အံ့ကျော်က ထောင်အနံ့အပြား ဒေါင်းတောက်အောင် လိုက်ရှာသည်။ ဖဲသာဘုရားကုန်းတွင် အိုက်နီတို့လူစု ထမင်းစားနေရာသို့ သွားရောက်ရာ အိုက်နီက အံ့ကျော်အား ထမင်းစားပင် ခေါ်လိုက်သေးသည်။

အိုက်နီရှေ့မှ ဟင်းပန်းကန်ထဲတွင် ဟင်းတုံးမြင်၍ ...

၈၆ ။ မင်းသူရိန်

“ဘာဟင်းများလဲကွ”

ဟု မေးရာ အိုက်နီက ခပ်တည်တည်ပင် ...

“နေ့လယ်က မြေကြွက်ကြီး လေးငါးကောင် ရလို့ပါကွာ”

ဟု ပြီးလိုက်လေ၏။

“တော်ပါပြီကွာ ... မစားချင်ပါဘူး။ ငါ့ခွေးမလေး ပျောက်နေလို့ကွာ ... မမြင်ကြဘူးလား”

ဟု မေးပြန်ရာ အိုက်နီက ခပ်သွက်သွက်ပင် ...

“နေ့လယ်ကတော့ မြင်သားပဲကွ။ ရေကန်နား ကြည့်ပါဦးလား”

ဟု လိုနဲ့လွတ်လိုက်ရာ အံ့ကျော်မှာ ရေကန်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

အိုက်နီက ခွေးသားဟင်းဖြင့် ထမင်းစားပြီး မြင့်သိန်းပေးသည့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခဲ၍ စမတ်ကျနေစဉ် အံ့ကျော်ခမျာ အိပ်ခန်းပိတ်သည်အထိ ခွေးနီမ မပေါ်လာသဖြင့် မှိုင့်၍နေရှာလေ၏။

လူရံ၍ အခန်းပိတ်ပြီးချိန်တွင် တပျိုတပျိုဖြစ်နေသော အံ့ကျော်အား သနားသူတစ်ဦးက နားနားကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောလိုက်ရာ အံ့ကျော်မှာ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လက်နက်မရှိသော ထောင်ထဲတွင် ခေါင်ရင်းမှ သတ္တုပန်းကန်ကို ဆွဲ၍ ...

“မအေ ... ငါထင်သားပဲကွ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အိုက်နီ၏ကျိစောင်းကို တအားလွှဲ၍ ခုတ်လိုက်လေ၏။

စမတ်ကျကျ တိုင်ကိုမိ၍နေသော အိုက်နီမှာ ဗြန်းခနဲ မရှောင်သာဘဲ ခံလိုက်ရရာ ခေါင်းမှသွေးတို့သည် ရဲခနဲ ပြန်ကြ၍ သွားလေ၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... အံ့ကျော် ... လက်လွန်မယ်”

ဟု ဘဝတူ အကျဉ်းသားများကသာ ဝိုင်းမဆွဲပါမူ အိုက်နီအဖို့ သက်သာလှမည် ယဟုတ်ချေ။

ထိုအချိန်တွင် မလှမ်းမကမ်းမှာ စောင်ခေါင်းပြီး၍ အိပ်နေသော မြင့်သိန်းမှာ အဖျားတက်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း စော့ချွေးပင်ပြန်နေ၏။ ဇာတ်

မင်းအစကိုသာ အံ့ကျော်သိပါမူ မြင့်သိန်းလည်း ပန်းကန်ပြားစာမိမည်မှာ မြင့်ပါ။

“အင်း... မင်းတို့ဟာက ဒီလိုဆိုတော့ (၁)တရားခံက မြင့်သိန်း၊ (၂)တရားခံက မင်း၊ (၃)တရားခံက အံ့ကျော်ပေါ့ကွာ... ဟုတ်လား။ မင်းက ဒီလိုဆိုလိုချင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာ၊ ကျွန်တော် သက်သာအောင် ထောင်ထိုင်ကြီးကို ကြည့်ပြောပေးပါ”

“အေး... မင်းတို့အမှု ကနေ့ ရုံးတင်ရမှာပဲ။ ငါ အံ့ကျော်ဆီ သွားပြီး စစ်ချက်ယူဦးမယ်”

ဟု ပြောပြီးထွက်လာစဉ် ဆေးရုံပေါက်တွင် မြင့်သိန်းအား အဖော် ခပ်ယောက်ကတွဲ၍ ခေါ်လာရသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

ကျွန်တော်က ...

“ဟေ့... ဘယ်လိုဖြစ်လာပြန်တာလဲ အသည်းစား အကျဉ်းသားကြီးရဲ့”

ဟု လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ...

မြင့်သိန်းက ခဲ့ပြုံးကလေးပြုံးကာ ...

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ပါပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး”

ဟု လေသံနဲ့နဲ့ဖြင့် လှမ်း၍ ပြောရှာ၏။

“အေး... အဲဒါ ခွေးသရဲဖမ်းစားတာ ခေါ်တယ်ကွ။ သတိထား မင်းသေရင် ... ကိန် ... ကိန်နဲ့ အော်နေဦးမယ်”

စိတ်တို၍သာ ပြောရသည်။ ဝတ္တရားက ရှိသေးသဖြင့် ဆေးရုံ ခုတင်ပေါ်ရောက်အောင် ပို့ပေးပြီး လူနာစာရင်း ပေးခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ခွေးမူစစ်ဆေးရာ သက်သေခေါ်ရာ ဆရာဝန်ထံမှ ဆေးစာယူရာ ရုံးတင်ပေးရနှင့် လေးနာရီ ရုံးဆင်းချိန်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ မပြန်ဘဲအလုပ်များနေပါသည်။

(ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးဗဟိုပိတ်ထောင်တွင် ထောင်မှူး(၁၀)ယောက် ရှိရာမှ (၅)ယောက်စီ အလှည့်ကျတစ်ရက်ခြားစီ ထောင်ဖွင့်ပိတ်ရပါသည်။

ညနေ (၅) နာရီခွဲ၌ ထောင်ပိတ်ခါနီးမှ ခွေးသတ်မှုစစ်ဆေးပြီးစီး၍ ပြန်သည်။ ပြီးစီးသည်ဆိုရသော်လည်း လုံးဝပြီးစီးသည် မဟုတ်သေးပါ။ မမှတ်ဖြန် ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် ရက်ချိန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အိုက်နီ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ကြိုးတိုက်နောက်ဖေးတစ်နေရာမှ အကျော်၏ ခွေးနီမကလေး ဦးခေါင်းနှင့် ခြေလေးချောင်း၊ အပြီးတို့ကို တူးဖော်တင်ပြရပါသည်။)

ဆက်လက်၍ သွေးများ ပေကျန်ခြောက်သွေ့နေသော အံ့ကျော်၏ ဒန်ပန်းကန်ပြားကိုလည်း သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် တင်ပြရပါသေးသည်။ အမှုအားလုံး စစ်ဆေးပြီးသောအခါတွင် အံ့ကျော်အား အိုက်နီကိုရိုက်မှုဖြင့် တိုက်ဒဏ် (၁၅)ရက်နှင့် ဆုမှတ်ရက် (၁၅)ရက် ဖြတ်လိုက်ပါစေသည်။

အိုက်နီအား ယခင်က စွဲကြောင်းအပြစ်များ ရှိခဲ့ဖူးသည့်အပြင် ယခုကျူးလွန်သော ရက်စက်သည့် ခွေးသတ်မှုဖြင့် တိုက်ဒဏ်တစ်လ ထောင်ထဲက ထောင်တွင် ချထားလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မန္တလေးဗဟိုစံပြထောင်အတွင်းရှိ ခွေးထီး၊ ခွေးမ ခွေးအရွယ်အစားစားတို့ကို ထောင်ပိုင်ဝန်မင်းအမိန့်ဖြင့် ပမ်းဆီး၍ ဂုန်နီအိတ်ဖြင့်ထည့်ပြီး မြစ်ငယ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့လိုက်ရပါသည်။ တက်နီကိန် တဂုန်းဂုန်းမြည်နေသော ခွေးဖမ်းပွဲအသံကို ကြားနေရသော ထောင်ဆေးရုံမှ အကျဉ်းသားမြင့်သိန်းသည် ခွေးသည်းစားမိ၍လားမသိ၊ ခွေးသံကြား၍ ဖျားနေပေတော့သတည်း။

△ GAGO
GAGO
চন্দ্রমণ্ডল
সময়

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ဂါတ်မကြီးအထက်ပေါ်ရှိ ဗဟိုကင်းပျော်စင်ထက်မှ ညနေထောင်
ပိတ် သံချောင်းခေါက်သံ ထွက်လာတယ်။ ဒီလို သံချောင်းခေါက်သံကို
ထောင်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြတဲ့ ဝန်ထမ်းတိုင်း နားလည်သဘော
ပေါက် လက်ခံထားတာကတော့ ရွှေရင်အေးသံချောင်းသံလို့ မှတ်ထင်နေ
ကြတယ်။

ယခုလို ထောင်ပိတ်သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရမှပဲ အိမ်
ဆောင်ထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ အကျဉ်းသူမိန်းမတစ်သိုက်မှာ ပျော်လိုက်ကြ
သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဟုတ်တယ်လေ ... တစ်နေ့လုံး ပုံစံအောက်မှာပဲ ပြား
ပြားဝပ် လုပ်ဆောင်နေကြရတာ မဟုတ်လား။

ထောင်ထဲမှာများ ထောင်ကျလာခဲ့လို့ စိမ်နဲ့ နှပ်နေရမလားမှတ်
တယ် ဝေးပါသေး။ ဟိုလူက ခေါ်ခိုင်းလိုက်၊ ဒီလူက ဟောက်လိုက်နဲ့ ဘယ်
သူ့ကို ကြောက်ရမုန်းတောင် မသိပါဘူး။

ယူနီဖောင်းဝတ်ထားတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေဆိုတာကလည်း အလုပ်မရှိ
အလုပ်ရှာ ဝိုင်းစားနေကြတာ။ ယူနီဖောင်းသာ ဝတ်ထားလို့ သြဇာအာဏာ
ရှိမယ်များ မှတ်နေသလား။ ထောင်ထဲမှာ တကယ့်တကယ် အာဏာရှိနေ
တာက တန်းစီး ဟရာတွေပဲလေ။

သူတို့တွေက ထောင်ကျလာသူအချင်းချင်း ဘိန်းတစ်လုံး ပိုရှုခွင့်
ရသူတွေ။ ထောင်ထဲမှာတော့ လုပ်ငန်းမှန်သမျှ လက်ဝါးကြီးအုပ် ဖန်တီး
ပေးနေကြသူတွေဆိုတော့လည်း အနီးကပ်ရန်သူဟာ သူတို့တွေပဲ။ တစ်နေ့
ဘာလုံး အလုပ်ခွဲလက် ဖယ်ဆက်သလိုလုပ်နေခဲ့ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ သေ
ချော့မယ်။

ခုလို ထောင်ပိတ်သံချော့ဦးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရတော့မှပဲ ဟင်းချ
ပြီးတော့ စိတ်အေးလက်အေး နားရတော့မယ်မှတ်တယ်။ ဘာတဲ့... ညကင်း
ဟရာတဲ့လေ။ အိပ်ဆောင်ကြီးထဲမှာ ရှိနေကြတာ မိန်းမသားချည်းဆိုတော့
ဘယ်သူက ဘာမဟုတ်တာများ ကြံစည်နိုင်မှာလဲ။ ဘယ်သူတွေက အတင်းချ
ခြင်းခုံကြရင်း ရန်ဖြစ်နေကြမလဲ။

အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ညဘက် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့ လူနာကို
တာဝန်ရှိသူ အဆင့်ဆင့်ထံကို သိရှိနိုင်အောင် သတင်းပို့ဖို့ ဘယ်သူက
တာဝန်ယူမှာလဲ။ ညဘက် အိမ်သင်္ဘောကို တက်နေတဲ့လူတွေ စည်းမရှိကမ်းမရှိ
ဘက်နေကြတာကို ဘယ်သူက စောင့်ကြည့်ပေးမှာလဲ။

အဲဒီလို ပြဿနာအမျိုးမျိုးကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးဖို့အတွက်
ညကင်းဟရာတွေခန့်ပြီး တာဝန်ခွဲဝေပေးရမယ်လေ။ ဒီတော့ ညကင်း
တာဝန်ကျတဲ့ ညကင်းဟရာခေါ် အိပ်ဖန်စောင့်တွေကို ရွေးပြီး တာဝန်ပေးမှ
အဆင်ပြေမှာပေါ့။ ညကင်းဟရာစောင့်နေရလို့ အခွင့်အရေးမရှိဘူး မထင်
နဲ့။ ညကင်းဟရာတွေဟာ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်တဲ့လူတွေလိုပဲ နားရက်
မရှိလုပ်နေရလို့ တနင်္ဂနွေဆုမှတ်ရက် တစ်ရက်ပိုရသွားတယ်။

ရိုးရိုးထောင်ကျနေတဲ့ အကျဉ်းသူက ရိုးရိုးသာမန်ဆုမှတ်ရက် (၄)
ရက်ပဲ ခံစားခွင့်ရတာ။ ဟရာဆိုတာက အပိုဆောင်း တစ်ရက်ထပ်ရတော့

တစ်လဆုမှတ်ရက်က (၅) ရက် ရသွားတယ်။ ထောင်ထဲမှာ ဆုမှတ်ရက် တစ်ရက် ပိုရတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ဆုလာဘ်မှမဟုတ်တာ။ မယုံရင် ထောင် ထဲ တစ်ရက်ပဲ ဝင်ကြည့်စမ်းပါ။ ဘယ်လောက် စိတ်သောကတွေ ခံစားနေ မလဲဆိုတာ ထောင်ကျဖူးတဲ့လူတိုင်း နားလည်သဘောပေါက်နေကြတယ်။

အဲ . . . ညကင်းဗာရာဆိုတာ ထောင်ကျနေတဲ့လူတိုင်းက လုပ် ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရတဲ့ ရာထူးမျိုးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဗာရာစား ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ဗာရာအရည်အချင်းရှိမှ ဗာရာလုပ်ခွင့်ရှိတာ။

အဲ့ဒါကတော့ ဗာရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပထမဆုံး ထောင်ကျနေ တဲ့ နေသားချည်း သုံးပုံတစ်ပုံရှိရမယ်။ (ဥပမာ ထောင်သုံးနှစ်ကျသူဟာ ထောင်ထဲမှာ နေသားတစ်နှစ်ရှိရမယ်) အများတကာထက်ပိုပြီး စည်းကမ်း စနစ်ကောင်းရမယ်။ သူငှာနှင့် ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်ရ မယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ မခိုမကပ်ဘဲ လုပ်တတ်သူဖြစ်ရမယ်။

ဒီလို စံနှုန်းရှိသူကို တန်းစီးလုပ်သူက ရွေးချယ်ပေးရတာဖြစ်တယ်။ အမှန်တော့ သူတို့အတွက် နိုင်းလို့စေလို့ရမယ့်သူ၊ သူတို့ ဩဇာညောင်းမဲ့သူ ကို ရွေးခဲ့တာ။ ယင်းကဲ့သို့ ဗာရာတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ခွဲ ခံစားခွင့်တွေကို ရပြီးတော့ လုပ်ငန်းတာဝန်ချိန်က တစ်ဂျူတီကို နှစ်နာရီ ကင်းစောင့်တာဝန် ယူရတယ်။

စောစောပိုင်းကင်း တာဝန်ကျခဲ့တဲ့ ညကင်း ဗာရာစောင့်ရသူက တော့ ထောင်ပိတ်ပြီးသွားချိန်ကစပြီး ညအိပ်ချိန်ပေးတဲ့ ညကိုးနာရီထိ တာဝန်ယူ ကင်းစောင့်ရတယ်။ ထောင်ပိတ်ချိန်ပြီးသို့လို့လည်း တိတိကျကျ ခန့်မှန်းလို့မရပါဘူး။ ထောင်ထဲမှာ ပြဿနာတစ်ခုတစ်ရာပေါ်လို့ ထောင် ပိတ်လူပေါင်း မကိုက်နိုင်သေးသမျှ ဗာရာတာဝန်ကျသူက အိပ်ဆောင်ထဲ က တာဝန်အားလုံး ယူထားရတယ်။ လူပေါင်းမကိုက်သေးသမျှ ထောင် ပိတ်မရဘူးလေ။

ဒီတော့ ဂါတ်မကြီးပေါ်က ဗဟိုကင်းကလည်း ဘယ်မှာ ထောင် ပိတ်သံချောင်းခေါက်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ အဲဒီလို ထောင်ပိတ်သံ၊ ချောင်းခေါက်

သံ မကြားရသေးသမျှ အိပ်ဆောင်ကိုက်ခန်းတွေထဲ ရှိနေကြတဲ့ အချုပ်သား၊ အချုပ်သူ၊ အကျဉ်းသား၊ အကျဉ်းသူအားလုံး ကိုယ့်အိပ်ဆောင်ထဲက အခန်းတွေထဲမှာ ပုံစံမပျက်ရဘဲ ထိုင်နေကြရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တန်းစီးဗာရာတွေ ခြေချင်းလိပ်နေကြပြီလေ။ အိပ်ဆောင်လူပေါင်း မကိုက်သမျှ အခါခါပြန်ရေတွက်နေရလို့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေပြီး မိမိအိပ်ခန်းထဲကများ လူပေါင်းရေတွက်တာ မှားလို့ကတော့ သေပြီ ဆရာပဲ။

အိပ်ဆောင်ထောင်မှူးက လက်ရှိတာဝန်ကနေ ချက်ချင်းရပ်စဲပြီး အခန်းပြောင်းခံရမယ်ဆိုတော့ တာဝန်ရှိတဲ့ အခန်းလူကြီးတွေ ပျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို မိမိလက်အောက်က အခန်းစာရေးကို ထုထောင်းပြီး ကြိမ်းဟောင်းဆဲဆိုခိုင်းတော့ စာရင်းမမှားအောင် ဂရုစိုက်မှတ်နိုင်အောင်ပါ အမြှုပ်ထွက်မတတ် ပြောနေရစရာ။

ဒီတော့ အခန်းစာရေးကလည်း မိမိလက်အောက်က ညကင်းဗာရာတွေကို ပါဝါအာဏာဆက်ပြုပြန်ရော။ ဟိုကောင် ... မင်းအမေလင်မို့လား။ မယားပါသားမို့လား။ ပထွေးမို့လို့လားနဲ့ အပြစ်ရှာပြီး ချစ်တီးခေါင်းသန်းရှာသလို ပြဿနာကို ဘဲဥအစရှာမရသလိုလို လုပ်ကြတော့တာပဲ။

အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ထောင်ပိတ်ပုံစံထိုင်နေကြရတဲ့ လူတွေဆိုတာ နေရာကိုမရှိဘူး။ အိပ်ခန်းဘေး မျဉ်းတန်းနားမှာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ တန်းစီပြီး ထိုင်ခိုင်းနေတာတောင် တန်းကောက်လို့၊ ထိုင်တာမညီလို့၊ ပုံစံအတိုင်းမထိုင်လို့ဆိုပြီးတော့ ဗာရာတွေက လူရေတွက်ရခက်တယ်ဆိုပြီး အသားလွတ် နံကြားထဲ ဆောင့်ကန်တာလည်း ခံနေရပြန်ရော။

ဒါကြောင့် အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှာ ထောင်ကျနေခဲ့ကြသူတွေ အားလုံးနဲ့ ထောင်ဝန်ထမ်းအားလုံးဟာ ဒီထောင်ပိတ်သံချောင်း ခေါက်သံကြားလိုက်ရမှပဲ တစ်နေ့တာ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြီးစီးသွားလို့ စိတ်ချလက်ချ နားနေပြီလို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို ထောင်ပိတ်သံချောင်းခေါက်သံကို

ကြားလိုက်ရမှ ထောင်ဝန်ထမ်းအားလုံးအတွက် ရွှေရင်အေးသံချောင်းခေါက်သံလို့ အားလုံးကဝိုင်းပြီး တင်စားသတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။

ထောင်ပိတ်သံချောင်း ခေါက်ပြီးသွားတာနဲ့ အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းများက နေ့၇၂၂တိ တာဝန်ပြီးဆုံးသွားလို့ ထောင်အပြင်ဘက်မှာရှိနေတဲ့ မိမိတို့အိမ် အသီးသီးကို ပြန်ခွင့်ရသွားတယ်။ ည၇၂၂တိရှိသူများက ဆင်လက်တာဝန်ယူရတယ်။ ဒီတော့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ဘဝတွေကလည်း ဆုံလည်နွားပမာ ဖြစ်နေကြတာပေါ့။

မိန်းမဆိုတာမျိုးကလည်း သိကြတယ်မဟုတ်လား။ ပစိပစစ်များကြတာ။ သူများအတင်းဆို ပိုက်ဆံမပေးရတိုင်း အမနာပပြောနေချင်သူတွေ၊ အငြင်းအခုံသန်တဲ့သူတွေ၊ မရှိကို အရှိလုပ်ပြီး ဟိတ်ဟန်မော်ကြားနေချင်သူတွေ၊ မျက်နှာမှာတော့ သနပ်ခါး၊ ပေါင်မှာသေးစီးကြောင်းနဲ့ ယောက်ျားတကာအပေါ်က လူပိုပိုမြူချိုချို ပလီပလာလုပ်တတ်သူ များတယ်။

ညကင်းဗာရာတာဝန်ကျနေသူဆိုတော့ သူတို့လို မအားရပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ နာရီအချိန်ကျတိုင်း ဂါတ်မကြီးပေါ်ကနေ ခေါက်လိုက်တဲ့ နာရီမောင်းထိုးသံကို အုတ်ရိုးပတ်ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ မျှော်စင်ကင်းတွေသာမက အုတ်ရိုးကြီးအတွင်းမှာရှိကြတဲ့ အိပ်ဆောင်အသီးသီးက ညကင်းဗာရာတွေဆိုတာကလည်း အချိန်နဲ့ တပြေးညီ ဝါးစပ်ကလည်း မနားရ၊ လက်ကနည်း မနားရဘဲ ဝါးဆစ်ခေါက် သတင်းပို့နေကြရတယ်။

“တောက် ... တောက် ... တောက် ...”

ဂါတ်မကြီးပေါ်က အစောင့်စန္ဒရီကြားအောင် ခြောက်ကိုးစာရာ မကြည့်ပြာက လက်ထဲမှာ ကိုင်စွဲထားတဲ့ ဝါးဆစ်ပိုင်လေးကို ဝါးတုတ် တံလေးနဲ့ အချက်ပေးခေါက်လိုက်ရင်း ...

“အမျိုးသမီးဆောင် လူပေါင်း နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သုံးယောက် အားလုံး ကောင်းရှင်”

အဲဒီလို ပိပိအိပ်ဆောင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ထောင်ပိတ်လူပေါင်းဦးစေရဲ့ အခြေအနေကို အော်ပြီး သတင်းပို့ရတယ်။ သူ့နာရီမောင်းခေါက်တဲ့အချိန် တိုင်း သတင်းပို့ရတယ်။ နာရီမောင်းဆိုတာကလည်း ဂါတ်မကြီးပေါ်မှာပဲရှိ တာ။ နာရီ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီဆိုတာကို အစောင့်စန္ဒရီရဲ့ နာရီမောင်းထိုးသံ က အချက်ပြနေတယ်။

ထောင်ထဲမှာ နာရီမောင်းကို ခေါက်တော့မယ်ဆိုရင် ပထမဆုံး သံချောင်းလေးချက် အရင်ခေါက်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ နာရီမောင်းတစ်ချက်

ခေါက်လိုက်ရင် ပထမပိုင်း (၁၅) မိနစ်ဖြစ်တယ်။ နှစ်မောင်းခေါက်ရင် နာရီဝက် အဲဒီလိုနာရီချိန်အတွင်း ခေါက်နေတယ်။ ပထမဆုံး နာရီမောင်း အရေတွက် မခေါက်ခင်မှာ သံချောင်းလေးချက်နဲ့ နာရီမောင်း ထိုးတော့မယ် ဆိုတာ အချက်ပေးခေါက်ပြီးမှ နာရီမောင်းထိုးတဲ့ အရေအတွက်ကို ဆက် တိုက် ခေါက်ရတယ်။

အဲဒီလို နာရီမောင်းထိုးဖို့ သံချောင်းလေးချက် ခေါက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဗာရာတာဝန်ကျနေတဲ့ မကြည်ပြာက ဝါးကျည်တောက်လေးနဲ့ တုတ်တံကို အဆင်သင့်ကိုင်ပြီး စောင့်နေရတယ်။ ဂါတ်မကြီးပေါ်က သံ ချောင်းခေါက်ပြီးတာနဲ့ အရင်ဆုံး အုတ်ရိုးပတ်ပတ်လည်ပေါ်မှ ကင်းမျှော်စင် လေးတွေက အမှတ်စဉ်အတိုင်း ဆက်ခေါက်သွားတယ်။ ပြီးမှ အိပ်ဆောင် တွေဖြစ်တဲ့ ယောကျ်ားအချွပ်ဆောင်း၊ ထောင်ကျဆောင်တွေက သတင်း ဆက်ပို့သွားရတယ်။

နောက်ဆုံးမှ မကြည်ပြာတို့ အမျိုးသမီးဆောင်ကနေ သတင်းပို့ရ တယ်။ ပထမဆုံး ညကင်းဗာရာတာဝန်ကျသူက မကြည်ပြာ။ ညနေထောင် ပိတ်ပြီးသည်ဖြစ်စေ၊ မပြီးသည်ဖြစ်စေ ည(၆)နာရီမှ (၉)နာရီထိ ပထမ ညကင်းဗာရာက စတင်တာဝန်ယူပေးရတယ်။ ပြီးမှ အိပ်ချိန်ဖေးတဲ့ ည (၉) နာရီမှ ဂါတ်မကြီးပေါ်က အစောင့်ကနေ အိပ်ချိန်လို့ အသံအကျယ်ကြီး အော်ပြောပြီး နာရီမောင်း ကိုးချက်ခေါက်ရတယ်။

ညကင်းဗာရာတာဝန်ကျသူတွေဟာ ည(၆)နာရီနဲ့ (၉)နာရီမှာ ပထမညကင်းဗာရာတာဝန်၊ ည(၉)နာရီမှာ (၁၁)နာရီထိ ဒုတိယညကင်း ဗာရာရဲ့တာဝန်၊ ည(၁၁)နာရီမှ (၁)နာရီမှာ တတိယညကင်းတာဝန်၊ ည(၁) နာရီမှ (၃)နာရီ စတုတ္ထကင်း၊ ည(၃)နာရီမှ မနက်ထောင်ဖွင့်ချိန် (၅)နာရီ ထိ နောက်ဆုံး ကင်းတာဝန်ယူရတယ်။

ဒါကြောင့် စောဦးပိုင်းကင်းတာဝန်ကို ယူထားရသူကတော့ ည (၆)နာရီက (၉)နာရီဖြစ်လို့ မကြည်ပြာက တာဝန်ကျတယ်။ ဒါကို အားလုံး က ခြောက်ကိုးဗာရာ မကြည်ပြာဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့ကြတယ်။

"ထောင်ဝင်နံပါတ် ၁၂၅၆/စီ ခံအေး သေးပေါက်"

ညဘက်မှာ အိမ်သာတက်ချင်ကြတဲ့ အကျဉ်းသူဟာ မိမိပြုလုပ် ချင်တဲ့ကိစ္စကို ညကင်းဗာရာထံ သတင်းပို့ပြီးမှ အိမ်သာသွားရောက်ခွင့်ရှိ တယ်။ နို့မို့ဆို အိပ်ဆောင်ထဲမှာ သူသွားချင်၊ ငါသွားချင်နဲ့ နေရာလှနေရ ဖယ်။ ထောင်ဆိုတာ အဲဒါပါပဲ။ ထောင်ထဲမှာတော့ ဘာလုပ် လုပ်တာကိုင် ကိုင် သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းပို့ပြီးမှ သွားလို့လာလို့ရတယ်။ လုပ်လို့ ကိုင် လို့ရတယ်။ အဲဒါဟာ ပုံစံပါပဲ။ အရာရာကို ပုံစံနဲ့ ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့နေရာဆို ပါပဲ။

ဒီလိုနေရာတိုင်းမှာ ထောင်စည်းဥပဒေတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ နေ ရာမို့ သွားရေ၊ လာရေ၊ နေရေ၊ ထိုင်ရေ၊ အစစအရာရာ တင်းတင်းကြပ် ကြပ် ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် နထောင်ထဲမှာ ဘယ်နေရာမှ လွတ်လွတ်လပ် လပ် လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ နေပိုင်ခွင့်ဆိုတာ မရှိဘူး။

ညဆို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာလို အိမ်သာဓဏဓဏသွားချင် တိုင်း သွားလို့မရဘူး။ ဖထောင်ထဲမှာက ကိုယ်အိပ်နေတဲ့နေရာကနေ ဓဓိတောင် ခွင့်မရှိဘူး။ ညကင်းဗာရာကို ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စ လှမ်းသတင်းပို့မှ ဗာရာ က ခွင့်ပြုပေးလျှင် အိပ်တဲ့နေရာက ထသွားလို့ရတယ်။

အဲဒီလို အိမ်သာကိုလည်း တစ္ဆတ်တစ္ဆတ်နဲ့ ထသွားထလာသွားချင် တိုင်း သွားလို့မရဘူး။ အိမ်သာဓဏဓဏထသွားနေတဲ့သူကို ညကင်းဗာရာ က စာရင်းမှတ်ထားရတယ်။ တစ်ညလုံး ဘယ်နှစ်ကြိမ် အိမ်သာတက်တယ် ဆိုတာကအစ မှတ်ထားရတယ်။

ဒီလိုမှတ်ရတာကလည်း အကြောင်းရှိတယ်။ နံနက် ထောင်ဖွင့်ပြီး ချိန်မှာ အိပ်ထောင်ထဲက သေးအို၊ ချေးအိုကို အိပ်ဆောင်အပြင်ဘက် သယ်ပို့သည့်အခါမှာ ဓဓာဓဓက အိမ်သာတစ်ညလုံး အကြိမ်အရေများစွာ ရှိသူနှင့် နံနက်ထောင်ဖွင့်ကာနီးမှာ မအောင့်နိုင်လို့ အိမ်သာတက်သူကို ဗာရာ က စာရင်းမှတ်လိုက်ပြီး နှစ်ဦးထမ်းချရတယ်။

သေးအိုးဆိုလို့ ပေါ့သေးသေးမထင်နဲ့။ ဂန်ဖလားလောက်အရွယ်
မဟုတ်ဘဲ (၂၅)ပီသသာဝင် စဉ်အိုးထဲမှာ တစ်ညလုံး လူတကာပေါက်ထားတဲ့
သေးအိုးနဲ့ မိလ္လာပုံးကို နှစ်ယောက်သား ထမ်းထုတ်ရတယ်။ ဒီအလုပ်မျိုး
ဘယ်သူ လုပ်ချင်ပါ့မလဲ။ အဲဒီလို မလုပ်ချင်သူတွေကို လုပ်ချင်အောင်
ညကင်းဗာရာက စောင့်ဖမ်းရတယ်။

အဲ... အိပ်ဆောင်အပြင်ဘက် မိလ္လာချောင်ကို ထမ်းပို့ရတယ်ဆို
ပေမယ့် မိလ္လာချောင်မှာ ညစ်ပတ်နံ့စေ့နေတယ်များ မှတ်လား။ ဝေးပါသေး
ရဲ့။ ထောင်ထဲက မိလ္လာချောင်ဆိုတာ သန့်ရှင်းသန့်ပြန့်ပြီး ထမင်းထိုင်စား
လို့တောင် ရတဲ့နေရာမျိုး။ မိလ္လာချောင်ထဲမှာ ထုံးသုတ်ထားတာကလည်း ဖွေး
ဖွေးလှုပ်နေတာပဲ။ အောက်ကို သေးတစ်စက်၊ ချေးတစ်စက်မကျအောင်
ထွက်ကျစရာမရှိဘူး။

အဲဒီလိုမကျအောင် သေးပေါက်ချင်တဲ့သူဆို ဂန်ဖလားလို့ခေါ်တဲ့
စဉ်အင်တုံလေးခံထားပြီး ဖုတ်ခုံလေးနှစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်သွားရတာ။ ချေးယို
မယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ဖွဲ့ပုံထဲကဖွဲ့ကို ဂန်ဖလားထံထည့်ပြီး စော
စောကလို ပါလို့ရတယ်။

အဲ... စောစောကလို ကိစ္စပိစွဲပြီးစီးသွားရင်တော့ ကိုယ့်ပြဿနာ
ကိုယ် ရှင်းရတယ်။ ဒီလိုမှ ကိုင်ရတွယ်ရတာရွံ့လို့ မရှင်းချင်ဘူးဆိုလျှင်တော့
မိလ္လာဘုတ်ကိုင်ကို သတင်းပို့ပြီး ဆေးလိပ်(၁၀)လိပ် လိုင်းကြေးဝင်ရတယ်။
မိလ္လာဘုတ်ကိုင်ကလည်း သူ့လက်အောက်မှာရှိနေတဲ့ ဘောက်ဆင်းအကျဉ်း
သူတွေထဲက ပြောလို့ခိုင်းလို့ရမယ့် သာတီးဒီခေါ် အခြေအနေမဲ့မှ ထောင်
ကျလာတဲ့ ကျသစ်အကျဉ်းသူကို ဆေးလိပ်သုံးလိပ်လောက်ပေးပြီး ခိုင်း
လိုက်တာပဲ။

(စကားချပ်။ ။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်မတိုင်ခင် မိလ္လာကျင့်သုံးစနစ်ဖြစ်သည်။)

ဘောက်ဆင်းအကျဉ်းသူဆိုတာကလည်း ထောင်ထဲကို ရောက်
လာခဲ့ပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးက မအားလပ်သေးလို့ လူသစ်မကြည့်ရသေးတဲ့

အကျဉ်းသူအသစ်စက်စက်ကို လေဘာမချသေးခင်မှာ ကြုံရာဘောက်ထမ်း
အလုပ်တွေ ဆင်းခိုင်းနေတာကို ခေါ်တာပါ။ သာတီးဒီဆိုတာကလည်း သိ
တယ်မဟုတ်လား။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေရာထိုင်စရာမရှိနဲ့ လိပ်စာပေးပြန်
ရင်လည်း အမှတ်မရှိ၊ လမ်းမရှိ၊ ကီလီဗောတံတားဆိုတဲ့ အုပ်စုတွေပေါ့။
အိပ်စရာနေရာ မရှိကြတော့ ရဲတွေက မှောင်ရိပ်ခိုမှုနဲ့ဆွဲရော။ လုပ်ငန်း
ဘာဘာညာညာ အလီဘိုင်မပြနိုင်တော့ ခြေချုပ်ပုဒ်မတွေတပ်ပြီး နောက်ဆုံး
အရင်းစစ်ကြည့်တော့ ခြေချုပ်ဖောက်ဖျက်မှု၊ အချိန်မတော် လမ်းလျှောက်
မှု၊ မှောင်ရိပ်ခိုမှု စသည့် ပုဒ်မတွေဟာ သာတီးဒီလို့ အများခေါ်ကြတဲ့ ပုဒ်မ
၃၀ (ဃ) တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ကျွန်မက ခြောက်ကိုးမာရာ တာဝန်ကျနေတဲ့ မကြည်ပြာပါ။ ကျွန်မလည်း ဘာပြဿနာများ ဖြစ်ပွားလေမလဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ကျွန်မ တာဝန်ချိန်မှာ စောင့်ကြည့်နေရတယ်။ ဘယ်ချောင် ဘယ်နေရာကများ ပြဿနာမီးပွား လွင့်စင်ထွက်လာမလဲဆိုတဲ့ အတွေးလေးနဲ့ မာရာလျှောက် လမ်းပေါ် လမ်းသလားနေရင်း စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။

သိတဲ့အတိုင်း အမျိုးသမီးချည်း စုစည်းထားတဲ့နေရာဆိုပြီးတော့ အထင်မသေးလိုက်နဲ့။ မိန်းမသားဆိုတာမျိုးက အူတိုမျိုးတွေ ငုံးဆူး လူမသိ ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ကကြိတ်အခဲထားပြီး တေးမှတ်ထားသည်က အများကြီး။

“ဟဲ့ကောင်မ ... ဖယ်စမ်း။ ဒါ ငါ့နေရာ”

ခပ်စွာစွာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေတဲ့အသံဟာ ဆူဆူညံညံ စကား သံတွေကြားက ဖောက်ထွက်လာတယ်။ ကျွန်မလည်း ဗာရာကင်းစောင့် နေရင်း ကြားလိုက်ရတဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြောဆိုသံကြောင့် ရင်ထိတ် သွားတယ်။ မိလ္လာချောင်နားမှာ ညဘက် အိပ်သာတက်မယ့်သူတွေအတွက်

ဂန်ဖလား။ မိလ္လာတိုင်ကိုပြတ်တွေ အဆင်သင့်ရှိမရှိ သွားရောက်စစ်ဆေး
နေစဉ်မှာ ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် နောက်ပြန် လှည့်လာရတယ်။

မိန်းမထောင်ထဲက အိမ်သာဆိုတာကလည်း ဟိုခေတ်အခါက
ယောက်ျားအိမ်သာပုံစံမျိုးလိုပဲ တိုင်ကိုပြတ်ပေါ်မှာ သစ်သားနှစ်ချောင်း ခွ
တင်ပြီး နောက်ဖေးသွားရတာ။ လူတစ်ကိုယ်စာ အကာအကွယ်ပဲရှိတယ်။
ကိုယ်က အိမ်သာတက်နေပြီဆို အောက်က သံပဲတလင်းပေါ်က ဖျားကြမ်း
ပေါ်မှာ အိပ်နေကြသူတွေကို အပေါ်စီးက ကြည့်နေရသလိုပဲ မိလ္လာချောင်
မှာ ဆီးသွားရတဲ့ အစိတ်ဝင်အိုးမှာတော့ အကာအရံမရှိဘူး။ မိန်းမသား
ချည်း ရှိနေတဲ့နေရာဆိုတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဂရုစိုက်စရာမလို
ဘူးလေ။

“ကျွန်မ စောစောကတည်းက အိပ်ရာနေရာချထားပေးလို့ ဒီမှာ
အိပ်နေခဲ့တာပါ”

“မလိုချင်ဘူး... ငါက ဒီအိပ်ဆောင်က စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး
ဘုတ်ကိုင်။ ငါအိပ်ချင်တဲ့နေရာ အိပ်မယ်။ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟေ့ကောင်... နင် ဒီလိုခိုလ်ကျလို့ မရဘူးကွ။ ဒါ ငါ့ကောင်
မလေးကွ။ ညနေ ရုံးပြန်ဝင်လာကတည်းက ငါခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးထားတဲ့
ကောင်မလေးပဲ”

“မလိုချင်ဘူး... ငါက စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဘုတ်ကိုင် ဖိုးချစ်
ကွ။ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

အဲဒီလို နေရာလှကြရင်း အဝေမတည့်ကြလို့ စကားများပြီး ရန်
ဖြစ်ကြဖို့ တာစုနေကြပြီ။ ထောင်ထဲမှာ ယောက်ျားလျှာဆိုတာတွေကလည်း
ခပ်သည်းသည်း ခပ်ကဲကဲတွေလေ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အတောင်နှစ်ဆယ်
ဝတ် ယောက်ျားတွေလို မှတ်ထင်နေကြတယ်။ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ယောက်ျား
သားတွေလို အချစ်တော်ဖွဲ့ရတာနဲ့ ဆွဲစားမယ်ဆိုတဲ့ ကြိမ်းဝါးသံတွေကို
ကြွေးကြော်ပြောဆိုနေကြတာများ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘဝမေ့နေကြတဲ့
အတိုင်းပဲ။

“အေး ... ငါကလည်း ထမင်းဘုတ်က မောင်ငွေဆိုတာပဲ။ ငါ သဘောခွဲငါ အိပ်ချင်တဲ့နေရာအိပ်မယ် ဘာဖြစ်လဲ”

ဒီနေ့မှ ထောင်ထဲကို မအူမလည်ရောက်လာတဲ့ ထောင်ကျသစ် အကျဉ်းသူကို အဝေမတည့်ဖြစ်ပြီး လှချင်နေကြတာလေ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဝါဝါအာဏာပြပြီး စကားနိုင်လှနေကြရင်း ခိုက်ရန်စကားများကြဖို့ တာစု နေကြတာ။ ဒီယောက်ျားလျာနှစ်ယောက်ရဲ့ အစာကိုမြင်ပြီးတော့ ငါးစာမာန် တက်နေသံကြောင့် ...

“ဖြန်း ... ဖြန်း ...”

ဒီအချိန်မှာ အိပ်ဆောင်အပြင်ဘက်မှာ ညစောင့်တာဝန်ကျနေတဲ့ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက စားပွဲပေါ် ကြိမ်တဖြန်းဖြန် ရိုက်လိုက်သံကြောင့် ပွဲ ဆူနေသူနှစ်ဦးသား အသံတိတ် ငြိမ်ကုပ်သွားတော့တယ်။

“ဟဲ့ ... ကောင်မတွေ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ တိတ်ကြစမ်း။ နင် တို့စောက်ကျင့်တွေ မသိဘူးများ မှတ်နေလား။ အခုပဲ အိပ်ချိန်ပေးဖို့ နာရီ မောင်းထိုးတော့မယ်။ ခုချိန်ထိ ဆွေးနေရာမရသလို နေရာလှနေတုန်းပဲလား။ ဟိုကောင်မ တန်းစီး၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဟဲ့ ... ဗာရာ၊ ခေါ်လိုက်စမ်း”

ညစောင့်တာဝန်ကျ တပ်ကြပ်လဲ့မွန်ရဲ့ ဒေါသတကြီးနဲ့ စားပွဲပေါ် ကြိမ်ရိုက်သတိပေးလိုက်သံကြောင့် အိပ်ဆောင်ထဲက အကျဉ်းသူတွေရဲ့ ဆူဆူညံညစကားတွေဟာ အပ်ကျသံကြားအောင် တိတ်သိတ်သွားတယ်။

ကျွန်မလည်း ဆရာမလဲ့မွန်ရဲ့ အော်ငေါက်အမိန့်ပေးသံကို ကြား ပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားလို့ ခပ်မြန်မြန်ပြေးပြီး ခေါင်းရင်းဘက်မှာ အနှိပ်ခံနေတဲ့ တန်းစီးကို ပြေးခေါ်ရတယ်။ တန်းစီးပွဲကြီးဆင်ခင်ဟာ အိပ် ဆောင်မှာ ဖိပ်ယူနေရာကနေ ကမန်းကတန်း သံတိုင်ပေါက်ဆီကို အပြေး ရောက်လာတယ်။

“ဟဲ့ ... တန်းစီး၊ နင်က ဘာလုပ်နေလဲ။ ဒီနောက်ဘက် ဖိလ္လာ ရောင်နားမှာ ဟိုဘောပြားနှစ်ကောင် အစာလှရင်း အဝေမတည့်ဖြစ်နေကြ

“အေး ... ငါကလည်း ထမင်းဘုတ်က မောင်ငွေဆိုတာပဲ။ ငါ့ သဘောနဲ့ငါ အိပ်ချင်တဲ့နေရာအိပ်မယ် တာဖြစ်လဲ”

ဒီနေ့မှ ထောင်ထဲကို မအူမလည်ရောက်လာတဲ့ ထောင်ကျသစ် အကျဉ်းသူကို အဝေမတည့်ဖြစ်ပြီး လှချင်နေကြတာလေ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပါဝါအာဏာပြပြီး စကားနိုင်လှနေကြရင်း ခိုက်ရန်စကားများကြဖို့ တာစု နေကြတာ။ ဒီယောက်ျားလျာနှစ်ယောက်ရဲ့ အစာကိုမြင်ပြီးတော့ ငါးစာမာန် တက်နေသံကြောင့် ...

“ဖြန်း ... ဖြန်း ...”

ဒီအချိန်မှာ အိပ်ဆောင်အပြင်ဘက်မှာ ညစောင့်တာဝန်ကျနေတဲ့ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက စားပွဲပေါ် ကြိမ်တဖြန်းဖြန် ရိုက်လိုက်သံကြောင့် ပွဲ ဆူနေသူနှစ်ဦးသား အသံတိတ် ငြိမ်ကုပ်သွားတော့တယ်။

“ဟဲ့ ... ကောင်မတွေ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ တိတ်ကြစမ်း။ နင် တို့စောက်ကျင့်တွေ မသိဘူးများ ပှတ်နေလား။ အခုပဲ အိပ်ချိန်ပေးဖို့ နာရီ မောင်းထိုးတော့မယ်။ ခုချိန်ထိ ခွေးနေရာမရသလို နေရာလှနေတုန်းပဲလား။ ဟိုကောင်မ တန်းစီး၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဟဲ့ ... ဗာရာ၊ ခေါ်လိုက်စမ်း”

ညစောင့်တာဝန်ကျ တပ်ကြပ်လဲ့မွန်ရဲ့ ဒေါသတကြီးနဲ့ စားပွဲပေါ် ကြိမ်ရိုက်သတိပေးလိုက်သံကြောင့် အိပ်ဆောင်ထဲက အကျဉ်းသူတွေရဲ့ ဆူဆူညံညံစကားတွေဟာ အပ်ကျသံကြားအောင် တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

ကျွန်မလည်း ဆရာမလဲ့မွန်ရဲ့ အော်ငေါက်အမိန့်ပေးသံကို ကြား ပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားလို့ ခပ်မြန်မြန်ပြေးပြီး ခေါင်းရင်းဘက်မှာ အနိပ်ခံနေတဲ့ တန်းစီးကို ပြေးခေါ်ရတယ်။ တန်းစီးပွဲကြီးခင်ခင်ဟာ အိပ် ဆောင်မှာ ဖိပ်ယူနေရာကနေ ကမန်းကတန်း သံတိုင်ပေါက်ဆီကို အပြေး ရောက်လာတယ်။

“ဟဲ့ ... တန်းစီး၊ နင်က ဘာလုပ်နေလဲ။ ဒီနောက်ဘက် မိလ္လာ ချောင်နားမှာ ဟိုဘော်ပြားနှစ်ကောင် အစာလှရင်း အဝေမတည့်ဖြစ်နေကြ

တန်းစီးပွဲကြီးခင်ခင်တို့က ဒီအထာကို သဘောပေါက်ပြီးသားပို့
ဒင်းတို့ စားခွက်လှနေကြတာကို ရပ်တန်းက မရပ်ဘူးဆိုရင်တော့ အပြတ်ရှင်း
ပုဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ရှပ်ရည်ချောချော အကျဉ်းသူကောင်မလေးကို
သူမအိပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့နေရာကနေ ခေါင်းရင်းဘက် မိမိအိပ်တဲ့နေရာ ခေါ်
ထားမှ ကိစ္စပြတ်မှာမို့”

“ဟဲ့ကောင်မ ... ထစမ်း၊ လာ ... ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဟာ ... တန်းစီး၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“နင်တို့တွေ နေရာလှအိပ်မယ့်နေရာက ခေါ်ထုတ်သွားတာ
လေ”

“ဗျာ ...”

ဒီတော့မှ နှစ်ယောက်သား ပါးစပ်ပေါက်နားရောက်နေတဲ့ ထမင်း
လုတ်ကို ပုတ်အချွန်လိုက်ရတော့ အိလည်လည်ကြီး ဖြစ်သွားကြတယ်။
အကျဉ်းသူအသစ်ကတော့ သူမပစ္စည်းလေးတွေ သိမ်းပြီး တန်းစီးပွဲကြီး
ခင်ခင်ခေါ်ရာနေရာက ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါသွားခဲ့တော့တယ်။

တကယ်တော့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး ဘုတ်ကိုင်ဆိုတာကလည်း
ထောင်ထဲမှာ ပါဝါအာဏာရှိသူဖြစ်ပါတယ်။ အိပ်ဆောင်တာဝန်ခံထောင်မှူး
နဲ့ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတွေရဲ့ လက်ကတုံးတောင်စေးလို တစ်ဆင့် ခံဒိုင်းနေ
တဲ့ အိပ်ဆောင်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး တာဝန်ယူနေရသူဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ကိုယ်သူ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ဝတ်စားနေပြီး လူ
တိုင်းက မောင်ချစ်လို့ခေါ်နေပေမယ့် သူ့နာမည်အစစ်အမှန်က မအေးချစ်
သာဖြစ်တယ်။ ထောင်ထဲကို လှယက်မှုနဲ့ ထောင်ခုနစ်နှစ် ကျခံလာခဲ့သူ
ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလိုပဲ ထမင်းဘုတ်ကိုင် မောင်ငွေဆိုတာကလည်း လူတကာ
က မောင်ငွေလို့ခေါ်နေကြပေမယ့် သူ့နာမည်အစစ်အမှန်က မခင်ငွေဖြစ်
တယ်။ သူကလည်း ထောင်ထဲကို ခါးပိုက်နှိုက်မှုနှင့် ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ်

ကျွန်ုပ်တို့နေရသူဖြစ်ပါတယ်။ ထမင်းဘုတ်ကိုဆိုတာကလည်း ထောင်ထဲမှာ တော့ အခရာပဲ။ သူက ထမင်းဝေငှပေးရတဲ့နေရာမှာ တာဝန်ခံဘုတ်ကိုဆို တော့ ထောင်ထဲက အရေးပါ အရာရောက်တဲ့နေရာ မှာ တာဝန်ယူထားရသူ ဖြစ်တယ်။

မောင်ငွေတို့ ထမင်းဘုတ်ဟာလည်း ထမင်းဝေတဲ့နေရာမှာ သံ ဝဉ္ဇည်ပိုင်းထဲက ထမင်းတွေကို သံပြားတပ်ထားတဲ့ ဂေါ်နဲ့ဆွဲခပ်ပြီး ထမင်း ပန်းကန်ထဲကို ခပ်ထည့်ပေးနေတယ်။ အဲဒီလို ထည့်ပေးတဲ့နေရာမှာ သူ့ ပင်ကို လုပ်ကိုင်စားတဲ့လုပ်ငန်းလို လက်အနုတ်အသိမ်း မြန်သူဖြစ်တယ်။ သူနဲ့ အဆင်ပြေတဲ့သူဆို ပလဲနံပသင့်သူဆိုလျှင် ခပ်တုံ့ဂေါ်ကို ထမင်းပုံထဲ ကို နှစ်ခပ်ထည့်ပြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝ ထည့်ပေးတယ်။ သူနဲ့ အထားမကြည်သူ တွေဆိုလျှင်တော့ ထမင်းပုံပေါ်မှာ ဂေါ်ရှုပ်ပြီး ခပ်ထည့်ပေးတဲ့ အကျင့်ရှိ တယ်။

ခြောက်ကိုးစာရာ မကြည်ဖြာတစ်ယောက် အပြင်ဘက် သံတိုင် ပေါက်ကနေ အမိန့်ပေးပြောဆိုနေတဲ့ ဝါဒါမလဲပွန်ရဲ့ အော်ငေါက်သံကို ကြောက်လို့ မိမိတာဝန်ကျနေချိန်မှာ ခုလို အိပ်ရာနေရာလှမှု ပြဿနာတွေ မကြာခဏ ကြုံနေခဲ့ရလို့ ဖြေရှင်းပေးရ မလွယ်ဘူး။ တန်ဖိုးဝင်ဖြေရှင်းလိုက် မှပဲ ပြဿနာဖြေငြိမ်းပြီးပြတ်သွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့။

မိမိမှာက ကင်းတာဝန်ချိန်မှာ နာရီမောင်းခေါက်ချိန်ကိုပဲ စောင့် နားထောင်ရင်း အိပ်ဆောင်ထဲက အပေါ့အလေးသွားသူတွေကို ကင်းချိန် ပကုန်မချင်း ကင်းစောင့်နေရသူကိုး။

“ဟဲ့... ကောင်မတွေ၊ အခုချိန်ထိ အဆောင်ထဲမှာ စကားတွတ် ထိုးလို့ကို မပြီးနိုင်ကြသေးဘူး။ တန်းစီး... အားလုံး အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲ အိပ်ခိုင်းထားစမ်း။ အိပ်ချိန်နာရီ မောင်းခေါက်တော့မယ်။ ဟဲ့... ဗာရာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ ခြောက်ကိုးစာရာ မကြည်ဖြာပါရှင်”

“အေ . . . ဗာရာ၊ အိပ်ဆောင်ထဲက ကောင်မတွေ အိပ်ချိန်ပေးလို့ ခေါင်းထောင်ထနေတဲ့ ဟာမတွေ၊ နာမည်မှတ်ထားစမ်း . . . မနက်ကျမှ ထောင်မှူးရုံးကိုတင်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

ခြောက်ကိုးဗာရာ မကြည်ပြာတစ်ယောက် အပြင်ဘက်သံတိုင် ဝေါက်ကနေ အမိန့်ပေးပြောဆိုနေတဲ့ ညစောင့်ဝါဒါ တပ်ကြပ်မလဲ့မွန်ရဲ့ အသံကိုကြောက်ပြီး မအိပ်နိုင်သေးဘဲ ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်နေသူတွေ မီးငြိမ်းသတ်ကြဖို့ လိုက်လံဆော်သြ တားမြစ်နေရတယ်။

အဲဒီလို တပ်ကြပ်မလဲ့မွန်ရဲ့ ယတ်ကြမ်းတုတ်ပြောဆိုနေတဲ့အသံကြောင့် အိပ်ဆောင်ကြီးထဲမှာ မအိပ်နိုင်သေးဘဲ စကားဝိုင်းခွဲပြောဆိုနေသူတွေ၊ ခံတွင်းချည်လို့ အိပ်ချိန်မပေးခင် ဖင်မီးခိုးထွက်လုမတတ် ဆေးလိပ်ထိုင်ဖွာနေသူတွေဟာ မီးကို ရေခဲပက်ဖြန်းလိုက်သလို ငြိမ်ကုတ်သွားကြတော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ . . .

“အိပ်ချိန်”

“ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင် . . .”

ဂါတ်မကြီးအထက်ပေါ်မှာရှိနေသည့် ဗဟိုကင်းမျှော်စင်ကြီးပေါ်ကနေ တာဝန်ကျနေတဲ့ အစောင့်စန္ဒရီရဲ့ အိပ်ချိန်ဆိုပြီး လိုဏ်ခေါင်းသံကြီးနဲ့ တစ်ထောင်လုံးကြားအောင် အော်ဟစ်လိုက်သံကြီးဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ညအမှောင်ထုအောက်ဝယ် စူးရှကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး နာရီမောင်းကိုးချက်ခေါက်ရန် အချက်ပေးသံချောင်း သံလေးချက်ကို ခေါက်လိုက်ပါတော့သည်။

သည်လို ညဘက်အိပ်ချိန်ပေးလိုက်တာကြောင့် ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံးလိုလို စကားပြောဆူညံနေသံတွေဟာ လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့တယ်။ ဂါတ်မကြီးပေါ်က သံချောင်းခေါက်သံ တိတ်သွားသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာဘဲ အုတ်ရိုးပတ်ပတ်လည်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ကင်းမျှော်စင်များဟာ ဆက်တိုက် သံချောင်းခေါက်နေသံများ ဆူညံသွားခဲ့တော့တယ်။

ခြောက်ကိုးဗာရာမကြည်ပြာ ၁၁၇

အိပ်ဆောင်အသီးသီးမှာ တာဝန်ကျနေသော ညကင်းလုံခြုံရေး

တာဝန်ကျနေသည့် ဝန်ထမ်းများကလည်း မိမိတို့အိပ်ဆောင်တွေထဲမှာ ည

ကင်း နီးနီးကြားကြားရှိနေကြောင်း အိပ်ဆောင်ထိပ်ကသံချောင်းများကို

ကိုက်ခတ်အချက်ပေးလိုက်သည်။

အိပ်ဆောင်များထဲမှ ညကင်းဗာရာတာဝန်ကျနေသော ဗာရာ

မကျဉ်းသားများကလည်း အိပ်ဆောင်တစ်ဆောင်ချင်း မိမိတို့အိပ်ဆောင်

ပိုပေါင်းစာရင်းများကို တစ်ဆောင်ချင်း သတင်းပို့နေကြတယ်။

ခြောက်ကိုးဗာရာ မကြည်ပြာတစ်ယောက် မိမိကင်းစောင့်ရမည့်

တာဝန်ချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီမို့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကိုးဆယ့်တစ်ဗာရာ တာဝန်

ကျသူ ဗာရာတင်မေကို အသာလှုပ်နှိုးလိုက်တယ်။ ပြီးမှပဲ မိမိလက်ထဲမှာ

ကိုင်ခွဲထားတဲ့ ဝါးဆစ်ပိုင်းကလေးကို ဝါးတုတ်လေးနဲ့ အမျိုးသားအိပ်ဆောင်

များ သတင်းပို့အပြီးမှာ ဟတောက်တောက်ခေါက်ပြီး အချက်ပေးရင်း ဂါတ်မ

ဦးပေါ်ကို လှမ်းသတင်းပို့လိုက်ပါတယ်။

“ခြောက်ကိုးဗာရာမကြည်ပြာ တာဝန်လွှဲပြောင်းပေးပြီး အကြောင်း

ချားမရှိ အားလုံးကောင်းပါသည့်ရှင်”

ဟု အော်ဟစ်သတင်းပို့လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကိုးဆယ့်တစ် ညကင်း

တာဝန်ယူမည့် တင်မေကို ဝါးဆစ်ပိုင်းလေးနဲ့ တုတ်ကိုအပ်လိုက်ပြီး မိမိ

အိပ်ရမည့် အိပ်ရာနေရာဆီသို့ လှမ်းသွားပြီး အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းအိပ်စက်

နေခဲ့တော့တယ်။

အင်းမရွာကလေးမှာ မကြည်ပြာဆိုတာ အချောတွင် အယဉ်ဆင့်
 နေသော ကွမ်းတောင်ကိုင်းမလေးဆိုတာ လူတိုင်းသိကြတယ်။ အရပ်က
 ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားညိုညို၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့်
 မျက်လုံးလေးက ဝိုင်းစက်နေပြီး နှာတံလေးက ဖြောင့်ဆင်းလို့နေတယ်။ ဝိဝိ
 ပြားပြား နှုတ်ခမ်းလွှာလေးက မထူမပါးလေးမို့ သူမ၏အလှကို ပေါ်လွင်စေခဲ့
 တယ်။

မိဘနှစ်ပါးအနက် အဖေက မကျန်းမာ၍ မနှစ်ကပဲ ကွယ်လွန်သွား
 ခဲ့ပြီမို့ အမေတစ်ဦးတည်းသာ ရှိတော့တယ်။ အဖေစိတ်နှင့် အမေကပါ
 အိပ်ရာထဲလဲကာ တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ အိပ်ခါးပီးပွားရေး
 ပြေလည်ဖို့ဆိုတာ မကြည်ပြာပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်။

မကြည်ပြာကတော့ အမေဆေးဖိုးလေးရလိုရငြား ရွာထဲမှာ ရသည့်
 အလုပ်မှန်သမျှ အကုန်လုပ်နေတယ်။ ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနှုတ်၊ ထင်းခွဲ၊
 ရေခပ်၊ အဝတ်လျှော်ကာအစ အကုန်လုံး ကြုံလျှင်ကြုံသလို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်
 နေရတယ်။

လူကလည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းနေသူမို့ ဘယ်အလုပ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မည်သည့်မည်လည် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးတယ်။

ပူးစာကံအကြောင်းကလည်း ဆန်းသလားမမေးနှင့်။ မကြည်ပြာ ခို့ဘဝလေးထဲကို ရောက်လာခဲ့သူက တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ လူညိုထွား ခယ်။ အရပ်အမောင်းကလည်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဦးထုပ် အညိုကြီးကိုဆောင်းကာ သားရေခိတ်ပြားကြီးကို အမြဲလွယ်ထားတယ်။ ဝမ်းပွဲစားယောင်ယောင်၊ ပဲကန်ထရိုက်ယောင်ယောင်နှင့် ဘာအလုပ်အကိုင် ကိုများ အတည်တကျရှိမှန်းမသိပေ။

ဒါပေမဲ့ လက်ထဲမှာ ငွေကတော့ ပြတ်သည်မရှိ။ အထုပ်လိုက်၊ အထုပ်လိုက် ကိုင်စွဲသုံးစွဲနိုင်သူဖြစ်ပါတယ်။ နာမည်ကို မြင့်ဝင်းမောင်လို့ ခေါ်မှန်း သိခဲ့ရတယ်။

တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ ရောက်လာပြီး စပါးလာဝယ်သလိုလို၊ ပဲ၊ နှမ်း၊ ပဲ လာဝယ်သလိုလိုနှင့် အင်းမရွာကလေးမှာ မကြာခဏ ဆုံတွေ့မိကြ တယ်။ ရွာထိပ်ဘုရားလေးရဲ့ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲ ဘုရားပွဲမှာ သူနှင့်မကြည် ပြာတို့ စတင်ဆုံတွေ့မိကြတယ်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မြအေးကြည်နှင့် ပွဲဈေးတန်းထဲ လျှောက်လည် ကြစဉ် သူက မြအေးကြည်နှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ရင်းနှီးနေသူဖြစ်တယ်။ ပွဲဈေး တန်းပယ် သူက မကြည်ပြာတို့နှစ်ယောက်အတွက် အစစအရာရာ အကုန် အကျခံပြုစုပေးခဲ့တယ်။ ပွဲဈေးတန်းထဲမှာ ငွေဖောဖော သီသီသုံးစွဲတတ်လို့ သူငွေသားလား ထင်မှတ်ခဲ့ရတယ်။

သည်တော့ မကြည်ပြာကို ငွေမက်တယ်ပဲဆိုဆို၊ ရွာမှာ သူ့လိုမျိုး သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သူကို အားကိုးချင်သည်ကတော့ မိန်းကလေးတိုင်းရဲ့ သဘာဝ ပဲလေ။ သည်လို စိတ်ဝင်စားနေမှန်း ရိပ်မိနေတဲ့ သူငယ်ချင်းမြအေးကြည် ရဲ့ ကြားကအောင်သွယ်ကောင်းမှုကြောင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျွမ်းဝင်လာကြ တယ်။

ဒီကြားထဲ မြဲအေးကြည်ရဲ့ အပိုအလှော်ကောင်းလို့ပဲလား။ သူက ပဲ တကယ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးလို့လားမသိဘူး မကြည်ပြာကိုနှိုက်က မဆွတ်ခင် က ညွတ်ချင်သူဆိုတော့ မကြာခင်မှာပဲ ချစ်သူရည်းစားဖြစ် သွားခဲ့ကြ တယ်။

သူက မကြာခဏ ခရီးထွက်တတ်သူဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ခရီးထွက်သွားလျှင် တစ်လကိုးသတင်း ကြာတတ်တယ်။ အဲဒီလို ခရီးထွက် သွားပြီးပြန်လာသည်နှင့် သူ့လက်ထဲမှာ ငွေကို အထပ်လိုက်ပါလာပြီး လက် ဝတ်လက်စားတွေလည်း ယူဆောင်လာခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဣဗေဒ နို့လာသလဲဆိုတာ မကြည်ပြာလည်း မသိနိုင်ဘူး။ သူ့အလုပ်အကိုင်ကိုက အတည်တကျမရှိတော့ ဘယ်လိုခန့်မှန်းရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။

သည်လို ခရီးထွက်ပြီး ပြန်လာသည်အခါတိုင်း ခုလို ငွေကြေး အပြောက်အမြားနှင့် ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားတွေကို ယူဆောင်လာတတ် တယ်။ ဒီအထဲကမှ မကြည်ပြာအတွက် ချစ်သက်လက်ဆောင်ဆိုပြီး ရွှေ ဆွဲကြို၊ လေးတစ်ကုံးကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်။ နှစ်ကျပ်သားခန့်လောက် ရှိတယ်။

“ကြည်ပြာ ... ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်နော်”

သူက ချွတ်ကနေ ဖွဖွပြောဆိုပူဆာလာတော့ မကြည်ပြာလည်း ငြင်းပယ်ရခက်တာပေါ့။ သူက အတည်တကျ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းချင် လာလို့ မကြည်ပြာမှာလည်း အားကိုးအားထားရချင်စိတ်ကြောင့် ...

“ကိုသဘောပဲလေ”

“ခါဆို ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနိုင်အောင် အစီအစဉ် လုပ် လိုက်မယ်”

“ကိုယ်ရယ် ... သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်နေပါနဲ့ကွယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ အကျဉ်းချုံးလုပ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“အို ... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ... ကြည်ပြာရယ်။ ကိုယ်က တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်ယူဖို့ ငွေကြေးအလုံအလောက်ရှိပါတယ်။ မပုပါနဲ့ကွယ်”

မြင့်ဝင်းမောင်ရဲ့ ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းထောက်ပံ့မှုများကြောင့် မင်္ဂလာပွဲလေးမှာ စည်စည်ကားကား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်နှင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

မြင့်ဝင်းမောင်က မကြည်ပြာတို့နှင့် အတူတူလိုက်နေခဲ့သဖြင့် ရွာထဲကအိမ်လေးမှာ မကြည်ပြာတို့သားအမိနှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ရွာထဲကလူတွေသိတာတော့ စပါးပွဲစားတစ်ယောက်လို့ပဲ သိထားကြပါတယ်။

သူ့အလုပ်တာဝန်က မကြာခဏ ရွာတွေဖက်ခရီးတွေထွက် ထွက်ပြီး စပါးအဝယ်သွားသလိုလို၊ ပဲအဝယ်တော်လိုလိုနှင့် ရွယ်လယ်ပိုင်းက အေးကျော်ဆိုသူနှင့် တပူးတွဲတွဲ သွားလာနေလေ့ရှိကြတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ ခရီးထွက်စရာရှိတယ်ဆိုပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ရွာကနေ ထွက်ထွက်သွားတယ်။ ခုလို ခရီးထွက်ခါနီးဆို မကြည်ပြာတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို ငွေကြေးအလုံအလောက်ပေးပြီးမှ ခရီးထွက်သွားလေ့ရှိတယ်။

တကယ်တော့ မြင့်ဝင်းမောင်ဆိုတာ ဂျင်လောင်းကစားသမားတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ ဂျင်ကစားခြင်းကို အထူးခုံမင်နှစ်သက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဂျင်ဝိုင်းများမှာ ကစားရင်း မိမိလက်ထဲမှငွေများ ရှုံးလိုက်နိုင်လိုက်ဖြင့် လောင်းကစားသမားတို့၏ သံသရာလည်နေခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

ဂျင်ဝိုင်းတွေမှာ ခွက်ခွက်လန်လောင် ရှုံးသွားသည့်အခါမျိုးမှာ လည်ပင်းမှာဆွဲထားသည့်ဆွဲကြိုးကိုပင် ပေါင်နံကာ ကစားပစ်ခဲ့သဖြင့် မကြာခဏ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးပြီးတစ်ကုံး ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်လေ့ရှိတယ်။

တကယ်တော့ မကြည်ပြာဘဝထဲကို ထဲထဲဝင်ဝင်ရောက် လာတော့မှ မိမိလင်ဖြစ်သူ မြင့်ဝင်းမောင်၏ အမှုအကျင့်များကို သတိထားမိလာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

သည်လိုအခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲနေတာကို တွေ့မြင်ထား
တော့မှ မိမိဘဝက ကျွံ့ဝင်သွားပြီး ဘာများတတ်နိုင်တော့မှာ။ သူ ရှာတွေ
ကျွေးမွေးနေတာကို အဆင်သင့် လက်ဖြန့်ခံ စားသောက်နေရတဲ့ဘဝမို့ မြန်
မြင်လို့မရနိုင်တော့မှန်း သိနေပေမဲ့ ဘဝကို ရေစုန်ပျော့ပစ်လိုက်တာပဲ
ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး နေထိုင်လာရတယ်။

အမှန်တော့ မြင့်ဝင်းမောင်ရဲ့ ဘဝသရုပ်အမှန်က စပါးပွဲစားရယ်
လို့ သတင်းလွင့်ထားပေမယ့် တကယ့်တကယ်က ဂျင်သမားတစ်ယောက်
သာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်ထဲမှာ ငွေအမြောက်အမြား
စုဆောင်းမိလာလျှင် ဂျင်ကစားပွဲများမှာ ဝင်ပြီး လောင်းကစားတတ်တယ်။
တကယ်တော့ မြင့်ဝင်းမောင်ဟာ သူ့မူလ အလုပ်အကိုင်အစစ်အမှန်က
ဖောက်ထွင်းသမား စောရတစ်ဦးသာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။

မှောင်မိုက်နေသော ညကလေးတစ်ည။ လမ်းမီးအလင်းရောင်က
 မလင်းတလင်းအချိန်အခါသမယ ဒုစရိုက်သမားတို့အကြိုက် ဖြစ်နေတယ်။
 အင်းမရွာလေးမှာ ဇနီးဖြစ်သူ မကြည်ဖြာကို ချော့ဟော့ပြီး တစ်ဖက်လှည့်
 ပြောဆိုထားခဲ့ရတယ်။ မိမိတို့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကြောင့်
 သူငယ်ချင်းအေးကျော်ထံမှ လက်ထောက်ချရတဲ့ သတင်းအတိုင်း ရွာက
 ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

မိမိတို့လုပ်ငန်းမှာ အသုံးပြုဖို့ ကားလေးတစ်စီးကို အခကြေးငွေ
 ပေးပြီး ငှားရမ်းထားခဲ့တယ်။ ရွာနှင့် ဆယ်မိုင်ခန့်ဝေးသော တခြားရွာတစ်
 ရွာမှာ အိမ်မှာလုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်ရန် အေးကျော်နှင့် နှစ်ယောက် ကားမောင်း
 ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

အလုပ်မစတင်မီ တစ်ပတ်လောက်ကာတည်းက ဒီအိမ်အနေအထား
 အဝင်အထွက်ကို နှစ်ယောက်သား လေ့လာအကဲခတ်ပြီးသားဖြစ်တယ်။ မိမိ
 တို့ မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြမည်ကို အစီအစဉ်ဆွဲပြီးသားမို့
 ကားမောင်းထွက်လာနေကြတယ်။

ယခု မိမိတို့လုပ်ငန်းစတင်မည့် ခြံဝန်းကျယ်ကြီးရှေ့နားဝယ် ကား
ကိုရပ်လိုက်ပြီး လူရိပ်လူယောင် အခြေအနေကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်
နေကြတယ်။ မြင့်ဝင်းမောင်က ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတစ်ဦးမို့ ပါလာတဲ့အိတ်
ထဲမှ ဖောက်ထွင်းလက်နက်ကိရိယာတွေကို အစုံအလင်ထည့်လာတယ်။

မြင့်ဝင်းမောင်က ညဘက်အလုပ်လုပ်သည့်အခါ ဝတ်ဆင်သော
အပေါ်အောက် အနက်အကျိနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက်
ရောင်လျှာထိုးဦးထုပ် ဆောင်းထားတယ်။ အိမ်ကြီးရှေ့မှာကာ ရံထားတဲ့
အုတ်တံတိုင်းပေါ် ကျော်ဝင်သွားခဲ့တယ်။ အေးကျော်က အခြေအနေမဟန်
ရင်လစ်ဖို့ ကားကို မောင်ရိပ်နေရာမှာ အဆင်သင့် ရပ်စောင့်နေတယ်။

ညက မှောင်နှင့်မည်းမည်းရယ်ဖို့ အခြေအနေက အခွင့်အခါ
ကောင်းဖို့ ဖြစ်နေတယ်။ မြင့်ဝင်းမောင် ခြံစည်းရိုးကျော်ဝင်ပြီး တိုက်ခံမဲ့
ဘေးဆီ ပြေးကပ်လိုက်တယ်။

အိမ်ကြီး၏အနောက်ဘက်ရှိ တံခါးမကြီးဆီ လျှောက်သွားတယ်။
တံခါးကြီး ကျက်ထိုးထားသည့်နေရာကို အိတ်ထဲမှ ဖောက်ထွင်းကိရိယာဖြင့်
အသာအယာ အသံမကြားစေရန် ကြိတ်ဖောက်နေသည်။

ထို့နောက် မီးမှိတ်ထားသော အိမ်ကြီးနောက်ပေးခန်းထဲသို့ ခြေသံ
ကို လုံလုံနင်းကာ ဝင်လာသည်။ အိမ်အတွင်းဘက်ဆီမှ အိပ်မောကျနေ
သော အိမ်ရှင်မိသားစုထဲမှ မည်သည့်အသံလဲမဟုတ် မကြားသဖြင့် အိပ်ခန်း
ထဲဆီ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်သွားနေတယ်။ အခန်းထဲက နှစ်ယောက်အိပ်
ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ အိမ်ရှင်လင်မယားနှစ်ယောက် နှစ်နှစ်ဗြိုက်ဗြိုက် အိပ်မော
ကျနေတယ်။

အိပ်ခန်းထဲကို လှည့်ပတ်မျက်စိကစားကြည့်လိုက်တယ်။ လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးသေးသေးလေးရဲ့ အလင်းတန်းအောက်မှာ လူတစ်ရပ်ဖြင့် ဗီရိုကြီး
နှစ်လုံးကို တွေ့မြင်သွားတယ်။ ဗီရိုကို အသာဆွဲကြည့်တော့ လော့ချပ်တံ
ထားမှန်းသိသည်နှင့် အိတ်ထဲမှ ဝက်အူထုည့်ကလေးကို ထုတ်ပြီး တံခါး
နေရာကို ပျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။

ပွင့်သွားသော တံခါးရွက်ကို အသာအယာဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်
အသံ ဗီရိထဲမှာ အဝတ်အထည်များနှင့်အတူ အင်္ကျီအဝတ်အစားများအောက်
အောက်မှ သံသေတ္တာလေးကို အသာအယာ ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ သံသေတ္တာ
ကို ဆွဲထုတ်ပြီး အဖုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စား
များ သေတ္တာနှင့်အပြည့် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။

သံသေတ္တာလေးကို ပါလာတဲ့အိတ်ထဲ ထိုးထည့်ထားလိုက်တယ်။
နောက် အဝတ်ပုံအောက်မှ ငွေစက္ကူအထပ်လိုက် ထပ်တွေ့လို့ ဗီရိပေါ်က
အိတ်တစ်လုံးထဲ ကျုံးထည့်ယူလိုက်တယ်။ မိမိလုပ်ဆောင်နေသည်များကို
ဘစ်စုံတစ်ယောက် တွေ့မြင်သွားမလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် အသာ ငဲ့
စောင်းကြည့်လိုက်တယ်။

မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမှ မတွေ့ရတော့မှဘဲ ဗီရိတံခါးကို အသာ
အယာပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှာ လျှင်မြန်စွာ ထွက်လာတယ်။ နောက်
လာလမ်းအတိုင်း အိမ်အနောက်ဘက်ကနေ ပြန်ထွက်လာတယ်။ အပြင်ဘက်
ရောက်မှ မှောင်ရိပ်ခိုလျှက် အခြေအနေစောင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ခြံစည်းရိုးကို
ကျော်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

ထိုနောက် မိမိချစ်စနိုးချောလေး မကြည်ပြာရှိရာ အိပ်ဘက်ဆီကို
အေးကျော်စွဲအတူ ကားမောင်းပြန်လာကြတယ်။

ညက မြင့်ဝင်းမောင်၏ ပီပီရီရီ သေသေသပ်သပ်နှင့် ဖောက်ထွင်း
ပိုးယူသွားသော ပစ္စည်းများကို နောက်တစ်နေ့မှ အိမ်ရှင်တို့၏ သိရှိသွားခဲ့
သော်လည်း လက်ဝတ်လက်စား ရွှေငွေနှင့် ငွေစက္ကူများပါ သိန်းငါးဆယ်
ခန့် ပါသွားကြောင်း ရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြတယ်။

သက်ဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကလည်း အခင်းဖြစ်ပွားရာအိမ်ဆီ
သွားရောက်စစ်ဆေး ကြည့်ရှုလေသည်။ ဖောက်ထွင်းသွားသည့် ခြေရာ
လက်ရာကိုကြည့်ပြီး နာမည်ကြီး ဖောက်ထွင်းပိဇ္ဇာမှန်း သိခဲ့ကြတယ်။

ဒါကြောင့် အမှုမှန်ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် လိုက်လံစုံစမ်း စစ်ဆေးနေ
တယ်။

ည၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမှုနှင့်အတူ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှာလည်း မည်းမည်းမှောင်မှောင် ရှိနေတယ်။ မြင့်ဝင်းမောင်နှင့် အေးကျော် တို့နှစ်ယောက် ကားလေးကို မောင်းနှင်ကာ အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်။

“ကြည်ပြာ ... ကြည်ပြာ ...”

အိမ်ဘေးထရုံကို အသာလက်ဖြင့်ပုတ်ကာ နှိုးလိုက်သော အသံကြောင့် မကြည်ပြာ အိပ်ပျော်နေရာက နိုးသွားတယ်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်မို့ အိပ်မောကျနေရာက ထရုံကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပုတ်နှိုးသံကြောင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိသဖြင့် ...

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ်ပါ”

မြင့်ဝင်းမောင်၏အသံမှန်း ကျွန်မိခင်တာကြောင့် အိပ်ရာထဲက လှလဲထလာပြီး အိမ်နောက်ဖေးဘက်တံခါးကို အလျင်အမြန်ဖွင့် ပေးလိုက်တယ်။ မြင့်ဝင်းမောင် ဘေးဘယ်ညာဆီ ဝေ့ဝိုက်ကာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက်တက်လာတယ်။

“မိုးချုပ်လှချည်လား... ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“မြို့ထဲကပါ။ အမေကော အိပ်နေပြီလား”

“အိပ်ပျော်နေပြီ”

ထို့နောက် မြင့်ဝင်းမောင်က လက်ထဲမှာကိုင်ဆွဲလာသော အိတ်ကြီးကို အခန်းထဲမှာ ပစ်ချလိုက်တယ်။ နောက် ပင်ပန်းလာဟန်ဖြင့် ခုတင်ပေါ် တက်အိပ်နေတော့တယ်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ အေးကျော်ရောက်လာသဖြင့် မြင့်ဝင်းမောင်က ညကသယ်ယူလာသောအိတ်ကြီးထဲမှ လက်ကောက်များ၊ ရွှေဆွဲကြိုးများ၊ လက်စွပ်များနှင့် ငွေစက္ကူထုပ်များကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

၎င်းပစ္စည်းများထဲမှ ရွှေတုံးငယ်လေး၊ ဆယ့်ခြောက်တုံးခန့်၊ ရွှေပြားပြတ်စများနှင့် ရွှေဆွဲကြိုး နှစ်ကုံးခန့်ကို ဇနီးသည် မကြည်ဖြာလက်ထဲသို့ အပ်လိုက်တယ်။ အေးကျော်ကိုလည်း ထိုက်သင့်သောငွေများနှင့် လက်ဝတ်လက်စားအချို့ကို ခွဲဝေပေးသည်။

ကျန်ပစ္စည်းများနှင့် ငွေစက္ကူထုပ်များကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ကာ မိမိ၏မွေးရပ်ဇာတိကို ခေတ္တခဏရှောင်တိမ်းနိုင်ရန် ထွက်ခွာသွားမည်ဟု မြင့်ဝင်းမောင်က မကြည်ဖြာကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာကြားနေသည်။

“ကြည်ဖြာ... လောလောဆယ် ကိုယ် ခဏရှောင်နေမှ ကောင်းမယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ကိုယ့်မွေးရပ်ဇာတိကိုသွားမယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“မပြောနိုင်သေးဘူး။ နည်းနည်းကြာချင်ကြာမယ်”

အမှန်တော့ မြင့်ဝင်းမောင်တစ်ယောက် မိမိကျူးလွန်လာခဲ့သော ဖောက်ထွင်းမှုနှင့်ပတ်သက်၍ လက်စလက်နုဖျောက်ရန် ဤရွာလေးမှ တစ်ခုခုတစ်ကျေးသို့ ခြေရာပျောက်လစ်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မကြည်ပြာမှာတော့ မိမိလက်ထပ်ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော လင်
ဖြစ်သူ မြင့်ဝင်းမောင်၏လုပ်ရပ်များကို ပေါင်းသင်းမိချိန်မှ အဖြစ်မှန်ကို ညီ
ဂိုလာခဲ့သော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေကျွေးမွေး
နေသည့်အပေါ် ကောင်းသည်ဆိုသည်ကို မပြောသာဘဲ နှုတ်ပိတ်ရေငုံနေ
နေရသည်။

မိမိတို့သားအမိနှစ်ဦးအတွက် ရှာဖွေထောက်ပံ့ပေးနေခဲ့သော ငွေ
ကြေးများမှာ လုံလောက်နေသဖြင့် အမေ့ဆေးဖိုးငါးခအတွက် မပူမပင်
မကြောင့်မကြရသလို မိမိလည်း အပြင်ထွက် ဗဟိုရအလုပ်များ လုပ်ကိုင်စား
စရာမလိုတော့။

ယခုလို လင်ဖြစ်သူ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အစဉ်ပြေချောမွေ့လာကာ
အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေသဖြင့် ယခင်လို နံ့ချာလှသော ဘဝအခြေအနေမှ
တင့်တောင်းတင့်တယ်ဘဝသို့ တက်လှမ်းရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မိမိဘဝ
ဟောင်းက ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းမှ ကင်းလွတ်ပြီး ဝတ်စားနေထိုင်လာရသော
အခါ မြင့်ဝင်းမောင်၏ ပေးကမ်းထောက်ပံ့မှုအပေါ် သာယာနေမိသည်။

သို့သော်လည်း မိမိတစ်သက်မှာ မသုံးပူးမကိုင်ဖူးသော ရွှေငွေ
လက်ဝတ်လက်စားများကို ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆင်မြန်းလျှက် သူနိုးရွှေရ တပြုပြင်
လို နေထိုင်ခဲ့၏။ ဒီကြားထဲ မိမိကိုပေးခဲ့သော ရွှေတုံးရွှေစများကို သိုသို
ဂုက်ဂုက် သိမ်းဆည်းမထားဘဲ ထုခွဲပြီးရောင်းချရန် ကြံရွယ်ခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ရွှေတုံးများကို အရည်ကျိုပြီး လက်ဝတ်ရတနာများအဖြစ်
ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန် မြို့ပေါ်မှ ပန်းတိမ်ဖိုမှာ သွားရောက်အပ်နှံထားခဲ့သည်။
လက်ကောက်ပြုလုပ်ရန် ရွှေတုံးများကိုအပ်နှံခဲ့သလို ရွှေဆွဲကြိုးလုပ်ရန် ရွှေ
ပြားဖြတ်စများကိုပါ အပ်နှံထားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ ခုံတပ်ဖွဲ့ဝင်များကလည်း ညဉ့်နက်ပိုင်း
က မြို့ပေါ်မှအိမ်ကို ဖောက်ထွင်းသွားမှုအတွက် ခြေရာခံလိုက်လံ စုံစမ်းစစ်
ဆေးနေကြပြီ။ ယင်းကြောင့် အိမ်ဖောက်ထွင်းခံရမှုတွင် ပါရှိသွားသော
ရွှေတုံး၊ ရွှေဖြတ်စများကို လိုက်လံရှာဖွေရန် ကွင်းဆက်နှင့် ပတ်သက်နေ

သော ရွှေပန်းထိမ်ဆိုင်များသို့ သတင်းသိုးသိုးသန့်သန့် ရရှိနိုင်ရန် စနည်း နာလျှက်ရှိသည်။

ယင်းသို့သော အချိန်ကာလထယ် ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်ပွားသွားခဲ့ပြီး နောက် သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် မကြည်ပြာတစ်ယောက် သူခိုးရွှေရ တပြုပြ လုပ်ကာ လာရောက်ပြီး အရည်ကျိပ်သွန်းလောင်းခိုင်းသော ရွှေတုံးနှင့် ရွှေ ဖြတ်စများသတင်းကို အနှံ့ခံမိသွားကာ မူလပိုင်ရှင်အား ခေါ်ယူပြသစေရာ ဟုတ်မှန်ကြောင်း သက်သေထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ဒါကြောင့် ယင်းပစ္စည်းများကိုလုပ်ခိုင်းရန် အော်ဒါလာအပ်နှံသော မကြည်ပြာ၏ လိပ်စာကိုမှတ်ယူပြီး အင်းမရွာလေးဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ တော့သည်။

သတင်းအချက်အလက်များ ခိုင်လုံအောင်စုစည်းပြီး ဖောက်ထွင်း မှုနှင့်သက်ဆိုင်သော ရွှေတုံးရွှေဖြတ်စများကို လာရောက်အပ်နှံသွားသူ မကြည်ပြာ၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကာ ယင်းပစ္စည်းများအား မည်သည် နေရာမှ ရရှိလာကြောင်း စစ်မေးလာသည်။

မကြည်ပြာမှာလည်း မိမိယောက်ျား မည်သည်နေရာမှ ရရှိလာ သည်ကို ခိုင်လုံအောင်သက်သေမပြနိုင်သဖြင့် ခဲတပ်ဖွဲ့မှ ခဲစခန်းသို့ ခေါ် ယူကာ စစ်မေးခဲ့ကြတော့သည်။ ဒီတော့မှ မကြည်ပြာတစ်ယောက် မိမိ သိုသိုသိပ်သိပ် သိမ်းဆည်းထားရမည့် ပစ္စည်းများကို ပန်းထိမ်ဖိုမှာ သွား ရောက်အပ်နှံထားခဲ့ရာမှ ခြေရာကောက်လိုက်လာမှန်း သိရှိသွားလေတော့ သည်။

ထိုအခါ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မကြည်ပြာ အစစ်ခံထွက်ဆိုချက် ပေါ်မူတည်ပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ မွေးရပ်ဇာတိမြေဆီသို့ ခြေရာကောက် လိုက်လံစစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

မြင့်ဝင်းမောင်ကို မတွေ့ဘဲ ၎င်း၏တူတော်သူနှစ်ဦးကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းတို့အား လိုအပ်သည်များ မေးမြန်းစစ်ဆေးပြီး တူဖြစ်သူ လှဝင်းအောင်၏လက်မှာပတ်ထားသော နာရီမှာ ဖောက်ထွင်းရာတွင် ပါရှိပစ္စည်းဖြစ်၍ သိမ်းဆည်းသွားကြသည်။

၎င်းတို့ကို မြင့်ဝင်းမောင် မည်သည့်နေရာတွင်ရှိနေကြောင်း စစ်မေးကြည့်သောအခါ သူ့မိန်းမဆီပြန်သွားကြောင်း ထွက်ဆိုချက်ပေးကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ဝင်းမြင့်မောင်နောက် လိုက်လံစုံစမ်းကြရာ တည်းခိုခန်းများ၊ ရုပ်ကွက်ကင်းများပါမကျန် မှာကြားရှာဖွေ လာခဲ့ကြသည်။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် မြင့်ဝင်းမောင် လာရောက်တည်းခိုသွားကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရသဖြင့် စစ်မေးခဲ့ကြရာ မြင့်ဝင်းမောင်မှာ သွားလေရာ

အမြဲဆောင်းလေ့ရှိသော ဦးထုပ်ညိုကြီးနှင့် ကိုယ်မှာ သားရေဒဏ်တိပြားကို လွယ်ထားလျက် ဂျင်ဝိုင်းတကာလှည့်လည် ဂျင်ကစားလေ့ရှိကြောင်း စုံစမ်း သိရှိလာခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဂျင်ဝိုင်းများ ကစားတတ်သည့်နေရာပတ်ဝန်းကျင်ကို လည်း လိုက်လံရှာဖွေ စုံစမ်းရပြန်၏။ ယင်းသို့ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ မြင့်ဝင်း မောင်သတင်းကို လိုက်လံစုံစမ်းနေသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ကားလမ်းပေါ် တစ်လျှောက် ကားဖြင့်သွားလာကာ စုံစမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်လံစုံစမ်းနေရာမှ မောင်းလာသော ကားကို ဖြည်းဖြည်းညင်ညင် မောင်းလာနေခိုက် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဦးထုပ် ဆောင်းလျက် သားရေဒဏ်တိပြားလွယ်ကာ လျှောက်သွားနေသော မသဲကာ ဖွယ်ရာ လူတစ်ယောက်ကို ကားမီးထိုးလိုက်သော မီးရောင်အောက်ဝယ် ဘွားခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ . . . . မြင့်ဝင်းမောင်”

“ခင်ဗျာ”

ထိုမသဲကာသူအား ရဲတပ်ဖွဲ့မှ သွေးတိုးစမ်းသလိုလို လှမ်းခေါ် ကြည့်လိုက်စဉ် ခင်ဗျာဟု ထူးလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကားကိုရပ်ပြီး ဆင်း ဖမ်းရန် ကြံရွယ်နေစဉ် ထိုလူမှာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်မှန်းမိပ်မိကာ ထိုနေရာမှ လျင် မြန်စွာ လစ်ပြေးသွားသည်။

သို့သော်လည်း ဝီလီဂျစ်ကားပေါ်မှ ဆားပုလင်းခွန်နောင်သည် အလျင်အမြန် ခုန်ချပြေးလိုက်သွားကာ နောက်ဆုံး လုံးထွေးသတ်ပုတ်ပြီး အရှင်ဖမ်းမိလာခဲ့တယ်။

ယင်းသို့ ဖမ်းဆီးရမိလာသော မြင့်ဝင်းမောင်ကို စစ်ကြောရေး စခန်းသို့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက်တော့မှ မြို့နယ် (၁၅)မြို့နယ်အတွင်း ဖောက်ထွင်းမှုများ ကျူးလွန်လာခဲ့ကြောင်း စုံစမ်းဖော်ထုတ်သွားနိုင်တော့ သည်။

ယင်းအမှုများမှ သက်သေခံပစ္စည်း တချို့တစ်ဝက်ကိုလည်း ပြန်လည်သိမ်းဆည်းရမိလာ၏။ ယင်းပစ္စည်းများကို ရှာဖွေပုံစံဖြင့် လိုက်လံသိမ်းဆည်းခဲ့ကြပြီး အမှုဟောင်းများကိုပါ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

၎င်း ဖောက်ထွင်းရယူလာခဲ့သော ငွေပေါင်းသိန်းငါးဆယ်အပြင် ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားများ၊ တီဇီ၊ အောက်စက်များနှင့် ဝယ်ယူထားသော ကား(၂)စီးကိုပါ ပြန်လည်သိမ်းယူနိုင်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာမြင့်ဝင်းမောင်သည် တစ်ကိုယ်တော် ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတစ်ဦးသာဖြစ်ပါသည်။ မိမိကျူးလွန်လာခဲ့သောအမှုများကို ပီပီရီရီ ကျူးလွန်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ခြေရာကောက် လိုက်လံစုံစမ်းရန် ခဲယဉ်းနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ မိမိဖောက်ထွင်း၍ ရရှိလာသော ရွှေတုံး၊ ရွှေဖြတ်စများကို ဇနီးဖြစ်သူ မကြည်ဖြာသို့ ထုခွဲရောင်းချစားသောက်နိုင်ရန် ပေးအပ်ထားခဲ့သည်ကို အမှုဖြစ်ပွားပြီးစ ပုပ္ဖန္ဒေးခွေးအချို့နိမှာ မကြည်ဖြာ၏ မဆင်မခြင် သွားရောက်ထုခွဲ အရည်ကျိုပြီး လက်ဝတ်လက်စားလုပ်ခဲ့ရာမှ ပီးခိုးကြက်လျှောက်လိုက်ကာ အမှုမှန်ကို သက်ဆိုင်ရာမှ စုံစမ်းဖော်ထုတ်သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

နာဂီပြန်နှစ်ချက်ထိုးလိုက်သော သံချောင်းခေါက်သံကြားလိုက်ရ
မှ အိပ်ရာထဲဝယ် အိပ်မပျော်နိုင်ရှာဘဲ အတွေးရေယာဉ်ကြော ပျော့ပါနေ
ခဲ့သော မကြည်ပြာသည် လန့်ဖျပ်ခိုးလာခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးအိပ်ဆော်င်ထဲမှာတော့ တခြားအကျဉ်းသူအားလုံးမှာ
နှစ်နှစ်ညှိက်ညှိက် အိပ်မောကျလျှက် ရှိနေကြသည်။ မိန်းမတွေချည်းသာ
စုပေါင်းနေထိုင်နေသောနေရာမို့ အအိပ်ကြမ်းသူများမှာ ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ် အိပ်
ပျော်နေကြသလို တချို့မှာ ဖင်ပေါ်ခေါင်းပေါ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်စက်
နေကြသည်။

ညကင်းတာဝန်ကျ ကင်းစောင့်ဗာရာများမှာတော့ မိမိတို့ တာဝန်
ကျချိန် နှစ်နာရီကာလမှာ ကင်းတာဝန်ကို မပျက်မကွက် စောင့်ကျက်
ကြည်နေကြရသည်။

မိမိလို ခြောက်ကိုးဗာရာ ကင်းတာဝန်ကျခဲ့သူများမှာ စောစောစီးစီး
အိပ်စက်နေခဲ့ရသည်ကြောင့် အိပ်မည်ကြိုးစားနေသော်လည်း မိမိလင်ခြစ်

သူနှင့် အပူတွဲဖြစ်ကာ ထောင်ထဲရောက်နေရသဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အတွေး
ရေယာဉ်ကြောမှာ မျောပါနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိ မည်မျှအိပ်မပျော်ဖြစ်နေလည်းဟု ဆန်းစစ်ကြည့်နေချိန်ဝယ်
ကင်းမျှော်စင်ကြီးပေါ်မှ နံနက်ဦးပိုင်း (၃)နာရီသံချောင်းပင် ခေါက်နေပြီး
ညဘက် ကင်းတာဝန်ကျဗာရာများပင် ကင်းအချိန်းအပြောင်း လုပ်နေကြ
ပြီ။

နောက်နှစ်နာရီလောက်ဆိုလျှင် နံနက်ပိုင်း ထောင်ဖွင့်ဝင်ရောက်
ရန် တာဝန်ကျသူများပင် လာရောက်ပေတော့မည်။ မိမိမှာတော့ ထောင်ထဲ
ကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်ကို တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့်
မိုးစင်စင် လင်းလှပြီ။ သို့သော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်က ဖြစ်ပေါ်လာနေလို့
ခဏတာ မမှေးလိုက်ဦးမည်ဟု ကြံရွယ်နေစဉ်မှာပဲ ...

“ဟေ့ ... ထကြ၊ ထောင်ဖွင့်တန်းစီမယ်။ ဟဲ့ ... ဦးလိုက်
ကြစမ်း”

တန်းစီးပွဲကြီးခင်ခင်ရဲ့ အော်ဟစ်ဦးနေသံကြောင့် အိပ်မောကျနေ
သူအားလုံး အိပ်ရာမှ အလျှိုလျှို ထလာနေကြ၏။ မိမိကို အိပ်ဆောင်ကြီး
ဘေး မျဉ်းတန်းနားမှာ နှစ်ယောက်တန်းထိုင်ကာ ရှေ့နောက်တန်းစီ ထိုင်
နေကြရတယ်။

နံနက် (၅)နာရီ ထောင်ဖွင့်ဝင်လာကြတော့မည်ဖြစ်၍ တာဝန်ကျ
ဝန်ထမ်းများ ရောက်ရှိလာမည်ကို တန်းစီစောင့်နေကြရသည်။ ယခုလို လူ
တွေကို တန်းစီပြီး ထိုင်စောင့်ခိုင်းထားချိန်မှ မကြည်ပြာတို့ ဗာရာအုပ်စု
တွေက အိပ်ရာလိပ်များကို အခန်းအလယ်မှာ စုပုံထားကာ တစ်ပုံစီ အစီအရံ
ထပ်ပြီး ပုံစံစောင့်ဖြူ နှစ်ထည်သုံးထည်နှင့် ပုံးအုပ်ထားပေးရသည်။

ဒါမှ တာဝန်ကျဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးများနှင့်အတူ ထောင်မှူးမမ
ဝင်ရောက်စစ်ဆေးလာသည့်အခါ သပ်သပ်ယပ်ယပ်ဖြစ်အောင် ရှင်းလင်း
ထားပြီး ဖြစ်ပေမည်။ ကျန် ညကင်းဗာရာများကလည်း နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ

ထိုင်နေသူများကို တန်းကောက်နေခြင်း၊ ပုံစံပျက်ယွင်းနေမှုများ မရှိအောင် လိုက်လံကြပ်မတ်ပြီး တန်းညှိပေးထားရသည်။

အိပ်ဆောင်ထဲမှာရှိနေသော လူပေါင်းအရေအတွက်ကို ညက ထောင်ပိတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အတိအကျရှိမရှိကို ညကင်းဗာရာတင်မေက လိုက်လံရေတွက်ပြီး တန်းစီးကို သတင်းပို့ရသည်။

တန်းစီးမဲ့ကြီးခင်ခင်ကလည်း မိမိအိပ်ဆောင်ထဲမှာ ရှိနေသော လူပေါင်းအရေအတွက်အတိုင်း ကိုက်ညီမှုရှိမရှိကို ဗာရာကတ်ပြားပေါ်မှာ ကြည့်ကာ ညက ရေးသွင်းထားသော လူဦးရေအတိုင်း ပြည့်စုံနေသော ကြောင့် ထောင်ဖွင့်ဝင်လာမည့်အဖွဲ့ကို တံခါးဝင်ပေါက်နားမှာ သတင်းပို့စို့စောင့်ဆိုင်းနေလျက်ရှိသည်။

မကြာမီမှာပဲ ထောင်မှူးဦးဆောင်သော ထောင်ဖွင့်ဝန်ထမ်းများ အိပ်ဆောင်တံခါးသော့ဖွင့်ပြီး ဝင်ရောက်လာကြ၏။

“ဂျလောက်”

“အမျိုးသမီးဆောင် လူပေါင်း နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ယောက် တန်းစီပြီး အသင့်”

ထောင်မှူးမက တန်းစီးလှုပ်ပေးနေသော ဗာရာကတ်ပြားလေးကို လှုပ်ယူနေစဉ်မှာ ပါလာသောဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သေချာအောင် လိုက်လံရေတွက် စစ်ဆေးလိုက်ပြီးနောက် ...

“ဆရာမ ... လူပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးပြူးပါရှင်”

“ကဲ ... အေးစေ ပေးထားလိုက်”

ထောင်မှူးမက ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီး လိုက်လံရေတွက်ထားသည့် အတိုင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးပြူးဆိုသည့် အပြူးဖြင့် ရေတွက်ထားခြင်းကို နှစ်နှင့်မြှောက်ကြည့်ပြီး မှန်ကန်နေသဖြင့် ဗာရာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုး အတည်ပြုလိုက်ပြီးနောက် ခေတ္တတန်းဖြုတ်နိုင်စေရန် အေးစေပေးခိုင်းပြီး အခန်းအပြင် ထွက်သွားတယ်။

“အေးစေ”

တန်းစီးပွဲကြီးခင်ခင်က သူ့အိပ်ဆောင်ထဲမှာ တန်းစီထိုင်နေကြ
သော အကျဉ်းသူများကို တန်းစီထားလျှက် ပုံစံဖျက်ခိုင်းပြီး သက်တောင့်
သက်သာထိုင်စောင့်ခိုင်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုလို ပြဿနာဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်မှုမရှိဘဲ နံနက်ထောင်ဖွင့်ဝင်
လာခဲ့ချိန်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ထောင်ဖွင့်ခိုင်းခဲ့ခြင်းမှာ ခြောက်ကိုးစာရာ
မကြည်ပြာတို့ ညှက်ကင်းဗာရာများမှ နီးနီးကြားကြား ကင်းစောင့်ပေးနိုင်ခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်၏။ ညရေညတာ ပြဿနာဖြစ်ပွားနိုင်သော ထောင်ဖောက်
ပြေးမှု၊ လူသေဆုံးမှု၊ ဒိုက်ရန်ဖြစ်ပွား၍ အဆောင်ပြောင်းမှု စသည့်ပြဿနာ
များ မဖြစ်ပွားအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်းကြောင့် ထောင်ဖွင့်
ချိန်ဝယ် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထောင်ဖွင့်သံချောင်းခေါက်သံကို မကြားရခင် အချိန်လေးမှာပဲ
မကြည်ပြာတစ်ယောက် ယခုလို ထောင်ကြီးထဲမှာ လင်တော်မောင် မြင့်ဝင်း
မောင်ကောင်းမှုကြောင့် ထောင်ငါးနှစ်ကျခံလာခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိ
တိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေါ် ခံစားနေရသည်။

လင်ဖြစ်သူ မြင့်ဝင်းမောင်အပေါ် ယုံကြည်ကိုးစား အထင်ကြီးမိ
ခဲ့သဖြင့် ငွေကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာဖွေခဲ့သလို ငွေတွေသုံးဖြုန်း ကုန်
တော့လည်း ဒုစရိုက်သံသရာထဲမှာ ကျင်လည်နေပြန်တော့ ခုလိုခမ်းသီးမိလို့
နှစ်ရှည်လများ ထောင်သံသရာ လည်နေဦးမည့်အဖြစ်ကို တွေးပြီး ရင်မော
နေမိတော့တယ်။

အပြင်လောကဝယ် တူနှစ်ကိုယ်နီးစဉ်က ငွေတွေပေးဖောသီသီ
ရလာအောင် ရှာဖွေထောက်ပံ့နိုင်သော ဖောက်ထွင်းစိစွာ မြင့်ဝင်းမောင်နှင့်
သုံးမကုန်ဖြုန်းမကုန် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရသော်လည်း ယခုတော့ ဖုတ်ရိုး
လေးဖက်ကြားမှာ မိမိတို့ကျူးလွန်လာသော မကောင်းမှုဒုစရိုက်များ၏ဒဏ်
ကို ခါးစည်းခံနေရပြန်တယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ထောင်ကြီးထဲက
တစ်ဖိုးအောက်မှာ အတူမရှိနိုင်ဘဲ တစ်ဝင်းထဲမှာ နီးလျှက်နှင့် ဝေးနေရ
သော ဖော်ကွာဝေးသည့်အဖြစ်ကို ကြုံကြိုက်နေခဲ့ရပြီလေ။

တကယ်တော့ မေတ္တာတရားကို အလေးမထားဘဲ ငွေကို ရေလို သုံးနိုင်သူ ယောက်ျားတစ်ဦးအပေါ် အထင်ကြီးလေးစားမိပြီး မိမိဘဝလေး ပုံအပ်လိုက်မိပြီးမှဘဲ ဘီလူးခေါင်းဆောင်းထားသူမှန်း ရုပ်လုံးပေါ်လာတော့ မတတ်နိုင်တော့။

ဒါကြောင့် ဘဝတစ်ခုမှာ သူ့ကိုယ့်မိခင်လို မကြည်ပြာရဲ့ဘဝလေး က လင်ကုန်ရုံးလို့ တစ်သက်လုံး မှောက်ရမည်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ။ လှုပ်ပန်း သဏ္ဍာန်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်မှားမိလို့ မျက်စိစုံမှိတ်လက်ခံမိပြီးမှ အဖြစ် မှန်သိတော့မှ နောင်တရနေလို့လည်း ဘာများတတ်နိုင်တော့မှာလဲလေး။

ယခုတော့ ထောင်ကြီးတဲ့က အမျိုးသမီးဆောင်လေးထဲဝယ် ညစဉ် ညတိုင်း မြောက်ကိုးစာရာ ကင်းတာဝန်ချိန်ကိုစောင့်ပြီး ကျင်လည်နေရ ပေဦးတော့မယ်။ အချုပ်ဆောင်လေးထဲမှာ လွတ်လပ်မှုပျောက်ဆုံးလို့ 'ပုံစံ' ဆိုတဲ့ ကာလယန္တရားကြီးထဲမှာပဲ တစ်လည်လည် ကျင်လည်နေရပေဦး တော့မည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

နံနက်ခင်းစောစောကြီးအချိန်ဝယ် မင်္ဂလာရှိသော ထောင်ဖွင့်သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရတော့မှပဲ ညကင်းဗာရာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခဲ့ကြတဲ့ မကြည်ပြာတို့ ညကင်းဗာရာသမားများအဖို့ ဟင်းချွန်ခံခဲ့တော့သည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ တစ်ညလုံး ကင်းစောင့်နေကြရတော့ အိပ်ရေးပျက်နေကြပြီလေ။ အမျိုးသမီးဆောင်ဆိုပေမဲ့လည်း လျှော့တွက်လို့မရဘူး။ အားလုံးက ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်ဖြစ်ပြီး ထောင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။ အပြင်မှာနေခဲ့စဉ်တုန်းက တစ်ချိန်က ရွှေခြေချင်းနဲ့ အချင်းဆေးလာခဲ့ကြသူတွေဆိုပြီး ထောင်ထဲလာ မော်ကြားချင်သူကလည်း ရှိသေး။

ဒါပေမဲ့ ထောင်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာနေလို့ ဒန်းလော့ဗွေရာနဲ့ပဲ အိပ်လာတာ ထောင်ထဲရောက်လာရင် တန်းတူရည်တူ ဖျာကြမ်းပေါ်မှာ ပုံစံစောင်ခင်းပြီး ခေါင်းအုံးမရှိဘူး။

ထောင်ဝင်စာထုပ်လေး ခေါင်းခုအိပ်နေရတဲ့လူချည်းပဲ။ ဘဝတူချင်း အတူ တူဘိန်းတစ်လုံးပိုရှုချင်လို့ မရဘူးလေ။

ဒီတော့လည်း ချမှတ်ထားတဲ့ ထောင်ဥပဒေ၊ ထောင်စည်းကမ်း တွေအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေကြရတယ်။ အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှု မရှိဘူး။ လက်ရည်တပြင်တည်းပဲ နေထိုင်ဆက်ဆံလို့ရတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်ကျလာကြတယ်ဆိုတာ ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်တစ်ခုခုကို ချီးဖောက်ခဲ့လို့သာ ဒီနေရာ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျင်လည်နေရတာပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ထောင်အကြောင်း နောကြောနေသူ၊ လုပ်စားနေတဲ့ လူက စကားကြီးစကားကျယ်တွေပြောပြီး လေလုံးက ခပ်ကြားကြားရယ်။ မကြည်ပြာတို့လို ဗာရာတွေက ထောင်မှူ။ ထောင်ပိုင်တွေက ယုံကြည် စိတ်ချမှုရှိလို့ တာဝန်ပေးခိုင်းစေခဲ့တာဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ထောင်ထဲမှာ လွတ်လပ်ခွင့် ရှိနေကြတယ်။ ထောင်ထဲမှာ မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေတာတွေကို သတင်းအနံ့ရတာ နဲ့ အိပ်ဆောင်တန်းစီးထံ အပြန်ဆုံး သတင်းပို့တယ်။

အမှန်တော့ ဗာရာဆိုတာ တန်းစီးရဲ့ လက်ကတုံးတောင်ပေးပဲ။ ထောင်ထဲက အိပ်ဆောင်အကျယ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်ထောင့်စေ့အောင် လိုက် ကြည့်နေနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ ထောင်ထဲက အဓိကနေရာတွေမှာ တာဝန်ချ ထားတဲ့ ဗာရာတွေထဲကကြားရတဲ့ သတင်းဆို တန်းစီးကိုယ်တိုင် စနည်းနာ စုံစမ်းပြီး တိကျမှန်ကန်နေလျှင် အိပ်ဆောင်မှူ။ ထောင်မှူပမထံ အပြန်ဆုံး အကြောင်းကြား သတင်းဆက်ပို့ရတယ်။

ခုလည်း ထောင်ဖွင့်သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး လုံခြုံ ရေးအတွက် ကင်းစောင့်တာဝန်ယူခဲ့ရသလို နေ့ပိုင်းဘက်မှာလည်း စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးတာဝန်ကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြရပြန်တယ်။

ခုလို အိပ်ဆောင်ထဲကထွက်လာသူတွေ မိလ္လာဆောင်ဘက်ဆီ အပြေးအလွှား သွားသူကသွား၊ မျက်နှာသစ်ပို့ ရေကန်ဆီပြေးသူပြေး၊ နံနက်

ပိုင်း အာဟာရအဖြစ် ကျွေးမွေးပေးတဲ့ ဂံစီခေါ်ဆန်ပြုတ်ဝေတဲ့နေရာ တန်းစီ သူက တန်းစီနေတာကို ပြဿနာမဖြစ်ပွားအောင် ထိန်းပေးရတယ်။

နံနက်စောစော ထောင်ကကျွေးမွေးပေးတဲ့ ဂံစီခေါ် ဆန်ပြုတ် ရည်ကျဲကို သောက်ဖို့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ တန်းစီကြရတယ်။ ထောင်ထဲ မှာ ဘယ်နေရာသွားသွား၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် နှစ်ယောက်တွဲသွားရတဲ့ အလေ့ အကျင့် လုပ်ထားတယ်။

ဒီလို ဆန်ပြုတ်ဝေပေးတဲ့နေရာမှာ သောက်ဖို့ဒန်လေ့လေးတွေကို ပန်းကန်ဝေတဲ့ဘုတ်က ဓားမကြီးစိန်သီးက ဝေပေးတယ်။ ဓားမကြီးစိန်သီး ဆိုတာကလည်း ငေါ့သေးသေးမဟုတ်။ မိမိလင်ယောက်ျားကို ဓားမခွဲခုတ် သတ်ပြီး ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ် ကျခံလာခဲ့ရသူ။ ဆန်ပြုတ်သောက်ဖို့ ဇွန်း ကတော့ အိမ်ကိုမှာသွင်းထားတဲ့ ပလပ်စတစ်ဇွန်းပဲ သုံးရတယ်။ စတီးဇွန်း တို့၊ ဒန်ဇွန်းတို့ လုံးဝမသုံးရဘူး။

သိတယ်မဟုတ်လား။ စတီးဇွန်းဖင်ပိုင်းအဖျားကို သွေးပစ်လိုက် ရင် လူကိုထိုးလို့ရနိုင်တဲ့ လက်နက်ကိရိယာ ဖြစ်နေလို့ပါ။ တချို့ကတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်လှီးချွက်ရာမှာ အသုံးပြုကြတယ်။ ဒါကြောင့် ထောင်ထဲ မှာ ပလပ်စတစ်လေ့ခွဲ ဇွန်းတွေပဲ သုံးတယ်။

တန်းစီတဲ့နေရာမှာ ပြင်ပနေရာဆို လူတွေက စုပြုံတိုးဝေ့ချင်ကြ တယ်။ ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်စနစ်ကျသလဲဆိုရင် ရှေ့ကရောက်တဲ့ လူးနောက်ကနေ အဆင့်ဆင့် တန်းစီထိုင်စောင့်ကြတယ်။ စည်းမရှိကမ်းမရှိ နေရာလှချင်လို့ကတော့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဘုတ်က ကျောပြင်ကို တုတ်နဲ့ ဖုန်းခနဲရိုက်ခံရမှာ မလွယ်ပါဘူး။

ထောင်ထဲမှာက လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူ ဗာရာတွေက လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာ ကို အပြည့်အဝအသုံးပြုတတ်တယ်။ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်နေစရာ မလိုဘူး။ စည်းကမ်းကိုဖောက်လို့ကတော့ သေပြီဆရာပဲ။ မကျေနပ်လို့ တာဝန်ရှိသူတွေကိုသွားတိုင်လည်း ကိုယ်ပဲခံရမှာပဲ။

ခြောက်ကိုးစာရမကြည်ပြာ ၁၃၁

ယောက်ျားဆောင်ဘက်က ပြုတ်ပေးတဲ့ဆန်ပြုတ်ရည်ကို စားဖို့ ကြီးက ရဲဘက်အကျဉ်းသားတွေက ထမ်းပို့ပေးတယ်။ အမျိုးသမီးအိပ်ဆောင်ဝမှာ ချထားပေးခဲ့ပြီး အထဲကို သံပြားခေါက် အချက်ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီလို တိုင်ကီပြုတ်ကြီးနဲ့လာပို့ထားတဲ့ ဆန်ပြုတ်ရည်ကို ထမင်းဝေတဲ့ဘုတ်က ယောက်ျားလျာမောင်ငွေခွဲ ဓားမကြီးစိန်သီးတို့က တံခါးဖွင့်ပြီး ဝန်ထမ်းအစောင့်အရှောက်ရှေ့မှာ ထွက်သယ်ယူကြတယ်။ ဒီလို မိန်းမဆောင် အဝင်တံခါးဖွင့်လိုက်တဲ့ မိနစ်ပိုင်းလေးမှာပဲ ယော်ကျားတစ်သိုက်က တော့ ရိက္ခာရုံဘက်ကနေ အငမ်းခရ အလှအယက် ကြည့်ကြရတယ်။

အပြင်လောကမှာ မိန်းမပေါပေမဲ့ ထောင်ထဲမှာ မိန်းမရှားပါးတယ်။ ဒီတော့ မိန်းမနဲ့ကင်းကွာနေရတာ ကြာညောင်းနေတဲ့ ပုရိသတွေအဖို့ အမျိုးသမီးဆောင်က တံခါးဖွင့်ချိန်ကို အငမ်းမရကြည့်ချင်ကြတာ မဆန်းပါဘူး။

ထောင်ထဲမှာ မိန်းမဆိုတဲ့အရာကို မြင်ဖူးချင်တယ်ဆိုလျှင် တစ်နေ့ကို နှစ်ကြိမ်ပဲ ဖောဖောသီသီ မြင်လို့တွေ့လို့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတော့ နံနက်ပိုင်း ရုံးထွက်သွားချိန်နဲ့ ညနေ ရုံးပြန်လာတဲ့အချိန်ပါပဲ။ အသွားကြော့ကြော့ အပြန်မော့မော့ဆိုတဲ့စကားလို နံနက်ပိုင်း ရုံးထွက်သွားစဉ်တုန်းက ထောင်ထဲမှာသုံးတဲ့ သနပ်ခါးခဲလေးတွေ မျက်နှာသစ်တုန်းက ရေကန်က ရေနဲ့ လက်ဖဝါးပေါ်မှာတင်ပြီး သွေးလူးထားတဲ့ သနပ်ခါးပျစ်ပျစ်လေးကို ပါးမှာကွက်လို့ အလှဆင်ထွက်သွားကြတယ်။ ရုံးပြန်လာချိန်မှာတော့ အချုပ်ကားစီးလာရတဲ့ဒုက္ခကြောင့် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အလှပျက်ပြီး ချွေးတစ်လုံးလုံးနဲ့ ပြန်လာရတယ်။

နံနက်ပိုင်း အဆာပြေအာဟာရကျွေးမွေးတဲ့ ဆန်ပြုတ်စားသောက်ပြီး ထောင်တွင်းခိုင်းစေမယ့်အလုပ်များ လုပ်ဆောင်ဖို့ ဘုတ်အလိုက် တန်းစီကြရပြန်တယ်။ အိပ်ဆောင်ထဲမှာရှိတဲ့ တောင်ယား၊ ရေကန်၊ ပိလ္လာနှင့် အိပ်

ဆောင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမည့် ဘုတ်အသီးသီးမှ ဘုတ်ကိုင်များက လိုအပ်သည့်လူဦးရေကို တန်းစီးထံမှ တောင်းယူခဲ့ရတယ်။

များသောအားဖြင့် ထောင်ကျလာသည့် ကျသစ်အကျဉ်းသူများကို ဘောက်ဆင်းတာဝန်ပေးခိုင်းစေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဘောက်ဆင်းအလုပ်သမားဆိုတာကတော့ အလုပ်အကိုင် အတည်ထဲကျ လေဘာ(အလုပ်) မချရသေးသည့် ကျသစ်များကို ကြိုရာကျပန်း (ဘောက်) အလုပ်ခိုင်းစေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

တောင်ယာစိုက်ခင်းမှာ တာဝန်ကျသူတွေကို တောင်ယာဘုတ်ကိုင်ဖြစ်သူ ဆယ်ပြားစေခင်တင့်က ထုတ်ယူခဲ့တယ်။ ဆယ်ပြားစေခင်တင့်ဆိုတာကလည်း ခါးလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနှင့် ကျော်ကြားနေသူပါ။ သူမက အပေါ်ခွဲသမားဖြစ်ပြီး များသောအားဖြင့် လိုင်းကားတွေပေါ်မှာ တက်အလုပ်လုပ်တာ များတယ်။

လူကြပ်ညပ်နေတဲ့ လိုင်းကားတွေပေါ်မှာ စွန်မျက်လုံးနှင့် ဝေဂိုက်အက်ခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး အချဉ်ကို ရှာတတ်ပါတယ်။ လူအုပ်ကြားမှာတော့ ခင်တင့်ရဲ့ဟန်ပန်အမူအရာက ဝိဘိကလေးသာသာလို ဝတ်စားဟန်ဆောင်ထားတယ်။ လည်ဟိုက်စပိုရှင်လေးကိုဝတ်ပြီး ထဘီတိုတိုကို ဝတ်စားထားလေ့ရှိတယ်။

အဲ ... သူ့အနား ကပ်မိပြီဆိုလို့ကတော့ အိတ်ထဲက အရွက်ကြီးတွေဟာ လေနှင့်အတူပါသွားအောင် လျှင်မြန်ဖြတ်လတ်သူဖြစ်တယ်။ သူမလက်ထဲ ပါးစပ်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ် အမြဲဆောင်ထားလေ့ရှိတာကတော့ သွေးထားပြီးသား ဆယ်ပြားစေလေးပါပဲ။ ဆယ်ပြားစေလေးကို ဓားပမာ ခွန်ထက်မြန်နေအောင် သွေးထားလို့ လက်ညှိုးနဲ့ လက်ခလယ်ကြား ညှပ်ပြီး အိတ်တစ်လုံးကို အောက်ကပင့်ပြီး အသာအယာ ခွဲတတ်သူပေါ့။

တကယ်တော့ ခင်တင့်ဆိုတာက ဘိုးဘွားအမွေဆက်ခံလာတဲ့ မျိုးဆက်သစ်တစ်ဦးပါ။ အဖေဖြစ်သူ ဆယ်ပြားစေခင်မောင်ထံက အမွေ

အဖြစ် ခါးပိုက်နှိုက်ပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် သင်ယူတတ်ပြောကံလာ သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခါးလောကမှာတော့ ဆယ်ပြားစေ့ခင်တင့်ရယ် လို့ သရဖူဆောင်းလာခဲ့သူပါ။

အဲဒီလို ခင်တင့် တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်နေရတဲ့ တောင်ယာဆိုတာ ကလည်း အသီးမထွက်ဘဲ အရွက်စိုက်တာများပါတယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... အသီးဘာလို့ မထွက်လည်းမေးလာရင်တော့ အမျိုးသမီးဆောင်အတွက် ဓမ္မန္တရာယ်ရှိလို့ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအသီးဆိုတာမျိုး က အလုံးရှည်ရှည်၊ ပင်လုံးထွားထွားရှိတဲ့ ခရမ်းသီး၊ မုံလာဥ၊ ရုံးပတီ စသည့်အသီးအနှံတွေဟာ ထောင်ကျအမျိုးသမီး ကံကံများအတွက် မရှိမဖြစ် ပစ္စည်း ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

တစ်ခါတုန်းက ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးဟာ ထောင်ထဲမှာ ကျွေး တုံပဲဟင်းနဲ့ အပြင်က အသီးအနှံပေါင်းပြီး သီးစုံပဲကုလားဟင်း ချက်စားကြ မယ်ဆိုပြီးတော့ အထဲက အကျဉ်းသူများအပူကပ်လို့ စေတနာပလပွနဲ့ ထောင်ထဲလည်းယူလာရာ တံခါးထောင်ပျားက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့် ကွက်ခဲ့တယ်။

ဒါကို သဘောမပေါက်နိုင်တဲ့ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးဟာ ထောင်ပျား လက်မခံလို့ ထောင်ပိုင်ထံ ဝန်ဇောက်အသနားခံပြောဆိုတော့မှ ရှင်ကြီး ကျားထက်ဆိုးအဖြစ်နဲ့ တိုးတော့တာပဲ။

“ဟဲ့ ... ညည်းက အထဲကကောင်မတွေကို အားပေးအားမြှောက် လုပ်ချင်လို့လား။ နဂိုကမှ အစာငတ်နေကြတဲ့ ဟာမတွေ။ နင်ယူသွားတဲ့ လက်မောင်းလောက်ကြီးတဲ့ ခရမ်းသီးကြီးကြီးနဲ့တွေ့လို့ လူသတ်မှုတောင် ဖြစ်မလားပဲ”

“အို ... ဆရာကြီးကလည်း ခရမ်းသီး၊ မုံလာဥတွေကို စားပေး မှ အာဟာရဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ကျွန်မက ဈေးထဲက ကောင်းပေ့ဆို တဲ့ ရှယ်ခရမ်းသီးကြီးတွေ ဝယ်ပေးတာပါ ... ဆရာကြီးရယ်၊ ချက်စားဖို့ ယူသွားခွင့်ပြုပါနော်”

“ဟင်း...ဟင်း... နင်ဟာလေ အပျိုကြီးမို့ ပြောရဆိုရ ကျပ်
တယ်။ တော်ကြာ ပါးစပ်ကမစားဘဲ ဟိုဟာနဲ့စားမှ အညှာကျွတ်ပြီး ဒုက္ခ
ရောက်ကုန်မယ်။ ကံ... သဘောပေါက်ပြီလား... အပျိုကြီး”

ဝန်ထမ်းအပျိုကြီးမမေ့မှာ ခေါင်းကုတ်လိုက်စဉ်းစားလိုက်နှင့် အမျိုး
မျိုးအဖုံဖုံ တွေးတောစဉ်းစားနေပြီး နောက်မှ သဘောပေါက်သွားဟန်
ဖြင့် ...

“ဪ... ဂလိုကိုး အိုဟိုး”

ဆိုပြီး သူမ တရားခံဖြစ်မှာကြောက်လို့ ပါလာတဲ့ အသီးအနှံတွေ
ကို တံခါးထဲမှာပဲထားရစ်ခဲ့ပြီး အိပ်စုဆောင်ထဲ ဝင်သွားခဲ့တော့တယ်။ ဒါ
ကြောင့် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲက တောင်ယာစိုက်ခင်းတွေထဲမှာ ယနေ့
ထက်တိုင် ချဉ်ပေါင်း၊ ကန်ဖွင့်၊ ဟင်းနုနွယ်စားပင်များသာ မင်းမှုလျှက် ရှိနေ
ပါတော့တယ်။

အမျိုးသမီးဆောင်ထဲက အမျိုးသမီးတွေဟာ အိပ်ဆောင်အပြင်
ဘက်ကိုထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခွင့် မရှိပါဘူး။ မိမိတို့ သီးသန့်ကာရံထားတဲ့
အကာအရံအတွင်းမှာပဲ နေထိုင်ကြရပါတယ်။

ဒီတော့ အိပ်ဆောင်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာပဲ တောင်ယာတွေ
စိုက်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ပိလ္လာချနှင့် သိပ်ဟုတ်တိပတ်တိ အလုပ်မရှိကြပါ
ဘူး။

ဒီတော့ အိပ်ဆောင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတဲ့ မကြည်ပြာတို့အဖွဲ့ဟာ
အိပ်ဆောင်အပေါ်ထပ် ကြမ်းခင်းပြင်ကို အုန်းဆံခွဲနဲ့ ကြမ်းတိုက်တဲ့အလုပ်
ကို လုပ်ရတယ်။ မကြည်ပြာက အလုပ်နေရာပေးခိုင်းစေပြီး ဘေးကနေ လို
အပ်တဲ့ကြမ်းပြင်နေရာများကို သေချာတိုက်ချွတ်ခိုင်းပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ တချို့ထောင်ကြီးတွေမှာ ကြုံးခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါး
အဲ့ဒါကတော့ အမျိုးသမီးဆောင်တွေဆိုတာ အထက်မှာ တင်ပြထားခဲ့သလို
ပဲ သီးခြားကမ္ဘာလေးလို နေထိုင်နေကြရတာပါ။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ လူ

မမြင်အောင် သံပြားတွေ ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းရံကာထားတဲ့ကြားထဲက တစ်ဖက်ယောက်ရှားဆောင်ကို လှမ်းမြင်နိုင်အောင် နေရာရှိနေပါတယ်။

အဲဒါကတော့ အမျိုးသမီးဆောင်ကို နှစ်ထပ်အိပ်ဆောင်ကြီးအဖြစ် တည်ဆောက်ထားတာ ထောင်လောကမှာ အဲဒီထောင်ကြီးတစ်ထောင်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမျိုးသမီးအဆောင်အပေါ်ထပ်က လှမ်းကြည့်ရင် တစ်ဖက်ယောက်ရှားအလုပ်ရုံဆောင်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ဒီတော့ အခြေအနေကို မရိပ်မိခင်တုန်းက အိပ်ဆောင်အပေါ်ထပ်မှာ အလုပ်ခိုင်းခဲ့လို့ တစ်ဖက်ဆောင်နဲ့ အချိတ်အဆက်လုပ်နေကြတာ ပက်ပင်းမိသွားတော့မှပဲ အပေါ်ထပ်တက် အလုပ်ပခိုင်းခဲ့တော့ပါဘူး။

အမှန်တော့ မိမိတို့အိပ်သည့်နေရာကို သန့်ရှင်းသပ်ရင်စေချင်လို့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အိပ်ဆောင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အမှိုက်သရိုက်မကျန်အောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြရပါတယ်။

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူ ထောင်ကျအကျဉ်းသူများကိုတော့ အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်းနေရာမျိုးမှာ မခိုင်းစေဘဲ ပစ္စည်းစောင့်၊ တံခါးစောင့်တာဝန်ပဲ ပေးထားတယ်။

ဒိုးတွပ်တီးမယ် စန်းပိုကတော့ ရေကန်ဗာရာလေး၊ မကြည်ပြာတို့က သန့်ရှင်းရေးဘုတ်ဆိုတော့ အလုပ်အကိုင် စောစောစီးစီး ပြီးတာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ အိပ်ဆောင်ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြတဲ့ အဖွဲ့တွေကလည်း တစ်ဆောင်လုံး ပြောင်နေအောင် ရှင်းလင်းထားရတယ်။

ပြင်ပလောကမှာရှိတဲ့ စည်ပင်အလုပ်သမားတွေထက်တောင် သာတယ်။ ထောင်ထဲမှာ စည်းပုံကမ်းမဲ့ အမှိုက်ပစ်လို့မရဘူး။ သက်ဆိုင်ရာ တစ်ယောက်ယောက်က အမြင်မတော်လို့ ဝင်ပြောရင် လိုက်နာရတယ်။ ပြင်ပမှာလို ငါ့အမှိုက် ငါပုံချင်သလို ပုံမယ်။ ကွမ်းတံတွေး၊ ထွေးချင်တဲ့နေရာ ထွေးမယ်မကြန့် ကျော့ကျော့ရှိသာ ပြင်ထား။

ဒီတော့ ထောင်ကျနေတဲ့ အကျဉ်းသူအားလုံး နားလည်သဘောပေါက်ကြတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ကွမ်းတံတွေးကို ထွေးရမယ်၊ ဘယ်နေရာ

မှာ အပိုက်ပုံရမယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။ ထောင်စည်းကမ်းဆိုတာ ဒါပဲ။ ဘယ်တော့မှ လက်လွတ်ပေါယ်လုပ်လို့ မရဘူး။ အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ စည်းကမ်းပျက်အောင်နေနေ ထောင်ထဲမှာ စည်းကမ်းရှိရမယ်။

အဲဒီလို သန့်ရှင်းရေးဆောင်ရွက်နေကြတဲ့ အကျဉ်းသူဘောက်ဆင်းတွေကို မကြည့်ပြာက ရေချိုးနိုင်ဖို့ စိုးတွမ်တီးစန်းပိုထံမှာ အပ်ခဲ့တယ်။ ရေချိုးတယ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာမှာလို ဗုန်းဘောလအောရေကို သုံးလို့မရဘူး။ ကိုယ့်အိမ်မှာတော့ ရေပန်းအောက်ရေချိုးဇာတဲ့ သူနဲ့ တိုင်ကီထဲကရေကို တဖွမ်းဖွမ်းနဲ့ ခပ်ချိုးတတ်တဲ့လူတွေ ထောင်ထဲကလိုများ ရေချိုးရရင် သေပြီသရာလို့ ညည်းညူနေကြမှာ အသေအရာပဲ။

“ခပ် ကစ်ခွက်”

“နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်”

“ချိုး”

ကဲ ... မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ရေကန်ဘောင်ပေါ်မှာ အစီအရံတင်ထားတဲ့ ဒန်ပန်းကန်ပြားလေးတွေကို ရေချိုးခွင့်ရတဲ့ အကျဉ်းသူတွေက အဆင်သင့် တန်းစီရပ်စောင့်နေရတယ်။ ရေကန်ဘောင်ပေါ်မှာ တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ရပ်နေတဲ့ စန်းပိုထံက အမိန့်ပေးမချင်း ရေကို လက်ဖျားစွဲတောင် တို့လို့မရဘူး။

စန်းပိုက အထက်ပါအတိုင်း အစီအစဉ်တကျ အမိန့်ပေး အော်ဟစ်ပြောဆိုမှ ကိုယ့်ရှေ့ဒန်ပန်းကန်လေးကောက်လို့ ရေချိုးရတယ်။ ရေခွံလိလို့ အေးစိမ့်သွားတဲ့အရသာကို ခံစားလိုက်ရလို့များ လောဘတက်ပြီး နောက်ရေတစ်ခွက် ထပ်ခပ်ချိုးမယ်မကြံနဲ့ ခေါင်းပေါ် တုတ်ရောက်လာမှာ သေချာတယ်။ အမိန့်နာခံခြင်းဆိုတာ ထောင်ထဲမှာပဲရှိတယ်။ အမိန့်ကို လွန်ဆန်လို့ မရဘူး။

အဲဒီလို ရေကန်ဗာရာစန်းပိုရဲ့ အမိန့်အာဏာဟာ အတည်ပဲ။ ဘယ်သူမှ ကဏ္ဍကောဇ လုပ်လို့မရဘူး။ အထွန်တက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ နဂိုကတည်း

က ရေကန်စာရာဘုတ်ကိုင်နေရာရဖို့ ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားထားရ
တယ်။ သီတယ်မဟုတ်လား။ ထောင်ထဲမှာ ရေရှားတယ်။ ရေပန်မှ ငွေပြန်
လာမယ်လေ။ ကိုယ်က ရှစ်စင်ကကျင်ကျင်လည်လာသူ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
တောင်ပုတ်သင်ညိုဖြစ်အောင် ပြောက်ဆိုတတ်လို့ တော်ကိုကောင်းတာ
ကြောင့် ယုံကြည်တဲ့လူတွေက ဟောခနဲ၊ ဟောခနဲ ငွေချေးရော။

စန်းပိုတို့က လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုတွင်ရင်ရမယ်ဆိုတာက
နောကျောနေပြီးသား။ ဟိုနေ့ပေးမယ်၊ ဒီနေ့ပေးမယ်ပြောပြီး တောက်
ထည့်ပေးလိုက်တော့ ငွေချေးတဲ့လူကလည်း ယုံကြည်မှုရှိပြီးသားလေ။ ဝတ်
စားထားတဲ့ဟန်ပန်ကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နဲ့ တစ်တောင်
လောက်ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံဒိတ်ကြီး ပန်းမှာလွယ်၊ အင်ဆွဲကြိုးကြီး နှစ်ကျပ်သား
လောက် လည်မှာဆွဲပြထားတော့ ဘယ်သူမယုံမရှိပါ့မလဲ။

တကယ်တော့ စန်းပိုတို့အလုပ်က အချော်ဖမ်းတတ်ဖို့ပဲ လိုတာပါ။
ဝွင်ဖန်ထားတဲ့အထဲကို အချော်ဝင်လာလို့ကတော့ ကောင်းကောင်း ခွာပစ်
တာပဲ။ အဲဒီလို ဝွင်ဖန်ပြီး ဖိုးတွင်တီးအရိုက်ကောင်းခဲ့လို့လည်း လိမ်လည်
မှုပုဒ်မ ၄၂၀ နဲ့ ထောင်ငါးနှစ်ကျလာခဲ့ရတာပေါ့။

ရေကန်ဘေးမှာ ရေချိုးနေကြတဲ့ အကျဉ်းသူတွေကိုလည်း
ကြည့်လိုက်ဦး။ ဘယ်သကောင့်သားမှ လာခြောင်းကြည့်လို့မမြင်နိုင်တဲ့ နေရာ
ဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးကို ရေချိုးနေကြတာပဲ။ ပြင်ပထဘီမှ မဝတ်
ရတော့ ပုံစံအဖြူလုံချည်ကိုပဲ ရင်လျှားပြီး ချိုးရတာလေ။ စဉ်းစားသာကြည့်။
အဖြူပါးပါးပေါ် ရေလောင်းချတော့ မိမွေးတိုင်း၊ ဖမွေးတိုင်း ဖြစ်နေကြ
တယ်။

ဒါတောင် ခပ်ရွတ်ရွတ်ကောင်မတွေက ပြောတော့ အပျိုသာဆို
တယ် ဟီရီဩတ္တပ္ပတရား ကမ်းကုန်တာလည်း လွန်ရော။ အပေါ်ပိုင်းပလာ
နဲ့ အောက်ပိုင်းကို နံငယ်ပိုင်းပတ်ပြီး ချိုးနေကြတာများ ယိုသူမရှက်၊ မြင်
သူရှက် အခြေအနေမျိုး။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီလိုမှမချိုးလျှင်လည်း ကိုယ်ပေါ်ရေလောင်းချ
လို့ ထဘီတောင်နဲ့အောင်စိုတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခပ်တစ်ခွက်အော်နေတာက
နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ရေတောင်ခြောက်နေပြီ။ ဒီကြားထဲ ဒန်ပန်းကန်
ပြားနဲ့ ငါးခွက်လောက်ပဲချိုးရသေးတယ် ဆပ်ပြာတိုက်တဲ့။ ကဲ ... ဆပ်ပြာ
တောင် ရေနူးမှာမဟုတ်ဘူး။

ဆပ်ပြာဆိုလို့ ပြင်ပက Procare တို့ Luxe ဆပ်ပြာတို့များတော့
မထင်လိုက်နဲ့။ ထောင်ကြီးက အလုပ်ဘက်မှာချက်တဲ့ အမဲဆီဆပ်ပြာ
မည်းကြီးလေ။ အနံ့ကတော့ အော်ဂလီဆန်သလားမပေးနဲ့။ အမဲနဲ့ထောင်း
ထောင်းထနေတာ။ ဂျိုးတော့ပြောင်ပါရဲ့။ အနံ့ကြီးက ကိုယ်မှာစွဲနေတာ။
ဘယ်သူကပ်ချင်ပါ့မလဲ။ ထောင်ထဲမှာ သူ့လိုကိုယ်လိုချင်းမို့ တော်သေး
တယ်။

အဲ ... ရေပေါပေါချိုးချင်လား။ ဒါကလည်း လွယ်ပါတယ်။ ရေကန်
ဗာရာကို စောစောကတည်းက လိုင်းဝင်ထားလိုက်။ ဟင်း ... ဟင်း ...
လိုင်းကြေးက သိပ်မများပါဘူး။ နွားဆေးလိပ် (၁၀) လိပ်ထဲပါ။ ပိုက်ဆံငါ
လား။ ထောင်ကျသူတွေကတော့ ဘာအရေးလဲ။ ထောင်ထဲကို အစည်းလိုက်
ထောင်ဝင်စာကနေ သွင်းထားတာ။ ထောင်ထဲမှာ သုံးစွဲနေတဲ့ ငွေကြေးစနစ်
က ဆေးလိပ်ပဲလေ။

နေ့ (၁၀) နာရီလောက်ဆို အလုပ်ဆိုင်အားလုံး ခေတ္တနားခွင့်ရ ခဲ့ကြတယ်။ ထမင်းစားချိန် ရောက်နေလို့လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ အိပ်ဆောင် တာဝန်ကျတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက ဂျူတီချိန်းကြတယ်။ မနက်(၁၀)နာရီက (၁၂) နာရီအပြင်ထွက် ထမင်းပြန်စားကြရတယ်။ ဝန်ထမ်းအင်အားတစ်ဝက် လျော့ သွားတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့ပြန်လာလျှင် နေ့ (၁၂) နာရီကနေ (၁၄၀၀) နာရီ နောက်ကျန်တဲ့အဖွဲ့က ဂျူတီချိန်းကြတယ်။

နေ့ (၁၀) နာရီလောက် ထမင်းမကျွေးခင်မှာ ယောက်ျားဆောင် ဘက် စားဖိုကြီးက ထမင်းနဲ့ ပဲဟင်းငါးပိကြော် လာပို့တယ်။ သွပ်ပြားတံခါး ခေါက်လိုက်တာနဲ့ ယောက်ျားလျှာမောင်ငွေက တားမကြီးစိန်သီးနှင့် ထမင်းပုံး ဆိုင်းတန်းကို ထွက်သယ်ယူကြတယ်။ ပဲဟင်းပုံးဆိုင်းတန်းကို ဂန်ဂျာအမိနာ နှင့် ပျိုင့်တူးတူးခင်ခင်တို့က ထွက်သယ်ကြရတယ်။

ဂန်ဂျာအမိနာဆိုတာကလည်း ဆေးခြောက်မှုနဲ့ ထောင်ဆယ်နှစ် ကျနေတဲ့သူပါ။ ပျိုင့်တူးတူးခင်ခင်ကတော့ လုယက်မှုတစ်ခုမှာ ပျိုင့်တူးတူး

အစစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ကလေးကစားစရာသေနတ်နဲ့ သူ့ပါတနာအဘိုးကြီးကို အပြင်ခေါ်ထုတ်ပြီး လူ့ပြတ်တဲ့နေရာရောက်မှ သေနတ်ထုတ် လှယ်က်မှုနဲ့ ကျူးလွန်လာခဲ့လို့ ထောင်ခုနှစ်နှစ်ကျနေတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းဘုတ်မှာ ထမင်းဝေတာကို စောင့်ယူနေကြသူတွေကို မကြည်ပြာတို့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဘုတ်က လိုက်ပြီး ကြီးကြပ်နေရတယ်။ နှစ်ယောက်တွဲစီ တန်းစီထိုင်နေကြတဲ့ အကျဉ်းသူတွေဟာ စနစ်တကျ ဒန်ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့် ဇလုံလေးတစ်လုံး စီထပ်လျက် ဘေးမကြီးစိန်သီးက ဝေပေးရတယ်။

ထမင်းဘုတ်ကိုင်မောင်ငွေဆိုတဲ့ ယောက်ျားလျှာကလည်း နီညိုညိုလုံးတီးထမင်းတွေကို သံပြားဂေါ်ကြီးနဲ့ ဆွဲဖွလိုက်၊ ဂေါ်မှာကပ်နေတဲ့ ထမင်းတွေကို တိုင်ကီပေါ် ခေါက်လိုက်လုပ်နေတယ်။ တစ်ယောက်ချင်းစီ ထမင်းပုံးရှေ့မှာ ပန်းကန်ထိုးခံနေတာကို ဂေါ်ပြားနဲ့ရှုပ်ယူပြီး အသာဖွထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ပုံစံမပြည့်ဘူး၊ နည်းတယ်လုပ်လို့ မရဘူး။ ထည့်ပေးတာကိုပဲ ဝသည့်ဖြစ်စေ၊ မဝသည့်ဖြစ်စေ စားရတာပဲ။

ဒီနေရာမှာ သာတီးဒီအုပ်စုတွေက အစားကြမ်းတယ်။ ထမင်းတစ်ပုံစံလောက်ကို လျှော့ခနဲပဲ။ ဒါတောင် လုံးတီးဆန်ကြမ်းကို ချက်ထားတာ။ အနည်းဆုံး နှစ်ပုံစံ၊ သုံးပုံစံလောက်မှ ဝကြတာ။ သူတို့ကလည်း ဓားနိုင်းကြမှာပေါ့လေ။ အပြင်လောကမှာဆို ဘူတာရုံပလက်ဖောင်း။ ဂိုဒေါင်ကြား၊ ဆိပ်ကမ်းဖောက်တားတွေပေါ်မှာ မှောင်ရိပ်ခို အိပ်နေကြရတာ။

ထမင်းဆိုတာ ဘယ်မှာကောင်းကောင်းစားရပါ့မလဲ။ ဈေးထဲမှာ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်တောင်း၊ ဘုရားပုရူထပ်ပေါ်မှ စွန့်ကြဲထားတဲ့ ထမင်းကျန်ဟင်းကျန် စားနေရသူတွေ။ ခုလို ထောင်ထဲကို စရိတ်ငြိမ်း ဝိုလိုက်တော့ ပိုတောင်ပျော်နေကြသေးတယ်။ ထောင်ထဲက အပြင်ကို ပြန်မထွက်ချင်သူတွေအထဲမှာ သူတို့က ထိပ်ဆုံးကပဲ။

ထောင်ထဲမှာက အစားမှန်၊ အအိပ်မှန်၊ ရေချိုးမှန်၊ ငွေဝင်မှန်တော့ မှန်လေးမှန်နဲ့ ပြည့်စုံနေတယ်။ ငွေရှာမှန်တယ်ဆိုတာက အဝတ်

လျှောက် အနားလုပ်တယ်။ အနင်းအနိပ် လုပ်ပေးတယ်။ ဒီတော့ ရွှေအိမ်နန်း
ကြည့်ရုံပဲတဲ့သူငွေ ထောင်ကျတွေက ဟိုကခေါ်ခိုင်း။ ဒီက ခေါ်ခိုင်းနဲ့
ဆားလိပ် (၁၀)လိပ်လောက် ပစ်ပေးလိုက် အိုကောပဲ။

စောစောက ထမင်းတန်းစီဝေနေတဲ့နေရာမှာ ထမင်းဘုတ်ကိုင်ဆီ
က ထမင်းရလာပြီးတဲ့လူဟာ ပဲဟင်းရည်ထည့်ဖို့ ဒန်ခလုံလေးနဲ့ ပဲဟင်း
ဘုတ်ကိုင် ပြည့်တန်ဆာအေးကြည်မဆီကို သွားရတယ်။ အေးကြည်မ
ကလည်း မွှေတဲ့နေရာမှာ စပါယ်ဂျယ်လစ် ဘွဲ့ရထားတာလေ။ အပြင်မှာ
ခန့်ကလေးမွှေဖို့ အားမရဘူး ထောင်ထဲထိပါ လိုက်မွှေနေတုန်း။

ဘင်းရည်ထဲမှာတော့ အရည်ကများများ၊ ပဲဖတ်က နည်းနည်း
ရယ်။ ဒါတောင် အေးကြည်မ ပဲဟင်းဘုတ်မှာ တာဝန်ကျနေတယ်ဆိုတာ
နောက်မှ ရုံးထွက်စဉ်အခါက သူ့အချစ်တော် ဖိုခေါင်းတစ်ကျွန်းပြန် အမှန်
ကြီးက သိထားလို့ သူ့မျက်နှာနဲ့ ပဲဖတ်ပိုပိုသာသာ ခပ်ထည့်ပေးလိုက်
တာ။

အေးကြည်မက ပြည့်တန်ဆာအက်နဲ့ ထောင်သုံးနှစ်ကျနေခဲ့တာ။
သူ့က ခပ်လည်လည်။ ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ ကျက်စားတာက အေးကြည်မ
အိုအုပ်စုသွားဝေ။ ရုပ်ရှင်တစ်စွဲဆို ငွေတစ်ထောင် နှစ်ထောင် ပက်ခန့်ရ
ကြတာ။

အယ်လိုဘယ်ပုံရတာလဲ ... သိလား။ ဟား ... ဟား ... ဒါက
လည်း လွယ်ပဲပဲပဲ။ ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ အထာပေးပြီး လမ်းသလားနေ
ပဲ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လား၊ တစ်ယောက်တည်းဆို ပျင်းစရာကြီးဖြစ်နေမယ်။
အဖော်လိုချင်လို့က လွယ်ပါတယ်လေ။ အေးကြည်မကိုခေါ်လိုက် အဆင်
သင့်ပဲ။ ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲစာကို ငွေတစ်ထောင်ပေးရတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လည်း ... ဟုတ်လား။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ စတော့တို့၊ ဒီစီ
တို့ကနေ နှစ်ယောက်အတွက် လက်မှတ်ဖြတ်ထားလိုက်၊ တစ်စောင်ကို အေး
ကြည်မကို ပေးထားလိုက်။ ရုပ်ရှင်ပွဲစပြုလို့ ပီးရောင်လေးမိုန်သွားတာနဲ့ ဘေး
ကန်လွတ်နေရာကို အေးကြည်မက စေ့ခနဲထိုင်ပြီးသား။

အဲဒီမှာ ဘာညာသာရကာ ထပ်ပါလာရင်တော့ အပိုဆောင်းကြေး ထပ်ပေးရမယ်။ ရိုးရိုးလား။ ရှယ်လားဆိုတာ အဲဒီခေတ်က ဖြစ်ထွန်းနေတဲ့ ဝေါဟာရပဲ။ ရိုးရိုးဆိုလို့ကတော့ ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှီတင်မယ်။ လက်ထဲ ကို ကွာစေ့လှော် အခွံခွာပေးမယ်။

ဒီထက် ဆန်းပြားလာချင်ရင်တော့ သူ့လိုကိုယ်လို စုံတွဲတွေကြား မှာ မျက်နှာပူစရာမလိုဘူး။ ဤခရီး နီးသလားဆိုတာပဲ။ ကြိုက်သလို၊ လိုရာ သုံးသက်ဝေဆိုပြီး (Open Toall) လုပ်ပေးထားတယ်။ ကဲ ... ဘူတားကြီး တွေ အိမ်မှာ အဘွားကြီးတွေနဲ့ ညည်းဆော်နံ့နေရင် အော်ဒီကလုံးရေမွှေး နဲ့သင်းသင်းလေးနဲ့ ဖက်နှပ်နေရုံပဲ။

အဲဒီလို လူချင်းပူးသွားပြီဆိုလို့ကတော့ နာဖို့သာပြင်ရောပဲ။ အိတ် ကပ်ထဲမှာ ဟန်ရေးပြချင်လို့ ငွေဖောင်းအောင်ထည့်ထားတတ်တဲ့ ဘဲနာကြီး တွေကို အိတ်ဖောင်းတော့ စိတ်ပြောင်းကုန်ရော။

အေးကြည်မက ရင်တွေ မောတယ်။ အအေးဆာတယ်လို့ နှင်ခါ မပူဆာရဘူး။ အိတ်ထဲကအရွက်ကြီး ထုတ်ပေးလို့ အပြင်ထွက် အအေးဘူး။ ဝယ်တယ်။ မကြာပါဘူး။ သံဘူးလေးဖောက်လို့ ရေငတ်ငတ်နဲ့ ဟေ့သောက် ခိုင်းတာ သောက်လည်းသောက်ပြီး မကြာခင်မှာ ခုံအနီးပေါ် ဖလက်ပြ သွားရော။ ဒီအချိန်မှာ အေးကြည်မက လမ်းစဉ်တံပါမကျန်အောင် အပြတ် မပြီး နောက်မှီပေါ် ခေါင်းတင်ပေးပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်တော့တာပဲ။ အဲလို မျိုး ခံရပါများလာတော့ ရဲတိုင်တဲ့အခါ သက်ဆိုင်ရာက စောင့်ဖမ်းတော့ မိ ရော။ နောက်ဆုံး ပြည့်ဟန်ဆာအက်ဥ (ခ)နဲ့ ထောင်ချလိုက်ရော။

ပဲဟင်းဘုတ်ကို အေးကြည်မ ခပ်ထည့်ပေးတဲ့ ပဲဟင်းရည်ဆို တာကလည်း မှန်ဘီလူးနဲ့မြဲရာကြည်မှ ပဲစေ့နှစ်စေ့သုံးစေ့လောက် တွေ့ရ မှာ။ သူ့နေရာနဲ့သူ ဝိုင်းချည်းပဲဆိုတော့ ထည့်ပေးတဲ့ ပဲဟင်းရည်ကြန့်ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရတယ်။

ခုလို ပဲဟင်းရည်ကိုယူပြီးတော့ အတို့အမြှုပ်နဲ့ တို့စားချင်သူတွေ က ငါးပိတစ်ကော် ဆက်ယူကြတယ်။ ငါးပိကော်ထည့်ပေးတဲ့ဘုတ်ကို

ကလည်း တောက်ပြားကြင်မေလေ။ ဝါးပြားတုတ်လေးနဲ့ ငါးပိပုံထဲက ငါးပိ
လေးတစ်ကော်စာ ခပ်ယူပြီး ဒန်ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းမှာ ကပ်တင်ပေးလိုက်
တယ်။ ငါးပိကြော်ဆိုလို့ ပုစွန်ခြောက်ခိုင်းချင်းနဲ့များ ကြော်ထားတာလားလို့
မထင်လိုက်နဲ့။ ဆီမပါဘားမပါ အချိုမှုန့်မပါဆိုတော့ ပုစွန်ခြောက်ဆိုတာ
ဝေးရောပဲ။

တကယ်တော့ ထောင်ငါးပိစိမ်းစားကို ဆီမည်ကာမထွာ ဖြန့်ပြီး
ရောသမပွေထားတာလေ။ အဲဒီတော့ မရှိလို့သာ စားရတယ်။ ငါးပိစိမ်းစား
အစိမ်းသက်သက်ပဲ။ ကော်ထည့်တဲ့နေရာမှာ ငါးပိပုံထဲက ဝါးပြားလေးရှုပ်
ခပ်ပြီး ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းပါ ခြစ်တင်ပေးတာ။

တောက်ပြားကြင်မေတို့ကလည်း အပြင်မှာတင် ခိုးဝှက်တတ်တာ
မဟုတ်ဘူး။ ထောင်ထဲမှာလည်း လစ်လျှင်လစ်သလို ခိုးနေကျ။ ထောင်ထဲ
က ထောင်ဝင်စာထုပ်ကိုများ ယောင်လို့ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ အလုပ်ထွက်
လုပ်နေတုန်း ချန်မထားခဲ့နဲ့။ ကြင်မေ့လက်ချက်နဲ့ ကုန်ပြီသာမှတ်။

ခုလည်း ဈေးထဲဝင်ပြီး အထည်တန်းထဲက ပါတိတ်လုံချည်ကို
လှူရှုပ်နေတုန်း အလစ်ဝင်နှိုက်ပြီး ဆွဲခြင်းထဲက တည်တည်ထည်ပြီး ခိုး
သွားတာ ဆိုင်ရှင်ကမြင်တော့ ရဲတို့ဖမ်းခိုင်းလို့ ခိုးမှုပုဒ်မ ၃၇၉ နဲ့ ထောင်
တစ်နှစ်ကျနေတယ်။

ဒါကြောင့် ထောင်ဆိုတာ လူပေါင်းစုံ၊ အလွှာပေါင်းစုံ၊ အတန်း
အစားပေါင်းစုံ စုဝေးရာအရပ်ကို ထောင်ဟုခေါ်ပါသည်လို့ ဆိုရမလားပဲ။
ထောင်ထဲမှာ လူပေါင်းစုံရှိသလို ပြဿနာပေါင်းစုံရှိတယ်။ ဘယ်လိုပြဿနာ
မျိုးပဲရှိရှိ ထောင်ထဲမှာ ဖြေရှင်းလို့ရနိုင်ပါတယ်။ တစ်သွေးတစ်သံ၊ တစ်
မိန့်ဆိုတာလို နောက်ဆုံးမှာ ထောင်ပိုင်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အတည်ပါပဲ။

ခုလို ထမင်းစားပြီးစီးသွားသည့်လူများကို မကြည်ဖြူတို့ စည်း
ကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဘုတ်က ဗာရာတွေက လိုက်လံဆော်ကြပြီး အိပ်ဆောင်
ထဲကို သွင်းနေရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ နေ့လယ် (၁၂)နာရီက
(၁၄၀၀) နာရီအချိန်ဟာ ထောင်တန်းပိတ်ချိန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ တစ်နည်း

အားဖြင့် ထောင်ပိုင်အိမ်ချိန်ဆိုတာ ဝန်ထမ်းတိုင်း နားလည်သဘောပေါက်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ထောင်ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ထောင်ထဲက အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားတစ်ဝက်လောက် ထောင်အပြင်ဘက်ထွက် ထမင်းစားခွင့်ရတဲ့ အချိန်ပါပဲ။ ထောင်ထဲမှာ လည်ပတ်နေသည့် လုပ်ငန်းအားလုံး ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားခဲ့တယ်။

အထူးသဖြင့် ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆုံမှုကို ခေတ္တပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါဟာလည်း ထောင်ထဲမှာ လုံခြုံရေး အားနည်းသွားတာကြောင့် ထောင်ထဲမှာရှိနေကြသော အကျဉ်းသား၊ အချွပ်သားအားလုံး အိပ်ဆောင်ထဲထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားလို့ပါပဲ။ ဒီတော့ ပြင်ပက ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ဆုံသူတွေလည်း တန်းပိတ်ထားတာကြောင့် ထောင်ဝင်စာ မတွေ့ရသဖြင့် ပြန်အဖွင့်ကို ထိုင်စောင့်ရင်း ထမင်းစားသူစား။ ထောင်ဝင်စာရုံလေးထဲမှာ အိပ်သူအိပ်နှင့် စော့နှဲနေခဲ့ကြတယ်။

နေ့လယ် (၁၄:၀၀) နာရီမှာ တန်းပြန်ဖွင့်တယ်။ ပြန်မပွင့်မီအချိန်မှာ အိပ်ဆောင်းကိုးကာရံထားတဲ့ပျဉ်းတန်းတွေကို တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ဝါဒါတစ်ယောက်က လိုက်ခေါက်ကြည့်ရတယ်။ ဒါက အိပ်ဆောင်တိုင်းလုပ်ရတဲ့ ခန္ဓစဉ်တာဝန်ပါပဲ။ ပျဉ်းတန်းတွေဖြုတ်တောက်ထားခြင်း မှီမရှိ လိုက်လံစစ်ဆေးရတာပါ။

အဲဒီလိုစစ်ဆေးပြီးစီးသွားသည်နှင့် တာဝန်ကျဝန်ထမ်းမလေးကလည်း ပိတ်ထားတဲ့အိပ်ဆောင်သော့ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ထိုအခါ အိပ်ဆောင်ထဲက အကျဉ်းသူအားလုံးဟာ စောင်းထဲကလွတ်လိုက်တဲ့ မြင်းတွေလို ကဆုန်ပေါက်ပြေးလွှား ထွက်သွားကြတော့တယ်။

သူတို့ အပြေးအလွှားသွားကြတဲ့နေရာကတော့ ပိလ္လာချောင်ဘက်ကိုပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ နှစ်နာရီလောက် သော့ခတ်ပိတ်ထားတော့ ဆီးသွားချင်သူ၊ ဝမ်းသွားချင်သူတွေမပျာ ဆီးချုပ်ဝမ်းချုပ် ဖြစ်နေပြီး အောင့်အည်းသည်းခံနေရတယ်။

ခုလို တန်းဖွင့်မှပဲ ပိလ္လာချောင်ကို အလှအယက် ပြေးလွှားသွားကြရတယ်။ နေ့လည်ဘက် အိပ်ဆောင်အတွင်းမှာ ဆီးဝမ်းမိလ္လာ သွားခွင့် မရှိပါဘူး။ ညဘက်မှသာ ခွင့်ပြုတယ်။ ဒီတော့ နှစ်နာရီလောက် ဒုက္ခခံထားရတဲ့ ဆီးဝမ်းသွားချင်သူတွေဟာ ပိလ္လာချောင်မှာ နေရာလှနေကြရတယ်။

အဲဒီမှာ ဘာလိတ်စားခင်ထားနှင့် တွေ့ကြတော့တာပဲ။ ပိလ္လာဘုတ် ကိုင်ဆိုတာ တစ်ထောင်လုံးမှာ လုပ်ချင်တဲ့ လူရှားတဲ့နေရာမျိုးပါ။ လူတကာ ပါထားတဲ့ သေးဆော်ချေးစော်နံ့နေတဲ့ နေရာမျိုး။ ဒီတော့ ဘယ်သူက ကိုင်ချင်လုပ်ချင်ပါ့မလဲ။

ဒါပေမဲ့ ခင်ထားတို့က ထောင်အထာ နှပ်နေပြီသာ။ ထောင်ကို ဝင်စို့ထွက်စို့လုပ်နေတဲ့လူ။ သူကလည်း လက်သွက်သလား မပေးနှင့်။ အနားကပ်မိတဲ့ သကောင့်သားကတော့ ပါလာတဲ့ဟင်းနားဘက်အိတ်ကို ဘာလိတ်စားအကျိုးလေးနဲ့ခွဲပြီး အထဲကပစ္စည်းကို နှိုက်ထုတ်ပြီးသား။

အဲဒီလို အခွဲကောင်းခဲ့လို့လည်း ထောင်ထဲကို ရောက်တာပေါ့။ ကားပေါ်မှာ အသက်ကြီးကြီးမိန်းမကြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး လွယ်ထားတာကို မိန်းမသားချင်းယုံပြီး အနားကပ်နေတုန်း ပါးစပ်ထဲ ပီကေဝါးသလိုနဲ့ ဘာလိတ်စားအကျိုးလေးအသာထုတ်ပြီး အောက်က အသာခွဲလိုက်တယ်။

ကံဆိုးချင်တော့ ပိုက်ဆံအိတ်အောက်က လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်ကို သွားခွဲမိလျှက်သားဖြစ်ပြီး လက်ဖက်ခြောက်တွေ တတောက်တောက်နဲ့ အောက်ထွက်ကျလာတော့ မိန်းမကြီးက မသကာလို့ အိတ်မကြည့်တဲ့အခါ ခွဲကြောင်းထဲက လက်ဖက်ခြောက်တွေ ထွက်ကျနေတာ မြင်သွားတယ်။

“ခါးပိုက်နှိုက်နေတယ်”

ဆိုတဲ့ အော်သံအဆုံးမှာ ကားပေါ်က ယောက်ျားသားတွေက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သူကြည့်ငါ့ကြည့် ဖြစ်နေတယ်။ ဝဲခန်းထဲတန်းပြီး ကားမောင်းလာတော့ ခါးပိုက်နှိုက်မှုဖြစ်လို့ဆိုပြီး တစ်ဦးစီရှာဖွေရေးလုပ်တဲ့အခါ

ခင်ထားပါးစပ်ထဲက ဘာလိတ်စားကျိုးလေးကို တွေ့လို့ ခါးပိုက်နိုက်ရန် ကြံ
စည်မှုနှင့် ထောင်တစ်နှစ်ကျခဲ့တယ်။

မိလ္လာဘုတ်ဟာ ထောင်ထဲမှာဆို ဆုမှတ်ရက်အများဆုံးရတဲ့ဘုတ်
ပါ။ မိလ္လာဆုမှတ်ရက်က တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ရတယ်။ လေးပိတ်ဆိုတော့
လေးရက်။ တစ်လလုံး သာမာန်ဆုမှတ်ရက်က လေးရက်။ နားရက်မရှိ
တစ်ပတ်လုံးလုပ်ရတော့ တနင်္ဂနွေဆုမှတ်ရက်တစ်ရက်ပို ရပြန်တော့ တစ်လ
လုံး စုစုပေါင်း လျှော့ရက်ပေါင်းက (၉)ရက်တောင်ရတယ်။

အဲဒီတော့ ခင်ထားတို့ မိလ္လာဘုတ်က လျှော့ရက်အများဆုံးရနေ
တာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ထားက မိလ္လာဘုတ်ကို လေဘာချတာနဲ့ လုပ်
ပါ့မယ်ဆိုပြီး ဆန္ဒပြုခဲ့လို့ ခန့်ထားတာ။ ခင်ထားတို့ မိလ္လာချောင်ဆိုပေမယ့်
အထင်တော့ မသေးလိုက်နဲ့။ ထုံးတွေပွေးပွေးလှုပ်အောင် သုတ်ထားလို့ သန့်
ရှင်းနေတယ်။ သေးတစ်စက်၊ ချေးတစ်စက်မကျဘဲ သန့်ရှင်းနေတယ်။ အနံ့
ထွက်ဖို့ဆိုတာ ဝေးရောပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ညနေစောင့် ထောင်ပိတ်ရန် နီးကပ်လာတယ်။ ဒီလို
ထောင်မပိတ်မီအချိန်မှာ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အကျဉ်းသူတစ်
သိုက်ကတော့ ရေကန်မှာရှိတဲ့ရေနဲ့ သနပ်ခါးခဲလေးကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်
ဖီးလိမ်းထားကြတယ်။ မိမိတို့ရဲ့ တစ်နေ့တာကာလမတ်လုံး အလုပ်နဲ့လက်
မပြတ်ခဲ့ရလို့ အခုမှပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရသွားကြတယ်။

ကိုယ့်အုပ်စုလေးတွေနဲ့ကိုယ် စိုင်းဖွဲ့ပြီး စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြော
ဆိုနေကြတယ်။ ပန်းခြံခင်းထဲမှာ လေညှင်းခံလမ်းသလားသူတွေကလည်း
Cat walk လျှောက်နေသလို လမ်းသလားနေကြတယ်။ ထောင်ထဲမှာ စိုက်
ပျိုးထားတဲ့ ပန်းပေါင်းစုံစိုက်ခင်းကလည်း လှပဝေဖြာလို့ ဖြူနီဝါပြာ ရောင်စုံ
ယှက်သန်းနေတယ်။

ညနေ ငါးနာရီမောင်းထိုးချိန်မှာတော့ ထောင်ပိတ်တာဝန်ကျတဲ့
ညကင်းသမားတွေ အိပ်ဆောင်ထဲကို ဝင်လာကြတယ်။ ထောင်ပိတ်တော့

မယ်ဆိုတဲ့ သတိပေးသံချောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အကျဉ်းသူ တစ်သိုက်ကို မကြည်ပြာတို့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး ဗာရာအုပ်စုတွေက အိပ်ဆောင်ထဲဝင်ဖို့ လိုက်လံဆော်ကြနေကြတယ်။

ညနေပိုးချုပ်စအချိန်မှာတော့ အားလုံး အိပ်ဆောင်ထဲကို ရောက် ကုန်ကြပြီ။ အိပ်ဆောင်ဘေးက မျဉ်းတန်းနားမှာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ တန်းစီ ထိုင်နေရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လက်ကလေးပိုက်လို့ ပုဆစ်ခွေးတုပ် ထိုင်ကြ ရတယ်။ အမျိုးသမီးဆောင်ရဲ့ ပုံစံအနေအထားဖြစ်ပါတယ်။

မကြည်ပြာတို့ ဗာရာအုပ်စုက နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ တန်းစီ ထားသူတွေကို လိုက်လံရေတွက်နေတယ်။ ညနေ ထောင်ပိတ်တာဝန်ကျ ထောင်မှူးမမနှင့်အဖွဲ့ အိပ်ဆောင်ထဲဝင်လာသည့်အချိန်မှာ တန်းစီး ဖွဲ့ကြီး ခင်ခင်က သတင်းမပို့မီ ...

“ပုံစံ”

“အမျိုးသမီးအိပ်ဆောင် လူပေါင်းနှစ်ရာသုံးဆယ်ယောက် တန်းစီ ပြီး အသင့်”

လို့ သတင်းပို့နေချိန်မှာ အကျဉ်းသူအားလုံးဟာ ခေါင်းကလေး တွေငုံ့ပြီး ခါးကို မတ်မတ်ထိုင်ထားရတယ်။ ထောင်မှူးမနှင့်အဖွဲ့က အိပ် ဆောင်ထဲက လူပေါင်းမှန်မမှန်ကို အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က လိုက် လံရေတွက်စစ်ဆေးနေတယ်။

“လူပေါင်း စာရင်းတစ်ဆယ့်ငါးပြူးပါ”

ထောင်မှူးမထံ သတင်းပို့နေတယ်။ လူပေါင်း (၂၃၀) ယောက် ကိုက်ညီနေလို့ ထောင်မှူးမက ဗာရာချုပ်ပေါ်မှာ လူပေါင်းရေးသွင်းပြီး လက် မှတ်ထိုး အတည်ပြုလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးဆောင် လူပေါင်းစာရင်း ရန် သွားလို့ အိပ်ဆောင်တံခါးကို အပြင်ကနေ သော့ခတ်ပြီး ပိတ်လိုက်တယ်။ နောက် မိန်းဂျေးလ် (MAIN JAIL) ရုံးကို လူပေါင်း စာရင်းသွားပေးရ တယ်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ဆိုတဲ့ ထောင်ပိတ်သံချောင်းခေါက်သံကို ဂါတ်မကြီးပေါ်ကနေ ခေါက်လိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီလို ထောင်ပိတ်ပြီးစီးသွားချိန်မှာ အမျိုးသမီး ဆောင်ထဲမှာ ပုံစံဖျက်ပြီး တန်းဖြုတ်လိုက်တယ်။ အကျဉ်းသူအားလုံး ခေါင်း ရင်းနေရာမှာ ဘုရားရှိခိုးဖို့ စုစည်းနေရာယူကြရတယ်။

တန်းစီးပွဲကြီးခင်ခင်က ထိပ်မှဦးဆောင်ပြီး ဘုရားစာကိုကိုင်ပေး တယ်။ အကျဉ်းသူအားလုံး ညီညီညာညာ လိုက်ဆိုကြရတယ်။ အဲဒီလို ညနေမိုးချုပ်စအချိန်မှာ ဝုလိုမျိုး သာယာငြိမ်ညောင်းတဲ့ ဘုရားရှိခိုးနေသံ ဟာ သာသနာ့နယ်မြေထဲမှာပျား ရောက်နေရသလိုပဲ မှတ်ထင်ခဲ့ရတယ်။

ရာဇဝတ်ပြင်မှုတွေကို ဘယ်လိုပဲ ကျူးလွန်လာခဲ့ကြပေမဲ့ ထောင် ထဲရောက်လာချိန်မှာတော့ တစ်ခဏတာ ကုသိုလ်ရသွားကြမှာ ပလွဲကေန ဝါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပစ်သလို အာပတ်ဖြေပေးတဲ့ သဘောပါပဲ။

ဘုရားရှိခိုးပြီးသွားတဲ့နောက် ခဏတာ လွတ်လပ်အနားယူခွင့်ရ သွားကြတယ်။ မိမိအိပ်ရာထုပ်လေးတွေယူပြီး မျဉ်းတန်းဘေးနားမှာ တန်းစီ ခင်းအိပ်ကြရတယ်။ နေရာလှူပူမရှိအောင် မကြည့်ပြာတို့ ညကင်းဗာရာ အဖွဲ့က နေရာချထားပေးရတယ်။

မိမိတို့ကို ထောင်ကထုတ်ပေးထားတဲ့ ဂုံနီချဉ်စလေးကို ဖျာကြမ်း ပေါ်မှာခင်းပြီး ပုံစံချည်စောင်လေးကို ခေါင်းခုအိပ်ဖို့ ဖြင့်ကြတယ်။ ကိုယ့်အိပ် ရမယ့်နေရာမှာ ကျောခင်းစရာရသွားမှပဲ စိတ်ချလက်ချ နားခွင့်ရသွား ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်အုပ်စုတွေကတော့ အိမ်ကနေ ထောင်ဝင်စာထုပ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ လက်မက်သုပ်ကို ဝိုင်းစားသောက် ကြရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေကြတယ်။ သားကီးဒီအုပ်စုတွေကလည်း နင်းချင် နိုင်ချင်သူတွေကို သေးလိပ်တောင်းပြီး နင်းနှိပ်ပေးခဲ့ကြတယ်။

တချို့ကလည်း အပြင်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားနှင့်ကလေးတွေကို သတိချလွမ်းဆွတ်စိတ်နဲ့ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲလို့ လွမ်းဆွေးတမ်းဘနေကြတယ်။ ညရုန်နာရီမောင်းထိုးချိန်မှာတော့ ခြောက်ကိုးဗာရာ တ.ဝန်ကျတဲ့ မကြည်ပြာက ဆေးလိပ်သောက်နေသူတွေကို ဖီးငြိမ်းသတ်ခိုင်းတယ်။

မအိပ်ချင်သေးလို့ ထိုင်စကားပြောပြီး ဝိုင်းခွဲနေကြသူတွေကိုလည်း ကိုယ့်နေရာအသီးသီးမှာ လူစုခွဲပြီး လုံအိပ်စေဖို့ လိုက်လံနှိုးဆော်နေရတယ်။ ညဉ့်နက်လာလေ စကားပြောဆိုချည်အသံတွေဟာ တစ်စတစ်စ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့တယ်။

“အိပ်ချိန်”

ဆိုတဲ့ အော်ဟစ်အပိန်ပေးသံကြီးကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရပြီးနောက်ဝယ် ဂါတ်ကြီးပေါ်မှ သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရပါတော့တယ်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

သံချောင်းလေးချက်ခေါက်ပြီးသွားသည်နှင့် နှစ်နာရီမောင်းကိုးချက်ကို ဆက်တိုက်ခေါက်လိုက်တယ်။ အုတ်မိုးပတ်ပတ်လည်မှ မျှော်စင်တွေက နွေသံချောင်းခေါက်သံကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရတယ်။

ဒီလို သံချောင်းခေါက်သံတွေ ပြီးဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ အိပ်ဆောင်တွေထဲကနေ ညကင်းဗာရာတွေရဲ့ သတင်းပို့နေသံကို ဆက်တိုက်ကြားနေရတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဟိုခေတ်ဟိုအခါက ညကင်းဗာရာများရဲ့ သတင်းပို့နေသံဟာ ယောက်ျားဆောင်ကပို့လိုက်ပုံက ...

“ထောင်ဝင်နံပါတ် ၅၆၂၇/၆ ဗာရာတုတ်ကြီး မျဉ်းတန်း မကျိုးသောက်ရေအိုး၊ ဂန့်ဖလားမကွဲ့၊ အထဲမှာ အားလုံးကောင်။ ရှိရှိသမျှ လူပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးယောက် ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ့ အိုးစားမွေးမရှိ အားလုံးကောင်းဗျာ”

ဆိုပြီး အိပ်ဆောင်ထဲကအခြေအနေကို ဂါတ်ကြီးပေါ်က အစောင့်
ဝန်ထံ အသံကျယ်ကျယ်အော်ပြီး သတင်းပေးပို့ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီလိုပဲ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲက ညကင်းစောင့်နေတဲ့ ဗာရာ
အကျဉ်းသူ အော်ဟစ်သတင်းပို့လိုက်တာကတော့ ...

“ခရမ်းသီးမထိုး ကြမ်းမကျိုး ခြောက်ကိုးစာရာ မကြည်ဖြာ လူ
ပေါင်း နှစ်ရာသုံးဆယ်ယောက် အားလုံးကောင်းပါသည်ရှင်”

ВУГОН
ХУНОЛОЖЕСТ
ОПНОВА

မ,တစ်ထောင်သားများ စုဝေးရာ အကျဉ်းထောင်တွင် သူတို့ကျူး
လွန်လာသော မှုခင်းများကလည်း အမျိုးအမည်စုံလင်လှသည်။

လမ်းဘေးကုန်စုံဆိုင်၊ မုန့်ဆိုင်များမှ အလစ်သုတ်သော အသေး
အမွှားမှုခင်းများကအစ ဂိုက်မှု၊ လှယက်မှု၊ ဓားပြမှု စသည်တို့ကအလယ်၊
ပုဒိမ်း၊ လူသတ်၊ မီးရှို့၊ နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှု စသော မှုခင်းကြီးများက
အဆုံး။ မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှပါဘိ။

ဖြစ်မှုကျူးလွန်ရသည့် အကြောင်းရင်းများကို ကြည့်လျှင်လည်း
အများအားဖြင့် ယခင်က ရန်ငြိုးရှိလျှင်လည်းကောင်း၊ အသုဘအိမ် ဖဲပိုင်း
တွင် စကားများရာကလည်းကောင်း၊ အရက်ဆိုင်တွင် မူးယစ်ရမ်းကားသည်
ကို မခံမရပ်နိုင်၍လည်းကောင်း သူတစ်ပါးပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကို လောဘ
တက်ကာ ရယူလို၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးအပုံစုံ တွေ့ရှိရလေသည်။

ယင်းတို့အနက် မှုခင်းအပျိုးအစား မည်မျှများပြားစေကာမူ
တရား သဘောဖြင့် ရှုကြည့်ပါက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော
အကုသိုလ်စိတ်များအပေါ် အခြေပြုပြီး ဖြစ်ပျက်လာကြသည်ချည်း ဖြစ်လေ

၁၅၄ ။ ဗဟိုစော

သည်။ ပုထုဇဉ်လူသား မှန်သမျှ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်သေးသရွေ့ ထိုအကုသိုလ်တရား သုံးပါးတို့၏ လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ပြစ်မှု အမျိုးမျိုး ကျူးလွန်မိကြကာ အကျဉ်းထောင်တွင်း သွတ်သွင်းခံနေကြရဦး မည်သာဖြစ်၏။

ထိုကံဆိုးသူများအနက် ကျွန်ုပ် ဗဟိုလ်အကျဉ်းထောင်တစ်ခုတွင် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသော အချုပ်သားတစ်ဦး၏ မှုခင်းဖြစ်ရပ်မှာ ကျွန်ုပ် လုပ်သက် တစ်လျှောက် မွေ့ပျော်၍ မရနိုင်အောင် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပါပေသည်။

ယင်းအချုပ်သားမှာ မတော်ရသေးသော ယောက္ခမလောင်းကို သတ်ပစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခံရကာ အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ရှိလာသူဖြစ်လေ သည်။ ထူးခြားသည်မှာ ထိုပြစ်မှုမှာ သူ၏ချစ်ဦးသူ အသတ်ခံရမှုနှင့် ဆက် စပ်နီးစွယ် ပတ်သက်နေမှုပင်။ ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားသည်မှာကား သေဆုံးသူ ချစ်ဦးသူ၏ အလောင်း မှန်ကန်ကြောင်း အတည်ပြုပေးခဲ့သူမှာ သေသူ၏ ဖခင် ရဲမှူးကြီးတစ်ဦးသာ ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပါပေ။ ထို့ထက်ထို့ထက် ပို၍ ထူး ခြားသည်။ သူ၏ချစ်ဦးသူ အသတ်ခံရခြင်း၏ နောက်ကွယ်တွင် ဥပဒေ မျက်စိကို မျက်မှန်စိမ်းကပ်ကာ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ဖျောက်ပစ်ရန် ကြိုးစားမှုများ၊ အလွန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လှသော ဂမ္ဘီရဆန်သည် ဖြစ် ရပ်မှန်များနှင့် ကြုံတွေ့ရလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အတ္တမာန ကြီးမားလွန်းသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ သားကောင် သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရရှာသော ချစ်သူနှစ်ဦးတို့၏ ရင်နှင့်နာကျည်းဖွယ် ဖြစ်ရပ် ဆန်းကြယ်များသည်ကား ...

“ကျွန်တော် သီရိနွဲ့စပြီး ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဆယ်တန်းက တက် တဲ့နှစ်ကပါ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ သီရိက မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းထိ တစ်ကျောင်းတည်း တက်ခဲ့ကြတဲ့ ငယ်သူချင်းတွေပါ။ ဆယ်တန်းရောက်မှပဲ စိတ်မြောင်းပြီး ချစ်သူဘဝ ကူးခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီ အချိန်က သီရိတို့အဖေ ဦးအောင်ဘသော်က ကျွန်တော်တို့ မြို့ကဂါတ်မှာ ဌာနအုပ်အဆင့်ပဲ ရှိသေးတာဆရာ”

“ဟတ်လား”

ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂(၂) လူသတ်မှုဖြင့် ကျွန်ုပ် တာဝန်ကျရာ ဗဟိုအကျဉ်းထောင်သို့ အချုပ်တရားခံအဖြစ် ရောက်ရှိလာသော အကျဉ်း သား ကျော်ထွန်းခိုင်ဆိုသူက သူ၏ အမှုဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်လေ သည်။

“အဲဒီတုန်းကတော့ သီရိအဖေက ကျွန်တော့်ကို ကြည်ကြည် ဖြူဖြူပဲ ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ ဒါကလည်း အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့်အဖေ

၁၅၆ ■ ဗဟိုစော

ဒေါ်တင်မိုးသူဟာ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေတာကြောင့်ရယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အတန်းထဲမှာ စာအတော်ဆုံး ဖြစ်နေတာရယ်တွေ ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဆရာ”

“အင်း”

“ကျွန်တော် အဲဒီနှစ်မှာပဲ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး ငါးဘာသာနဲ့ နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုက သီရိဟာ ဆယ်တန်းဖြေခါနီးရက်မှာမှ ကပ်ပြီး တိုက်ဖျက်ဖြစ်နေတာနဲ့ စာမေးပွဲ ပဖြေခဲ့ရတာပဲ။ ဒါထက် စိတ်မကောင်းစရာက အောင်စာရင်းထွက်ပြီးလို့ တစ်လလောက်အကြာမှာ သီရိအဖေဟာ ရှမ်းပြည်နယ်က ကျွိုင်းတုံရဲစခန်း ကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရတာပါပဲ။ အဲဒီကတည်းက သီရိနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူချင်း ကိစ္စရာချောင်းခြားလို ဖြစ်ခဲ့ကြရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စာတော့ အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ပါဘူးဆရာ”

“ဪ... ”

ယခု နောက်ကြောင်းပြန်ပြောပြနေသော အချုပ်သား ကျော်ထွန်း ခိုင်၏ အသက်မှာ (၃၂)နှစ်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ပြီးခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်ကျော် ကျော်က ငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝက ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်နေ၍လားမသိ။ ပြောနေရင်း သူ၏မျက်နှာဝယ် သွေးရောင်လျှမ်းကာ မျက်လုံးများပင် တောက်ပြောင်လာသလို ထင်ရသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မာမိုအစီအစဉ်အတိုင်း ရန်ကုန်အဒေါ်အိမ် ကတစ်ဆင့် ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရပါတယ်။ သီရိဆီတော့ ရန်ကုန်လိပ်စာ ရေးထည့်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရီးကဝေးတော့ ပြန်စာတော်တော် နဲ့ ရောက်မလာနိုင်ဘူး။ စာရောက်လာပြန်တော့လည်း ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခါစကျောင်းသား ကျွန်တော့်မှာ ဆေးပညာသင်ခန်းစာ အသစ်အဆန်း တွေကြားမှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် နှစ်မြှုပ်နေတာနဲ့ တော်တော်နဲ့ စာ မပြန်ဖြစ်ကူးဆရာ”

“အင်း... ”

“အဲ ... အချိန် တစ်လကျော်လောက်အကြာမှ သတိရပြီး စာ
ပြန်လိုက်တော့လည်း သိရိခိက ပြန်စာတော်တော်နဲ့ ရောက်မလာပြန်ဘူး။
နောက်မှ သိရတာက ကျွန်တော့်စာ ကျိုင်းတုံရောက်တဲ့အချိန်မှာ သိရိတို့
က တောင်ငူမြို့ရောက်နေပြီတဲ့။ တောင်ငူဆိုတော့လည်း လမ်းပန်းဆက်
သွယ်ရေး ကောင်းတော့ နောက်ပိုင်း အပြန်အလှန် စာရေးဖြစ်ကြတယ်။

ကံအားလျော်စွာ အဲဒီနှစ်ကျမှ သိရိက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး
နှစ်ဘာသာနဲ့ အောင်တယ်လေ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ပညာရေး
တက္ကသိုလ်တက်ပြီး ကျောင်းဆရာမ လုပ်ဖို့ပဲ။ တစ်ခုခက်နေတာက သိရိ
တို့မှာက အဖေကို မခွဲနိုင်သလို၊ အဖေကလည်း သမီးတစ်ယောက်တည်း
ရန်ကုန်ကို ပညာသင် မလွှတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်ဆရာ”

“ဪ ...”

“အဲဒါနဲ့ တောင်ငူကနေပြီး စာပေးစာယူပဲ တက်ရတော့တာပေါ့
လေ။ ရန်ကုန်က အဝေးသင်တက္ကသိုလ်နဲ့ တောင်ငူကြားမှာ သင်ခန်း
စာတွေ မြန်မြန်ရောက်အောင် ကူညီပေးရတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ဆေး
တက္ကသိုလ်မှာ တတိယနှစ်ရောက်တော့ တစ်ခါ သိရိနဲ့ စာအဆက်အသွယ်
ပြတ်သွားပြန်ရောဆရာ။ နှစ်လလောက်ကြာတဲ့အထိ ပြန်စာမလာတာနဲ့
တောင်ငူမြို့မ ရဲစခန်းကို ဖုန်းစာကိပြီး ဖုန်းကြည့်တော့မှ သိရိတို့အဖေ
ချင်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း မတူပီမြို့ရဲစခန်းကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်
ရတာ သိရတော့တယ်လေ”

“အင်း ... မတူပီဆိုတော့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်တာပေါ့
လေ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ စာတွေက ပဲခူးကျွန်းကတစ်ဆင့် ယင်းတပ်မြို့
ကို ပို့ရတယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် မတူပီသီ ပို့ရတာတဲ့။ ပဲခူးကျွန်းကနေ
မတူပီရောက်အောင် မိုင် (၂၀၀)ကျော်လောက် သွားရတာတဲ့။ လမ်းတွေ
ကလည်း တောင်တက်လမ်းတွေ ဖြစ်နေတော့ ရာသီဥတုအရ အချိန်တော်
တော်ကြာတာတဲ့။ မိုးတွင်းဆို ပိုဆိုးတယ်။ တောင်တက်လမ်းတွေ ချောနေ

၁၅၈ ။ ယိုးဒယား

တာနဲ့ တောင်နံရံတွေ ပြိုကျလို့ လမ်းပိတ်နေတာနဲ့ တစ်လကိုးသီတင်း ကြာတတ်သတဲ့။ ပြီးတော့ ဖုန်းဆက်ဖို့ကလည်း မလွယ်ဘူးလေ ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်... တောင်ပေါ်လမ်းတွေဆိုတော့လည်း သွားရလာ ရခက်ခဲတာပေါ့”

“အဲဒါ သုံးလလောက်ကြာမှ သိရသိက စာတစ်စောင်ရလို့ အကျိုး အကြောင်း သိရတာလေ။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွေးမိတာ တစ်ခုရှိတယ် ဆရာ။ သီရိအဖေ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီးပေါ့လေ။ သူ့ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပြည်နယ်ခဲစခန်း ကနေ တောင်ငူပြို့ ပြန်ပြောင်းရတာဖြင့် မကြာသေးဘူး။ မတူပီလို အင်မတန် ဝေးလံသီခေါင်တဲ့ ချင်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းကို ထပ်ပြောင်းရပြန်တာ မဟုတ် လား။ ကြည့်ရတာ သူ့အဖေမှာ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ် အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုခုများ ရှိနေ လို့များလားလို့ တွေးမိတယ်ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းခါပြလိုက်သည်။

“အဲလိုတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးကွယ်။ ဝန်ထမ်းဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ။ အပြောင်းအရွှေ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အချိန်ကန့်သတ်ထားပေမယ့်လို့ လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက် ရှိလာရင်တော့ အခုပဲ ဟိုပြောင်းလိုက်၊ တော်ကြာ ဒီ ပြောင်းလိုက် ဖြစ်တတ်တာပဲလေကွယ်”

ကျော်ထွန်းနိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲလိုပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရတာပဲ ဆရာ။ တစ်နေ့ ကိုယ့်ယောက္ခမဖြစ်လာမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် မှာ အစွန်းအထင်းမရှိစေချင်ဘူးလေ ဆရာ”

ကျွန်ုပ် ကျော်ထွန်းနိုင်၏ အတွင်းစိတ်ကို ကောင်းစွာ သဘော ပေါက်သည်။ မည်သူမဆို ကိုယ်နှင့် ဆွေမျိုးတော်လာရမည့်သူ၏ သမိုင်း အကြောင်းကို ခြောက်ပစ်ကင်း သံလံစင် ဖြစ်ချင်ကြတာ ဓမ္မတာပေပဲလေ။ သို့တစေ သည်ကိစ္စမျိုးက လုပ်ယူ၍ရသည့်မျိုးမဟုတ်။ ကံဇာတ်ဆရာ၏ အစီအစဉ်အတိုင်း နာခံကြရသည်သာ ဖြစ်၏။

“ဒါနဲ့ မောင်ကျော်ထွန်းခိုင်တို့ အမေကိုတော့ ဆရာဝန်ကြီးဆိုတာ သိရပြီး မောင်ရင့်အဖေကရော ဘာအလုပ်အကိုင်များ လုပ်သလဲကွယ်?”

ကျွန်ုပ်က မတော်ရသေးသော ယောက္ခမကိုသာ လက်ညှိုးထိုး နေသော ကျော်ထွန်းခိုင်ဆိုသူ အချုပ်သား၏ မျိုးရိုးကို လှမ်းထောက်ကြည့် လိုက်မိသည်။

“အာ ... ကျွန်တော့်အဖေကလည်း ဆရာဝန်ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရှစ်နှစ်သားမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ အဖေကလည်း ဆရာဝန်ကြီးပဲဗျ။ အဲလိုပဲ ကျွန်တော့် အမေရဲ့ အဖေကလည်း ဆရာဝန်မကြီးပဲလေ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှစ်ဖက်ဘိုး ဘွားတွေရဲ့ မျိုးရိုးက အလွန် သန့်ပါတယ်။ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး။”

သည်အချုပ်သားကား အကင်းပါးလိုက်ပါတိ။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ ဘာ ရှိသည်ကို တပ်အပ်သိနေသူပမာ ဆိုလိုရင်းကို ကွက်တိကျအောင် ဖြေလိုက် နိုင်သူပါပေ။

“ဒါနဲ့ သီရိတို့က မတူပီမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေခဲ့ရသတဲ့ လဲကွယ်?”

ကျွန်ုပ်က မူလစကားလမ်းကြောင်းကို ပြန်ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ပြည်နယ်ရဲစခန်းမှာဆိုတော့လည်း သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ ကျွန် တော် ဆေးတက္ကသိုလ် စတုတ္ထနှစ်ရောက်တော့ သူတို့ မအူပင်ရဲစခန်းကို ပြောင်းလာရပါတယ်”

“မအူပင်ဆိုတော့ ရန်ကုန်နီးသွားပြီပေါ့လေ။ ဆက်သွယ်ရေး လည်း ကောင်းလာမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စာတွေလည်း မြန်မြန်ဖတ်ရပါတယ်။ တယ်လီ ဖုန်းလည်း တစ်ခါတလေ ဆက်လို့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ သီရိရဲ့ အဝေးသင် စာစဉ်ကိစ္စတွေလည်း အဆင်ပြေတာပေါ့လေ။ ဒါ့ထက် အဆင်ပြေတာက တတိယနှစ် အဝေးသင်စာမေးပွဲလာဖြေတဲ့ သီရိနဲ့ လူချင်းပါ တွေ့ရတာပါ ပဲ ဆရာ”

“ဟုတ်လားကွယ်။ ဒါဆို သုံးနှစ်လောက် ကွဲကွာနေတဲ့ ချစ်သူ နှစ်ယောက် ရှေးဖြစ်နှောင်းကြောင်းတွေ ပြောမဆုံးနိုင် ဖြစ်နေကြမှာပေါ့ နော်”

ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာအားရ ပြောမိသည်။ ကျော်တွန်းနိုင်က ခေါင်း ခါပြသည်။

“အခြေအနေက အဲသလောက် မလွတ်လပ်ဘူးဆရာ။ သူ့မှာက အစောင့်အရှောက်တွေခွဲလေး။ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ သင်္ဘောပေါ် တန်းတက် ရတာ။ စကားပြောရတာများ ထောင်ဝင်စာတွေ့သလောက်တောင် အဆင် မချောဘူး ဆရာ”

“ဟုတ်လား”

“သာကြောင်း မာကြောင်းလေးတောင် မနည်းအချိန်လုပြီး ပြော ရတာလေး။ တကယ့်ကို အချုပ်သားရုံးထုတ်လာသလား မှတ်ရတယ်။ ခဲ အစောင့်အရှောက်တွေခွဲလေး။ အဲ ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ နှစ်နဲ့ချီကြာ အောင် မပြင်မတွေ့ခဲ့ရတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကိုတော့ အနီးကပ် ကြည့်ခွင့်ရ ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲကွယ်”

“သီရိရဲ့ မျက်နှာလေးက အရင်ကလို ပူးဖွင့်စ ပန်းတစ်ပွင့်လို နု ဖတ်လန်းဆန်းမနေတော့ဘူး။ နေထိပန်းလို အသားအရောင်ကအစ ညှိုး ရော်နွမ်းနယ်နေသလို ထင်ရတယ်ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အာ ... မောင်ရင်ကလည်း သူ့ခမျာ အဖေသွားလေရာ ပြည်မ တောင်တန်းမရွေး လိုက်ပါနေရတော့လည်း ရာသီဒဏ်၊ ဒေသအကူး အပြောင်းဒဏ် ခံနေရလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမျိုးက ဗြူပေါ်ပြန်ရောက်တာ နဲ့ အရင်လို တသွေးတပွေး ပြန်ဖြစ်လာမှာပါကွယ်”

“ပြီးတော့ သူ့ကြည့်ရတာ ကျောင်းတုန်းကလို ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိလှသလိုပဲ။ မျက်နှာအမူအရာကအစ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေသလိုပဲဆရာ”

“ဟ ... သီရိက မိန်းကလေးဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့။ သူ့ဘေးမှာကလည်း အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ဆိုတော့ မိန်းမတို့ကုန်ကြေဆိုတာ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လားကွယ့်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက မင်္ဂလာသတင်းတစ်ခုတော့ ကြားခဲ့ရတယ်။ နောက် နှစ်နှစ်ကျော်လောက်ဆိုရင်တော့ သူ့အဖေ ရန်ကုန်းကို ပြောင်းရွှေ့လာရနိုင်တယ်တဲ့ ဆရာ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

“အဲဒီအချိန်လောက်ဆို ကျွန်တော်လည်း ဆရာဝန် ဖြစ်ခါနီးပြီ။ သီရိကလည်း ကျောင်းပြီးမှာနဲ့ ဒုတိယတန်းပဲလို့ စိတ်ကူးနဲ့ ဇူးနေမိခဲ့တာပေါ့ ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ...”

“လာပြန်ပြီ ... ဒီဒါပေမဲ့က”

ကျွန်ုပ်က တွေ့ဝေနေသော သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်နေရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဆုံကြတဲ့အခါမှာတော့ သူ့အဖေရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာသလိုပဲဆရာ”

“အရင်တုန်းကတော့ ဆရာဝန်မကြီးသားဆိုပြီး ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲဆိုကွယ့်”

“ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ မာမိကလည်း ရာထူးတွေ အဆင့်ဆင့် တက်ခဲ့တဲ့အပြင် နိုင်ငံခြားပြန် မီးယပ်နဲ့ သားဖွားဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်နေပြီလေ ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ဒါနဲ့ လီရီတို့ သားအဖကဈေးအယ်လို့ရာထူးမျိုး ဖြစ်နေပြီလဲ”

“သူက နောက်ပိုင်းရဲစခန်းပျိုးကတစ်ဆင့် ဂြိုဟ်ယပ်ပျိုးအဆင့် ရာထူးတွေတက်ခဲ့ပြီး ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဒုတိုင်းမန္တလေး၊ ဒုတိုင်းထိ ဖြစ်ခဲ့ပြီ”

၁၆၂ ။ ဇဟိုစော

သူတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းလာတော့ ရဲမှူးကြီးအဆင့်တောင် ရောက်နေပြီလေ ဆရာ”

“အင်း... တော်တော် ရာထူးတက်ပြန်ခဲ့တာပဲကိုး။ ဒါနဲ့ အခု ပြောပြနေတာတွေက မောင်ရင် အမှုဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ စပ်ဆိုင်မှုကော ရှိ ရဲ့လားကွယ်။ ဆရာ အဓိကသိချင်တာ အမှုဖြစ်စဉ်ပဲလေ”

ကျော်ထွန်းခိုင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြသည်။

“သူ့အဖေ ရဲမှူးကြီးအဆင့်ထိ ဖြစ်လာတာဟာ ကျွန်တော်အမှု ဖြစ်စဉ်နဲ့ တိုက်ရိုက်စပ်ဆိုင်နေတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အမှုဖြစ်စဉ်နဲ့ ပတ်သက် မှု ရှိ၊ မရှိ မပြောနိုင်တဲ့ ကြားဖြတ်ကိစ္စတစ်ခုတော့ ပြောပြရမယ်ထင် တယ်”

“ဘယ်လို ကြားဖြတ်ကိစ္စများလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ် ဖေဖေထီ မေးမိသည်။ ကျော်ထွန်းခိုင်က သက်ပြင်းတစ် ချက် ရှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော်နဲ့ သီရိက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသည်းနှင့် အောင် ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ပေမဲ့လည်း နည်းနည်း အနေဝေးလာ တော့လည်း ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး ဖြစ်လာသလိုနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောဆို ပါတော့ ဆရာ”

“အင်း... ဘယ်လို ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ် နားမလည်စွာ မေးမိပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အချုပ် သား၊ အကျဉ်းသားများကို လူသစ်ကြည့်ချိန်ဝယ် သူတို့၏ အမှုဖြစ်စဉ်ကို တတ်နိုင်သမျှ လိုရင်းရောက်အောင် မေးမြန်းလေ့ရှိ၏။ သူတို့ကလည်း ကျွန်ုပ် ဦးဆောင်မေးမြန်းသည့်အတိုင်း အလိုက်သင့် ဖြေတတ်ကြသည်သာ ဖြစ် ၏။

ယခု ကျော်ထွန်းခိုင်ဆိုသော အချုပ်သားနှင့်ကျား အရစ်လာရှည် နေသည်။ သူ့အမှုနှင့် ပတ်သက်သလားပသေချာသော ကိစ္စတစ်ခု ပြော

ပြချင်သည်တဲ့။ ပြီးတော့ ထိုကိစ္စက ချစ်သူနဲ့ အနေဝေးလာသော ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောလို့လည်း ဆိုသေးသည်။

ကြဲကြဲဖန်ဖန် တကယ့်မိကျောင်းသားနဲ့မှ လာတွေ့နေရပါလေသည်။ ခက်သည်က ကိုယ်က စတင်ခဲ့သော ဇာတ်ဖြစ်နေလေရာ ပြီးဆုံးသည်အထိတော့ သည်းခံက၊ ရပေဦးတော့မည်။

“ဒီလိုပါ ... ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆေးတက္ကသိုလ် စတက်တဲ့ မောင်မယ်သစ်လွင်နေ့မှာ ‘ပေဘယ်လွင်’ ဆိုတဲ့ ကျောင်းသူသစ်လေးနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ သိကျွမ်းခဲ့ရတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲဆိုပေမယ့် သူကစတင်ပြီး အတင်းလာမိတ်ဆက်လို့ သိခဲ့ရတာပါ။ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့အပေကလည်း မီးယပ်နဲ့ သားဖွားအထူးကု ဆရာဝန်မကြီးတစ်ယောက်လို့ သိရတယ်။ ကျွန်တော့်မာမိနဲ့လည်း ကောင်းကောင်းသိကြတယ်လို့ ပြောတယ်။ မာမိကို ပြန်ပေးကြည့်တော့လည်း ဟုတ်နေတယ် ဆရာ”

“အင်း ...”

“အဲဒါ ပထမတော့ မိုးမိုးခင်တာလို့ ထင်မိပေမယ့် သူက ပထမတစ်နှစ်လုံး ကျွန်တော့်နားမှာ ရစ်သီရစ်သီ လာလုပ်နေတယ်။ ဒုတိယနှစ်လည်း ဧောက်ရော ကျွန်တော့်ကို တွေ့တာနဲ့ လွယ်အိတ်ထဲကစာအုပ်တွေ ထုတ်ပြီး စာပေးပါလေရော ဆရာ။ ကျွန်တော်ကတော့ လူပူရေးအရ စာသင်သားချင်းစိတ်ဓာတ်နဲ့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရှင်းပြရတာပေါ့လေ။

ခက်တာက တတိယနှစ်ကစပြီး ဖုန်း မကြာခဏဆက်တာတို့၊ အိမ်လာလည်တာတို့အထိ ရဲတင်းလာပါတယ်။ သူ့အမှုအရာနဲ့ လေသံတွေကလည်း ‘မိန်းကလေးက စ၊ ရပါလားရှင်’ လို့ လမ်းခင်းပေးနေသလိုမိပဲ ဆရာ”

“နို့ ... မောင်ရင့်မှာ ချစ်သူရှိတာ သူ မသိဘူးလားကွယ်”
ကျွန်ုပ် တွေးတွေးဆဆ မေးမိသည်။

“အာ ... သိတာပေါ့ ဆရာရယ်။ တစ်နေ့ ဒီလိုမျိုးဖြစ်လာမှာစိုးလို့ သူ့ကို သိရိအကြောင်းတွေ ကြိုတင်ပြောပြထားခဲ့တာပေါ့”

၁၆၄။ ငါ့စော

“ဪ... ဒါဆို ဒီကောင်မလေးက သီရိခွဲ တမင်တကာ တွယ်ကပ်နေတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကို... ပထမတော့ ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စောစောကပြောသလို သီရိခွဲ အနေ ဝေးနေတဲ့အချိန်မှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အနီးကပ် မြင်တွေ့နေရတော့လည်း လူငယ်တို့သဘာဝ မေဘယ်လွင့်အပေါ်မှာ သာယာလာမိတာတော့ အမှန် ပါပဲ”

“အင်းပေါ့လေ”

ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေး ပည့်ပျံ့ပင် ချစ်ကြသည်ဆိုစေ ဦးတော့ အနေဝေးလာလျှင် မီးဖေးချိပ်လို ဖြစ်တတ်ကာ အနေနီးသူအပေါ် သာယာမိတတ်သည်က ထူး၍မဆန်းသော ဖိုမသဘာဝပင်။ ထို့ကြောင့် လည်း လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားပါလျက် အခြားတစ်ယောက်နှင့် ရုတ် တရက် အိမ်ထောင်ကျတတ်ကြသည် ပဟုတ်ပါလား။ ဪ... ကံလေသာ စိတ်ဆိုသည်ကလည်း တားဆီးရန် ခက်ခဲလှပါတီကောင်း။

“ဟို... ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ ငါနီးမချောလေး ဖြစ်တာရယ်၊ အပေ ချင်းလည်း ဂုဏ်ရည်တူနေတာရယ်လည်း ပါမှာပေါ့ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ သစ္စာ၊ လူမှာကတိတဲ့။ လက်ထပ်ဖို့အထိ ကတိသစ္စာပြုထားတဲ့ ငယ်ကျွမ်း ဆွေတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ စွန့်လွှတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သလို နောက်မှပေါ်လာတဲ့ ရွှေကြာပင်ကို ကျွန်တော့်နလုံးသား လက်ခံဖို့ အရမ်းခက်ခဲနေမိပါတယ် ဆရာ။ အဲဒါကြောင့်လည်း မေဘယ်လွင့်အပေါ် တစ်ခက် သာယာမိတဲ့စိတ် ကို ချိုးနှိမ်ပြီး သီရိအပေါ် သစ္စာပပျက်မိအောင် ပနည်း ကြိုးစားခဲ့ရတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်လားကွယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ မိကျောင်းသား ကျော်ထွန်းနိုင်ဆိုသူအား ဒီတစ်ကြိမ် မှာတော့ အတော်ပင် လေးစားစိတ် ဝင်မိသည်။ ချီးလည်း ချီးပွမ်းမိ

သည်။ တော်ရုံ ဖိုသတ္တဝါတို့ ရှောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကြီးကို ဒီလူအောင်မြင်စွာ ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခက်နေတာက ကျွန်တော့်မာမိကိုယ်၌က မေဘယ်လွင်ကို ချွေးမတော်ချင်သလိုလိုတောင် အရိပ်အယောင် ပြခဲ့သေးတာလေ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အမှန်တရားက အောင်ပွဲခံတယ်ဆိုသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်အတွင်းသဘောကို ကောင်းကောင်းသိလာတဲ့ မေဘယ်လွင်ဟာ သူ့အတ္တစိတ်ကို လျှော့ချပြီး ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်က အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ရွာသွားခဲ့ပါတော့တယ် ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြိုလိုက်ကာ ...

“ဒါနဲ့ နေပါဦးကွယ်၊ မောင်ရင့်မာမိက သီရိအပေါ်မှာကော ဘယ်လိုသဘောထားမျိုး ရှိနေလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ်မေးခွန်းကြောင့် ကျော်ထွန်းခိုင် ခေတ္တမျှ ကွေ့ကွေ့ဝေဝေ ပြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“မာမိက သီရိနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရင်ကလည်း ဘာမှမပြောခဲ့ဖူးဘူး။ ခုလည်း ဘာမှမပြောဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ပြောရရင် ကျွန်တော်သာ တရားဝင် လက်ထပ်ယူမယ့်စကားပြောရင် ငြင်းပယ်မယ်တော့ မထင်ပါဘူးဆရာ”

သူပြောလိုက်ပုံက မရေရာ မသေချာသော စကား။ သူ့စိတ်ထင်သာ ပြောနေခြင်းပင်။

“ထားပါတော့ ... သီရိအပေကတော့ အရင်တုန်းကတော့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိခဲ့ပြီး အခုကျမှ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာက ကော ဘာကို ဆိုလိုတာလဲကွယ်”

ကျော်ထွန်းခိုင်က ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်ပြဲကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီ တစ်မျိုးကြီးဆိုတာက အရင်ကလို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ မရှိတော့ဘူးပေါ့ ဆရာ”

“မောင်ရင့်မာမိ သာမန်ဆရာဝန်ဘဝမှာတောင်မှ လက်ခံကြည်ဖြူ ခဲ့သေးတာပဲ၊ အခုလို ဝီးယပ်နဲ့ သားဖွားအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်လာမှ ပိုပြီး ကြည်ဖြူလာရမှာပေါ့ကွယ် . . . မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်ုပ်က အထွဋ်တက်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာက ကျွန် တော်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ မချီတင်ကဲလိုလို၊ မထိခဲမြင်လိုလို အမူအရာမျိုး ပြောင်းသွားသလိုပဲ ဆရာ”

“ဟုတ်လား . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့များလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မတွေးတတ်ဘူး။ သူ့မေးကြည့်မှပဲ သိမှာပေါ့”

သူ့ပြောလိုက်ပုံကိုက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ အကျိုးအကြောင်း လည်း ဆီလျော်မှုမရှိ။ သူ့မာမိကတော့ အရင်ကရော၊ အခုပါ ဘာမှမပြော တဲ့။ သီရိအဖေကတော့ သူ့ကိုမြင်ရင် မျက်နှာအမူအရာက မချီတင်ကဲလို လို၊ မထိခဲမြင်လိုလို ပြောင်းသွားသည်ဆိုပဲ။

ကြည့်ရတာ ထိုသူတို့နောက်ကွယ်တွင် ကျော်ထွန်းခိုင် မသိသေး သော လျှို့ဝှက်ထိမ်ချန်မှုတစ်ခုခုများ ရှိလေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်ုပ်က ပဲ အတွေးလွန်နေမိတာများလား။

“ကဲပါလေ . . . ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ အခု အမှုဖြစ်စဉ်ကို သာ ပြောပြစမ်းပါ”

ကျွန်ုပ် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ သိလိုသော အဓိကအချက်ကို မေး ခွန်းထုတ်လိုက်မိသည်။

ကျော်ထွန်းခိုင်က ချက်ချင်း ပြန်မဖြေဘဲ သူ၏ အောက်နှုတ်ခမ်း ကို အပေါ်သွားများဖြင့် မိကိုက်ထားရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည် ကို တွေ့ရ၏။

ခဏနေမှ . . .

“ဒီအမှုဖြစ်စဉ်ကို ပြောမယ်ဆိုရင် သီရိအသတ်ခံရတာက စ.ရ လိမ့်မယ် ဆရာ”

“ဘာ ... ဘယ်လို ... သီ ... သီရိ ... အ ... အသတ် ... ခံရတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်လောက်အောင် စကားထစ်ငေါ့ မတတ် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာ၊ သီရိတို့သားအဖ ရန်ကုန်ကိုပြန်ရောက် ပြီး သီရိ စာပေးစာယူ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ အိမ်အပြန် လမ်းမှာ အသတ်ခံခဲ့ရတာပါ”

“ဟာ ... ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်။ နေပါဦး ... သီရိလို မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်က ဘာလို့များ အသတ်ခံရတာများလဲ ကွယ်”

“နောက်မှ အမှုလိုက်ရဲအရာရှိဆီက သိရတာကတော့ သီရိအချစ် ကို တောင်းခံလို့မရတဲ့ အရေးသင်ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ရန်ငြိုးဖွဲ့ ပြီး သတ်တာတဲ့ဆရာ”

“ဖြစ်ရလေကွယ်။ ဒါနဲ့ လူသတ်တရားခံကိုတော့ ဖမ်းမိခဲ့ရဲ့မဟုတ် လား”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဦးအောင်ဘသော်က ရဲမှူးကြီးဖြစ်နေတော့ သူ့ တပည့်တွေက လူသတ်သမားကို အချင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ လက်ရ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ လူသတ်သမားက ရဲကို ခုခံထွက်ပြေးလို့ အသေဖမ်းဆီးလိုက်ရတယ်တဲ့။ သီရိကတော့ ရင်ဘတ်မှာ ဓားဖွဲ့အထိုးခံရ လို့ ပွဲချင်းပြီး သေသွားတာနဲ့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ရေခဲတိုက်ပို့လိုက်ရတယ် တဲ့ဆရာ”

“အဲဒီတုန်းက မောင်ရင်လည်း ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ အလုပ်သင် တွေ ဘာတွေ ဆင်းနေရတော့ အတော်ကူညီလိုက်နိုင်မှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

ကျော်ထွန်းခိုင်က ငြင်းလိုက်၍ ကျွန်ုပ် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း မွင့်သွားမိသည်။

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျော်ထွန်းခိုင်က သက်ပြင်းမောတစ်လုံး မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ-

“ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က တကယ့်ကို ရင်နာစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ အမှန်ဆို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ အလုပ်သင်ဆရာဝန် ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သီရိကိစ္စမှာ အနီးကပ် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရ မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကံမကောင်းချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့သားအမိ ရန်ကုန်မှာ မရှိခဲ့ကြဘူးလေ”

“ဟုတ်လား ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မာမိရဲ့အမေ ကျွန်တော့်အဘွား အသည်း အသန်ဖြစ်နေတာနဲ့ ဖော်လမြိုင်ကို ရောက်နေခဲ့ကြတာ .. ဆရာ၊ အဲဒါ ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်မှာ သီရိနဲ့ အလောင်းကိုတောင် မမြင်ခဲ့ရဘူး လေ”

ပြောရင်းက သူ့အသံမှာ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ဖြစ်လာကာ တိမ်ဝင်သွား ပါလေသည်။

“အိုကွယ် ... ကံခေလိုက်တာကွယ်”

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲက ကြေကွဲစွာ ရေရွတ်မိသည်။ ကျော်ထွန်းခိုင်မဟုတ် ချစ်ကံခေလိုက်ပုံများ ချစ်သူ၏ သက်ပဲ့ခန္ဓာကိုတောင် မတွေ့မမြင်လိုက်ရ ရှာပါပေ။

“အင်း ... ဒါဆို ဖော်လမြိုင်က ပြန်လာမှ သီရိကိစ္စကို စုံစမ်း ရတာပေါ့နော်”

ကျော်ထွန်းခိုင်က ခေါင်းအသာညှိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကျွန်တော် အမှုလိုက်ခဲ့အရာရှိသိက အမှုဖြစ် ရတဲ့ကိစ္စ အကျိုးအကြောင်းသိရပြီးတဲ့နောက် သီရိအလောင်းကို ခွဲစိတ်ခဲ့

ရတဲ့ မှုခင်းဆရာဝန်နဲ့ သွားတွေ့ခဲ့တယ်ဆရာ။ အဲဒီမှာ ထူးခြားတာက သီရိ
ပျက်နာမှာ အညှီအမည်းစွဲနေတဲ့ ဒဏ်ရာတချို့ တွေ့ရတယ်တဲ့”

ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်သွားကာ ...

“နေပါဦး ... သီရိက ရင်ဘတ်မှာ ဓားနဲ့အထိုးခံရလို့ သေသွား
တာ မဟုတ်လားကွယ့်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဒီအလောင်း ရင်ဘတ်မှာ ဓားဒဏ်ရာ
အပြင် ပျက်နာမှာပါ ဒဏ်ရာတွေ တွေ့ရတယ်တဲ့”

“အင်း ... ဒါတော့ နည်းနည်း ထူးဆန်းနေသလိုပဲကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ၊ အမှုလိုက် ရဲအရာရှိက ဘာထင်မြင်
ချက်မှ မပေးနိုင်ဘူး။ မှုခင်းဆရာဝန်ကတော့ ပျက်နာပေါ် ဒဏ်ရာတွေဟာ
ဆေးလိပ်မီးနဲ့ ထိုးလို့ ရတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မှတ်ချက်ပြုတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ပြီးတော့ အဲဒီအလောင်းကို အချင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့
မနက်ပိုင်းမှာ သူ့အဖေ ရဲမှူးကြီးအပိန့်နဲ့ ရေဝေးမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တယ်တဲ့
ဆရာ”

“ဒါဆို ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေတောင် လိုက်မပို့ခဲ့ကြဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူ့အဖေနဲ့ တာဝန်ကျ ရဲတချို့ပဲ ပါတယ်တဲ့”

“အင်း ... ဒါလည်း နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေသလိုပဲ
ကွယ့်”

ကျွန်ုပ် တွေးတွေးဆဆ ပြောမိသည်။

“အဲ ... ဒါထက် ထူးဆန်းတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ဘာများလဲကွယ့်”

“သီရိအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ် မလုပ်တာပဲ”

“ဟေ ...”

ကျွန်ုပ် ပါးစပ်ဖောင်းလောင်း ပွင့်သွားမိသည်။

“ဒါနဲ့ ရဲမှူးကြီးတို့က ပုဒ္ဒဘာသာတွေပဲ မဟုတ်လားကွယ့်”

“ဗုဒ္ဓဘာသာမှ နှစ်စဉ် သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်မှာ ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ် နေကျလေ ဆရာ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ဒီကိစ္စက အတော့ကို စဉ်းစားစရာ ဖြစ် နေပြီကွယ်”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ့အဖေ ရဲမှူးကြီး အောင်ဘသော်ကို အမြန်လိုက်ရှာရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက သီရိရုပ်ကလာပ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး တဲ့ နောက်တစ်နေ့ကစပြီး သက်ပြည့်အငြိမ်းစား ယူသွားပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့အိမ်လိုက်သွားတော့လည်း အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်ထားတာ တွေ့ရ တယ်။ အဲဒါနဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ စုံစမ်းကြည့်တော့ သူ့သမီးဆုံးလို့ ဇိတ် ထိခိုက်ပြီး အမန်းပြေခဏ်း ထွက်သွားတယ်တဲ့ ဆရာ”

“အင်းပေါ့လေ... သူလည်း အဖေဆိုတော့ ဘယ်ဇိတ်ကောင်း ပါမလဲ။ ဒါနဲ့ သူနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာမှ ပြန်တွေ့ရမလဲကွယ်”

“နောက် သုံးပတ်လောက်ကြာမှ သူ့အိမ်မှာ တွေ့ရတယ်ဆရာ။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် လာတွေ့တာကို လိုလိုလားလား နှိပ်မရဘူး။ ဝတ်ကျောတမ်းကျောပုံမပျိုးနဲ့ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်က သီရိမျက်နှာမှာ ဆေးလိင်မီးနဲ့ ထိုးချေထားတဲ့ ဒဏ်ရာကိစ္စ မေးမိတော့ သူက တာထိတ် တာလန့်မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ဒါတွေ မင်းကို ဘယ်သူပြော တာလဲတဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲလေ။ စုံစမ်းလို့ သိရ တာပေါ့လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ဒါကြောင့် သီရိက ရင်ဘတ်မှာ ဓားနဲ့အထိုးခံရလို့ သေရတာ မဟုတ်လား။ ဒီမျက်နှာ က ဒဏ်ရာတွေက ဘာလို့ ရှိနေရတာလဲလို့ မေးမိတယ်။

သူ မထီမဲ့ပြင်ပုံစံနဲ့ ‘မင်းက ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ သိချင်နေ ရတာလဲကွ’ အသံမာမာနဲ့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ‘သီရိဟာ’ ကျွန်တော် နဲ့ လက်ထပ်ကြဖို့အထိ ကတိပေးထားကြတဲ့ ချစ်ဦးသူပါ။ ပြီးတော့ ဦးက သီရိအလောင်း နောက်ဆုံးသင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့ရတဲ့သူ ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်

ကြားထားတဲ့သတင်းတွေ ဟုတ်မဟုတ်လည်း သိချင်လို့ပါ' လို့ လေသံ အေးအေးနဲ့ ရှင်းပြလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့မှ သူ့အမူအရာ နည်းနည်း ပျော့ပျောင်းသွားပြီး 'အေး မင်းကတောင် ဒီလောက် စိတ်စောနေမှတော့ အဖေဖြစ်တဲ့ ငါ ဘယ်လို ခံစားရမလဲ တွေးကြည့်စမ်းပါ။ တောက် ... အတော်ရက်စက်ပြီး လူမဆန် တဲ့ကောင်။ မိန်းကလေးအချစ်ကို မရတာနဲ့ မျက်နှာအလှပျက်အောင် ဖျက် ဆီးပြီးမှ အသေသတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ အယုတ်တမာကောင်။ အဖမ်းမခံဘဲ ထွက် ပြေးလို့ အသေပစ် ဖမ်းခံရလို့သာပေါ့ကွာ။ နို့မို့ဆို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒီကောင် မျက်နှာကို ဖားနဲ့မွမ်းပြီးမှ သေနတ်နဲ့ မသေမချင်း ပစ်သတ်မိခဲ့မှာကွ။ ဟင်း ...' လို့ ပြောရင်း အသံတဆတ်ဆတ် တုန်လာပြီး ဒေါသကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲတွတ်လှဲတာ မြင်ရတယ် ဆရာ''

“ဪ ... အင်း ...”

“ကျွန်တော်လည်း ရှေ့ဆက်မေးစရာ အကြောင်းမရှိတော့တာနဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သီရိအလောင်းကို မကြေညာဘဲ သပြီဟ်ပစ်တာ ရယ်၊ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ် မလုပ်တာရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သီရိမျက်နှာကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မပြင်လိုက်ရတာကိုရယ် စိတ်ထဲက မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှာလည်း ကြေကွဲသို့နှစ်ပြီး တနံ့နံ့ ခံစားနေရတယ် ဆရာ”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဒါပေါ့လေ ... ငယ်ကျွမ်းဆွေလည်းဖြစ်၊ ချစ်ဦးသူလည်းဖြစ်၊ လက်ထပ်ယူဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတော့ ဘယ်ဖြေ ဖြေနိုင်ပါ့မလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ် စုတ်တသက်သက်ဖြင့် ပြောမိသည်။ ကျော်ထွန်းဝိုင်က-

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ရင်ခွဲတိုက်က အလောင်း တွေကို ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်ပေးရတဲ့ မှုခင်းဓာတ်ပုံဆရာကို ရင်းနှီးတဲ့

စိန်နီယာဆရာဝန်တစ်ယောက်က တစ်ဆင့်ချဉ်းကပ်ပြီး သီရိဓာတ်ပုံရအောင် ကြိုးစားမိတယ်။ ပထမတော့ ဓာတ်ပုံဆရာက ဘာအတွက်မှန်းမသိလို့ အင်တင်တင် လုပ်နေသေးတယ်။

ကျွန်တော်က အချင်းဖြစ်ချိန်မှာ နယ်ရောက်နေလို့ အသတ်ခံရတဲ့ မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ့် ချစ်ဦးသူ့ရဲ့ ရုပ်အလောင်းကိုတောင် မမြင်လိုက်ရလို့ ရင်ထဲမှာ တန့်န့်နဲ့ ခံစားနေရတဲ့အကြောင်း၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ မီးသဂြိုဟ်စဉ် နောက်ဆုံးမျက်နှာလေးကို မြင်ချင်စိတ် လွန်ကဲနေလို့ ခုလို အကူအညီတောင်းရတာဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းနည်းမက်လက် ရှင်းပြလိုက်မိတယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာက ကျွန်တော်ကို သနားသွားလို့ ထင်ပါရဲ့။ သေသူရဲ့ နာမည်နဲ့ အချင်းဖြစ်ရက်စွဲကို ပေးပြီး သူ ကြိုးစားရှာပေးပို့မယ်လို့ ပြောတယ်။

ကံအားလျော်စွာ နောက်သုံးရက်လောက်ကြာတော့ ဓာတ်ပုံဆရာက သီရိရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ကူးထားတာ ပေးတယ်။ အဲဒီမှာ ဒီအမှုဖြစ်ရမယ့် ပြဿနာကြီး စတော့တာပါပဲဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုပြဿနာကြီးများလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်စွာ ပေးမိသည်။

“ဓာတ်ပုံပေါ်မှာ မသီရိခေတ်၊ အသက် (၂၃) နှစ်၊ ၈-၃-၂၀၀၉ ရက်နေ့ ညနေ (၆:၄၅) နာရီ” ဆိုပြီး အသေအချာ မှတ်တမ်းတင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက ရုပ်က သီရိမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဟေ ...”

ကျွန်ုပ် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားမိသည်။

“ဓာတ်ပုံများ မှားပေးမိတာလားကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အဲလိုထင်လို့ ပေးကြည့်တော့ ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာနဲ့ ရိုက်ထားတာဆိုတော့ ဓာတ်ပုံပေါ်မှာ ကွန်ပျူတာစာလုံးတွေနဲ့ သေသူရဲ့နာမည်၊ အသက်၊ အချိန်နဲ့ နေ့ရက်စွဲကိုပါ အတိအကျမှတ်တမ်း

တင်ထားတာဆိုတော့ မှားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါထက် သေချာတာက သူ့ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ပြောသလို အညိုအမည်းစွဲနေတဲ့ ဒဏ်ရာတချို့ပါ တွေ့ရတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကတော့ သီရိမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

“ဟေ ... မယုံကြည်နိုင်စရာပါလား”

ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေရသည်။

“နေပါဦး ... မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေ မှန်နေရဲ့သားနဲ့ မျက်နှာက ဘာလို့ သီရိနဲ့ မတူရတာလဲ။ မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ရှစ်ပြောင်းသွားတာများလားကွယ်”

ကျွန်ုပ်က စောဒကတက်လိုက်မိ၏။ ကျော်ထွန်းခိုင်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းခါပြကာ ...

“ဓာတ်ပုံက ကာလာပုံဆရာ၊ သီရိမျက်နှာက သူယ်သူယ်လေးရယ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နဲ့ အသားရောင်က ဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေးလေး၊ အခုဓာတ်ပုံမှာက မျက်နှာက ပိုင်းပိုင်း။ နှာတံပြားပြားနဲ့ အသားအရောင်က ညိုညစ်ညစ်နဲ့ ဆရာ”

“ဟုတ်လားကွယ် ... တူကယ့်ကို အံ့ဩစရာပါလား။ ဘာလို့ ဒီလို ဖြစ်နေရတာလဲကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဓာတ်ပုံကိုမြင်တော့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ ပရအောင် ဦးနှောက်ခြောက်သွားမိတယ်။ နောက်မှ ဓာတ်ပုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း သီရိအပေရဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ် မကြည်မဖြူဖြစ်လာတဲ့ ပုံရိပ်တချို့ကို အမှတ်မထင် ပြန်မြင်ယောင်လှောင်တယ်။ အဲဒီခဏမှာ ကျွန်တော့် ဦးနှောက် လျှပ်စစ်လှိုင်းတွေထဲ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လုံးဝမထင်မှတ်တဲ့ အတုအယောင်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်မိတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လို အတုအယောင်များလဲ”

ကျော်ထွန်းခိုင်က ကျွန်ုပ်မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘဲ သူ့စကားကို အချိန်မပျက် ဆက်ပြောသည်။

၁၇၄ = ဇန်နဝါရီ

“အဲဒါကြောင့် သီရိအဖေ ဦးအောင်ဘသော်ဆီ ချက်ချင်းလိုက် သွားပြီး ‘ကျွန်တော်ချစ်သူ သီရိ ဘယ်မှာလဲ’ လို့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ မေးလိုက်တယ်”

“ဟေ ... မောင်ရယ် ... ဘယ် ... ဘယ်လို မေးလိုက်တယ်၊ သီရိ ... ဘယ်မှာလဲ ... ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်မယုံနိုင်ဘဲ အံ့အံ့ဩဩ မေးလိုက် မိသည်။ သူ ဒီလိုမေးသည်ကို လုံးဝ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဉာဏ်မမီတော့ သလို ခံစားရခဲ။

ဦးအောင်ဘသော်က ဘာမှမဖြစ်သလို ထိမထင်တဲ့ မျက်နှာ ပေါက်မျိုးနဲ့ ...

“မင်း ငါ့အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ဘာတွေ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ လာ မေးနေတာလဲကွ” လို့ ဟာဆတ်ဆတ် ပြန်မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ... ‘အောင်မာ ... ခင်ဗျားကြီးက ခုမှလာပြီး အကြောင်ရိုက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ရော့ ... ဒီဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်မေးတာကိုသာ ဖြေစမ်းပါ’ လို့ ရင်ခွဲရုံ က ဓာတ်ပုံကို ပစ်ပေးလိုက်တယ်။

သူက သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ် ကျလာတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ကောက်ကိုင်ကြည့် ရင်း ချက်ချင်းပဲ သူ့လက်တွေ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာပြီး ‘ဟင် ... မင်း ... မင်း ... ဒီ ... ဒီဓာတ်ပုံကို ... ဘယ် ... ဘယ်ကရတာလဲ’ ဆိုပြီး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေးတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အချိပ်လကွဏာတွေ ပေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ‘ခင်ဗျားကြီး အပိုတွေ လျှောက်မေးမနေနဲ့၊ သီရိ ဘယ်မှာလဲဆိုတာသာ အမြန်ဖြေစမ်းပါ။ မဖြေ ရင် လူသေအလောင်း အတုလုပ်မှု၊ သီရိကို မတရားချွပ်နှောင်မှုနဲ့ တရား စွဲရလိမ့်မယ်’ လို့ အော်ပြောလိုက်တယ် ဆရာ”

“ဟေ ...”

ကျွန်ုပ်မှာ နှုတ်မှ ‘ဟေ’ ဟု ထွက်သွားပါသော်လည်း စိတ်ထဲက မှု ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်သေး။ ကြည့်လေ ... လူသေအလောင်းတုလုပ်

မှ။ သီရိကို မတရားချုပ်နှောင်ထားမှုတဲ့။ ဘာတွေကို ဘယ်လိုပြောနေသည်
မသိ ကျော်ထွန်းခိုင်က ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီအခါ ဦးအောင်ဘသော်က မျက်လုံးတွေ အဆမတန်ပြူး
ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်လို ကြောင်ငေးကြည့်နေ
သေးတယ်။ ခဏကြာတော့ စောစောက မယုံကြည်နိုင်အောင် ထိတ်လန့်
အံ့အားသင့်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာအမူအရာ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားတယ်
ဆရာ’ မျက်နှာပေါ်က ဒေါသကြောင့် တင်းမာနေတာတွေ ရုတ်တရက်
ပျော့ပျောင်းသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို အလွန်ချိုသာအသံနဲ့ ချောမော့ပြော
လာတယ်။ ‘ကဲ ... မောင်ကျော်ထွန်းခိုင် ခဏလောက် ထိုင်ပါဦးကွယ်’ လို့
သူ့စားပွဲရှေ့ ထိုင်ခုံဆီ လက်ညှန်ပြတယ်။ ကျွန်တော်က ‘အို ... ကျွန်
ဒီမှာထိုင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်သိချင်တာက သီရိဘယ်မှာ ဆို
တာပဲ’ လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောချလိုက်တယ်။

သူက ‘အေးပါကွာ ... မင်း ဒီလောက်သိနေမှတော့ မင်းသိချင်
တာအားလုံး တစ်လုံးမကျန် ငါ ရှင်းပြပေးမယ် ... စိတ်ချ။ ဒါကြောင့် ခဏ
ထိုင်လိုက်ပါဦးကွယ်’ လို့ လေသံပျော့နဲ့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ကောင်း
ပြီ၊ ဒါဆိုပြောဖူး’ ဆိုပြီး ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဦးအောင်ဘသော်
က စားပွဲအံ့ဆွဲကို အသာဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲက လက်ကိုင်ပဝါကို ယူပြီး သူ့
နဖူးဆံစပ်မှာ စီးကျလာတဲ့ ချွေးစေးတွေကို အရင်သုတ်လိုက်တာ တွေ့ရ
တယ်။ သူ့လေသံကသာ ပျော့ပျောင်းနေပေမယ့် ရင်ခွဲရုံက ဓာတ်ပုံကိုကြည့်
ပြီး စောချွေးတွေ ပြန်လာတာနဲ့တူတယ် ဆရာ’

“အင်း”

“ခဏနေတော့ သူ သက်ပြင်းမောတစ်လုံး ရှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ
နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက် ကွေးညွတ်ပြီး ပြူးပြလိုက်တာ တွေ့ရတယ်။
ဒီအပြူးဟာ ခိုးသားမူမရှိတဲ့ ကျားစဉ်းလဲရဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့အပြူးလို ခံစား
မိတာကြောင့် သူပြောလာမယ့်စကားကို သတိနဲ့ နားထောင်နေမိတယ်။ သူ

က ဒီကိစ္စကို ဦးတို့မျိုးရိုးဇာတိကို အခြေပြုပြီးရှင်းပြမှ မောင်ရင် နားလည် နိုင်မယ်ထင်တယ်ကွယ့်' ဆိုပြီး စပြောတယ်။

ကျွန်တော်က စိတ်မရည်နိုင်ဘဲ 'ဘာမျိုးရိုးဇာတိလဲဗျာ၊ ကျုပ်သိ ချင်တာ ဒါတွေမဟုတ်ဘူးလေ။ သီရိကို ဘယ်မှာချုပ်ထားတာသာ မြန်မြန် ပြောစမ်းပါ လို့ ဖြတ်ပြောလိုက်မိတယ်။ သူက ပြုံးပြပြီး လက်ကာပြတယ်။ 'အေး... ဟုတ်တယ်၊ သီရိကို ချုပ်နှောင်ထားရတဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ အဲဒီ ဦးတို့ မျိုးရိုးဇာတိကြောင့်ပဲ မောင်ရင်' လို့ ပြောတယ်။ 'ဒါဖြင့်လည်း ပြောဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ မျိုးရိုးဇာတိက ဘာမို့လို့လဲ၊ မင်းမျိုးမို့လို့လား' လို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ မေးလိုက်မိတယ်။

အဲဒီမှာ ဦးအောင်ဘသော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတ်ပြပြီး 'မှန်လိုက်တာ မောင်ရင်ရယ်၊ ဟုတ်တယ်... ဦးတို့က မင်းမျိုးတွေပဲ။ ဦး အဘွားရဲ့အဘွားဟာ သီပေါမင်းတရားကြီးရဲ့ အဆောင်ရ မိဖုရားငယ်တစ်ပါး ပေါ့ကွယ်။ အဲဒီကမှ အဆင့်ဆင့် ဆင်းသက်လာတာ ဦးတို့ လက်ထက်အထိ ဆိုပါတော့လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က 'ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့က မင်းမျိုးက ဆင်းသက်လာတယ်ပဲ ထားပါတော့။ အဲဒါနဲ့ အခု သီရိကိစ္စက ဘာဆိုင်လို့ လဲဗျာ' လို့ စောဒကတက်လိုက်မိတယ်။

ဒီတော့ သူက မချီတချီ ပြုံးလိုက်ပြီး 'ဟ--သိပ်ကိုဆိုင်တာပေါ့ မောင်ရင်ရာ။ လူမှာအမျိုး၊ ကြက်မှာအရိုးတဲ့။ ဒီလောကမှာရှိတဲ့ လူမျိုး တစ်ရာတစ်ပါးထဲမှာ ဦးတို့မျိုးရိုးလောက် ကြီးမြတ်တာ၊ မြင့်မြတ်တာ၊ အဆင့် အတန်းမြင့်တာ မရှိတော့ဘူး။ ပူဇော်ခစားရတဲ့ ထိပ်တန်းမျိုးရိုးလေကွာ' လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်က 'အဲဒါကော သီရိကိစ္စနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ' လို့ အထွန့်တက်လိုက်မိပြန်တယ်။ သူက အပြုံးမပျက်တဲ့အပြင် ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး 'မောင်ရင်တို့မျိုးရိုးကျတော့ နိမ့်လွန်းသကွာ' လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ဒေါသ ထောင်းခနဲထွက်သွားပြီး 'ဘယ်က နိမ့်ရ မှာလဲဗျာ။ ကျုပ်အဘိုးတွေ၊ အဘွားတွေကအစ ဘုရင့်သမားတော်မျိုးရိုးက

ဆင်းသက်လာတဲ့ အမျိုးမြင့်တွေပျံ။ လက်ရှိမှာလည်း ကျွန်မာမိကလည်း အလွန်အဆင့်မြင့်တဲ့ မီးယပ်နဲ့သားဖွား အထူးကုဆရာဝန်မကြီးပဲဟာ။ ဘယ်မှာ အဆင့်နိမ့်ရမှာလဲဗျ” လို့ ပြန်မေးလိုက်တာပေါ့ဆရာ”

“အင်း... ဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောလဲကွယ်”

“သူက ‘အခု မောင်ရင်ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မမှားဘူး။ အကုန်လုံး အမှန်တွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုကတော့ အကြီးအကျယ် မှားယွင်းနေတယ်လို့’ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ‘နေပါဦး။ ဘာက အကြီးအကျယ် မှားယွင်းနေတာလဲ’ လို့ မေးလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မထိမဲ့မြင် အမူအရာနဲ့ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ‘အဲဒါက မင်းဟာ မီးယပ်နဲ့ သားဖွားဆရာဝန်မကြီး ဒေါ်တင်မိုးသူရဲ့ သားအရင်း မဟုတ်တာပဲကွယ်’ လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်က ‘ခင်ဗျားကြီး ဘာပြောလိုက်တယ်’ လို့ တထိတ်တလန့် ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။

သူက ‘မောင့်ရင်အမေအရင်းက အင်မတန်ခေါင်တဲ့အရပ်က ကျေးတောသူလေ။ မိုးညိုမိုးနှောင်းမှာကောက်စိုက်ပျိုးနှုတ်နဲ့ အသက်မွေးချေပြီး ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ အိမ်တကာလှည့်ပြီး ရေခပ်၊ အဝတ်လျှော်ပေးရတဲ့ အိမ်ဖော်သာသာ အဆင့်နိမ့်လွန်းတဲ့ မိန်းမလေ’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် နေရာက ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်ပြီး ‘ခင်ဗျားကြီး ဘာပြောတယ်။ ကျုပ်အမေက အိမ်ဖော်သာသာတဲ့လား။

‘နေပါဦး။ ခင်ဗျားကို ဒီလို မဟုတ်တရုတ်စကားတွေ ဘယ်သူက ပြောတာလဲဗျ။ ပြောစမ်းပါလို့’ ဒေါသတကြီး မေးလိုက်တယ်။ သူက နှုတ်ခမ်းခွဲပြီးပြလိုက်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ‘အေး... မင်း ငါပြောတာတွေ မယုံရင် မင်းမာမိတို့ကို သွားမေးကြည့်။ မင်းမာမိက အဲဒီလယ်တောသူမကြီး သူ့လက်ပေါ်ဆုံးခါနီးမှာ မွေးစားဖို့ ကတိပေးထားခဲ့မိလို့ မင်းဟာ ဆရာဝန်မကြီးသားဆိုပြီး လူလူသူသူ ဖြစ်လာတာကွ၊ သိပြီလား’ လို့ ခပ်မာမာပြောတယ်။

အဲဒီအခိုက်အတန့်လေးမှာ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးက သွေးတွေ ဆူပွက်လာသလို ခံစားရပြီး သူပြောသလို ကျွန်တော်ဟာ တကယ်ပဲ မွေးစား သားမြစ်ခဲ့လေသလားလို့ သံသယစိတ်တွေ ဝင်လာခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟန် ကိုယ့်ဖို့၊ မာန်သူ့ဖို့ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး 'ခင်ဗျား ပြောသလို တကယ်ဟုတ်နေတယ်ပဲ ထားပါတော့ ဒါက အခု သီရိကို ချုပ် နောင်ထားတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ' လို့ အော်ငေါက်မေးလိုက်မိတယ်။ သူက 'အေး... ငါ အဲဒီအကြောင်းကို သိပြီးတဲ့နေ့ကစပြီး မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲပစ်ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားခဲ့တယ်။ မင်းနဲ့ သမီးသီရိဟာ အဆက်အသွယ် ပြတ် တောက်သွားအောင် မတူပီလို အင်မတန်ဝေးလံခေါင်သီတဲ့ အရပ်ကို အထက် ကိုတောင်းပြီး ပြောင်းရွှေ့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့က အဆက်အသွယ် မပြတ် နိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ငါ ပြည်မဘက်ပြန်ပြောင်းလာရတော့ မင်းတို့ကို တားဆီးဖို့ ပို ခက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကံအားလျော်စွာ ငါ့သမီးသီရိ အသတ်ခံရ တဲ့ကိစ္စ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်မဟုတ်လား' လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က မယုံသင်္ကာစိတ်နဲ့ 'နေပါဦး၊ ဒါလည်း တကယ် မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျား လုပ်ဖတ်ခင်းထားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား' လို့ ပြတ်မေး လိုက်မိတယ်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက် ကွေးညွတ် ပြုံးပြလိုက်ကာ 'အဲဒါတော့ အထင်မလွဲပါနဲ့ မောင်ရင်၊ ငါ့သမီးဟာ တကယ်အသတ်ခံခဲ့ရတာပါ' လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်က 'ဒါပေမဲ့ သီရိ တကယ်မသေခဲ့ဘူးမဟုတ်လား' လို့ မေးတော့ သူက 'ဟုတ်တယ်၊ ကံကောင်း ချင်တော့ ထိုးသွင်းလိုက်တဲ့ ဓားက နှလုံးသားပဟိုချက်ကို မထိတဲ့အတွက် အသက်ဘေးက လွတ်သွားတယ်။ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ရုံမှာ ဝှက်ပြီး အတော် ကြိုးစားကုသခဲ့ရတာပေါ့လေ' လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က 'နေပါဦး၊ ဘာလို့ လျှို့ဝှက်ကုသခဲ့ရတာလဲ' လို့ မေး မိတယ်။ သူက ကောက်ကျစ်ပြုံး ပြုံးပြီး 'ကျုပ်က သမီးစာမေးပွဲရက်တွေမှာ

ကိုယ်တိုင် သွားကြိုနေကျလေ။ အချင်းဖြစ်တဲ့နေ့က ရုံးကိစ္စကြောင့် နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားတယ်။ ကျွပ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သမီး ဓားဒဏ်ရာ နဲ့ လဲကျနေပြီ။ ဓားချက်က ချက်ကောင်းကို မထိတော့ သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာ မဟုတ်မှန်း ကျွပ်သိလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ မင်းတို့ကို အပြတ်ခွဲပစ်ဖို့ အမြဲကြံစည်နေတဲ့ ကျွပ် အကြံကောင်းတစ်ခု ရသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရင်းနှီးတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ဆေးခန်းမှာ နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ လျှို့ဝှက်ကုသခဲ့တယ်' လို့ ပြောတယ်ဆရာ"

"ဟုတ်လားကွယ် ... ဘယ်လိုအကြံကောင်းများလဲကွယ်"
ကျွန်ုပ်က ကြားဖြတ်မေးမိသည်။

"သူပြောတာက သိရီကို ဓားဒဏ်ရာနဲ့ သေပြီလို့ ကြေညာပြီး ရုပ်ကလာပ်ကို အခြားအလောင်းတစ်လောင်းနဲ့ အစားထိုးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့တဲ့ ဆရာ"

"ဟေ့ ... ဘယ်လို ... ကြံကြီးစည်ရာ။ နေပါဦး ... တခြားအလောင်းက ဘယ်ကရမှာပို့လဲ"

ကျွန်ုပ် အလွန်အံ့အားသင့်စွာ မေးမိသည်။ ကြည့်လေ ... တခြားအလောင်းတဲ့။ လူသေအလောင်းဆိုတာ ဝယ်လို့ရတာလည်း မဟုတ်။

"ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အတော့်ကို အကြံကြီးပြီး အလွန်အကွက်ပြင်တတ်တဲ့လူ ဆရာ။ သူက ဆေးရုံကြီး ရေခဲတိုက်ထဲက ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်းကို ရှာပြီး သိရီအလောင်းအဖြစ်နဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်တာလေ။ အလောင်း ကို သူ့သမီးပါဆိုပြီး အတည်ပြုတာလည်း သူပဲ။ လူအများအသိမခံဘဲ ရာထူးအာဏာထရှိန်အဝါနဲ့ ဦးဆောင်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တာလည်း သူဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိလိုက်ကြဘူးပေါ့ ဆရာ"

"အင်း ... တော်တော် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတဲ့ လူပဲကွယ်"

"ဒါပေမဲ့ ရေခဲတိုက်က မှတ်တမ်းတတ်ပုံကို ကျွန်တော် သူ့ကို ပြလိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ သူ အတော့်ကို ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားခဲ့တယ်

လေး။ သူ့ လျှို့ဝှက်ကြံစည်ထားခဲ့သမျှတွေ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရပြီလို့ အရမ်း တုန်လှုပ်သွားပုံလည်း ရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ ဒုတိယအကြံအစည် ကို ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်တော့တာပဲ ဆရာ”

“ဘယ်လို ဒုတိယ အကြံအစည်လဲကွယ့်”

“အမှန်တော့ သူ့မူလစိတ်ကူးက သီရိကို တစ်နေရာမှာ အကျယ် ချုပ်နဲ့ထားပြီး ကျွန်တော့်ကို လူမသိသူမသိ ရှင်းပစ်ဖို့ပဲ ဆရာ”

“ဟေ ... တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူပါလားကွယ့်”

“ဒါပေမဲ့ ရေခဲတိုက်ကဓာတ်ပုံ ရသွားလို့ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်သွားတဲ့အပြင် သူ့အတွက်ပါ အန္တရာယ်ရှိနေမှန်းလည်း သိရော သူ့ ဒုတိယအကြံအစည် ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်တော့တာပေါ့ဆရာ”

“အင်း ... ဆက်ပါဦး။ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေကို ...”

“အဲဒီနေ့က စကားပြောနေရင်းသူက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ အသင့်ရှိနေတဲ့ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ရှတ်တရက် လှမ်းယူပြီး သေနတ်မောင်းကိုဆွဲတင်ပြီး ‘ သေပေတော့’ အော်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ထိုးချိန်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် လည်း မိုက်မိုက်ကန်းကန်း သူ့ကို ခုန်အုပ်ပြီး သေနတ်ကိုလှဖို့ ကြိုးစား တယ်။ အဲဒီလို နှစ်ယောက်လုံး လုံးထွေးပြီး သေနတ်ကို ဆွဲလုနေကြရင်း က အရှိန်လွန်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်က တစ်ပြိုင်တည်း ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားကြ တယ်။

အဲဒီတုန်း သေနတ်သံ ဒိုင်းခနဲ တစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန် တော် သတိမေ့သလို ဖြစ်သွားမိတယ်။ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဦးအောင်ဘသော်ကို ရင်ဘတ်မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ သွေးတွေစီးကျနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အနီးအနားက ရဲတွေရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းပြီး လက်ထိတ်ခတ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဦးအောင်ဘသော်သတ်မှုနဲ့ တရားစွဲတင်ပြီး ဒီထောင်ကြီးထဲ ပို့လိုက်တာပါပဲ ဆရာ”

ဤနေရာတွင် အချုပ်သား ဒေါက်တာကျော်ထွန်းခိုင်ဆိုသူ၏ တရားဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား လှည့်စားထားသော ရှည်လျားသည့် အမှုဖြစ်စဉ် နိဂုံးချုပ်သွားပါလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မျိုးရိုးမာန်ဂုဏ်ရှိန်မောက်လှစွာ သမီးဖြစ်သူအား လူ တန်းစားအလွှာနိမ့်လွန်းသော ကျေးလက်မှ လယ်သူမကြီး၏သားနှင့် မပေး စားလို၍ ပိပိ၏လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အလွန်ပက်စက်စွာ တလွဲအသုံးချခဲ့သော ဖခင် ဖြစ်သူကိုပဲ ချီးကျူးရလေမလား။

မိမိချစ်သူ၏ နောက်ဆုံးရုပ်သွင်ကို မြင်လိုစေ်ဖြင့် စွဲနတ်ကြီးစွာ ကြိုးစားခဲ့မိရာမှာ အမှန်တရား၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို အမှတ်မထင် ဖော်ထုတ် နိုင်ခဲ့ပြီးမှ ယောက္ခမလောင်းကိုသတ်မှု ဖြစ်ခဲ့ရရှာသော ကျော်ထွန်းခိုင်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရလေမလား။

“ဒါနဲ့ မောင်ရင့်အမှုအခြေအနေက ဘယ်အဆင့် ရောက်နေပြီ လဲကွယ်”

“ပြီးခဲ့တဲ့ ရုံးချိန်းမှာ ကျွန်တော့်ကို လူသတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်ခဲ့ လို့ ကိုယ်တိုင် အစစ်ဆေးခံခဲ့ပြီးပါပြီ။ လာမယ့်ရုံးချိန်းမှာတော့ အပြီးသတ် လျှောက်လဲချက် ပေးရမယ်လို့ ကျွန်တော့်ရှေ့နေက ပြောပါတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လားကွယ် ... ဒါနဲ့ မောင်ရင့်ရှေ့နေက ဘယ်သူများလဲ ကွယ်”

“တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးမြသိန်းပါဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ဦးမြသိန်းက ဆရာမိတ်ဆွေလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရုံးချိန်းမတိုင်ခင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခေါက်လောက် လာတွေ့ဦးပယ်တဲ့ ဆရာ”

“ဒါဆို ဆရာ့ဆီလည်း ဝင်ခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ထိုနေ့မှ သုံးရက်အကြာ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ရှေ့နေဦးမြသိန်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါလေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် ကျော်ထွန်းခိုင်၏ အမှုအခြေအနေ မေးကြည့်မိသည်။

“အင်း... ဒီအမှုက သာမန်လူသတ်မှုတွေနဲ့ မတူတဲ့ ခဲမှူးကြီး သတ်မှု ဖြစ်နေတော့ နည်းနည်းတော့ ပရက်ရှာ (Pressure) ရှိတယ်ဗျာ တစ်ခုခံသာတာက အချင်းဖြစ်ချိန်မှာ သေသူက လက်ရှိ ရာထူးလက်ကိုင် နဲ့ မဟုတ်ဘဲ အငြိမ်းစားဝန်ထမ်းဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမှုဖြစ်ချိန်က သိပ် မကြာလှသေးတော့ အရင်ကအရှိန်အဝါတော့ ကျွန်နေဦးမှာပေါ့လေ။ ဘယ် လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့... အာစရိုရယ်... ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်အမှုသည်ဘက် က ရပ်တည်ပြီး အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ပြရမှာပဲဗျ”

“လေးစားပါတယ်... ရှေ့နေကြီး”

ရုံးချိန်းနေ့တွင် ကျွန်ုပ် တရားခွင်သို့ တက်ရောက်နားထောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့က အပြီးသတ်လျှောက်လဲချက်ပေးရာဝယ် တရားခံရှေ့နေကြီး ဦးမြသိန်း အဓိကအားဖြင့် တင်ပြခဲ့ရာတွင်...

“ရုံးတော်ခင်ဗျား... ဒီအမှုမှာ သက်သေခံ တင်ပြထားသော ပစ္စတိုသေနတ်မှာ သေသူ ခဲမှူးကြီးဦးအောင်ဘသော်၏ ကိုယ်ပိုင်လိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်ဆောင်ထားသော သေနတ်ဖြစ်ပါတယ်။ အချင်းဖြစ်ချိန်တွင် သေသူက ရုံးရှေ့ရှိ တရားခံအား ထိုသေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်၌ ပစ်သတ်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ပါတယ်။ တရားခံဖြစ်သူက မိုက်မိုက်ကန်းကန်း သေနတ်ဝင်လှခဲ့၍ နစ်ယောက်သား လုံးထွေးသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲအကျတွင် သေနတ်ကျည်ဆန်တစ်ချက် ထွက်သွားခဲ့ပြီး သေသူကို ထိမှန်သေဆုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရုံးတော်ခင်ဗျား... လက်ပွေပါရဂူ၏ ရုံးရှေ့ထွက်ဆိုချက်တွင် တရားခံ၏ လက်ပွေရာအချို့ကို သက်သေခံပစ္စတိုသေနတ်၏ ဒင်နှင့် ပြောင်းတံများပေါ်တွင် စစ်ဆေးတွေ့ရှိရကြောင်း သေသူ၏ လက်စွဲရာ

အချို့ကိုမူ သေနတ်ဒင်နှင့် မောင်းခလုတ် (Trigger) တို့အပေါ်တွင် စစ်ဆေးတွေ့ရှိရကြောင်း ထွက်ဆိုသွားပါသည်။ အဆိုပါ လက်တွေ့ပါရဂူ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ သေသူ၏ လက်တွေ့ရာအချို့မှာ အချင်းမဖြစ်မီနှင့် အချင်းဖြစ်နေစဉ်များတွင် သေနတ်မောင်းခလုတ်ပေါ်၌ ရှိနေကြောင်း ထင်ရှားလျက် ရှိနေပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်နေစဉ် သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှပ်ပစ်ခတ်ခဲ့သူမှာလည်း သေသူမှတစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်တော့ပါ။

ရုံးတော်ခင်ဗျား... အထက်ဖော်ပြပါ အထောက်အထားများအရ တရားခံဖြစ်သူ ကျော်ထွန်းခိုင်မှာ သေသူဦးအောင်ဘသော်အား သေစေလိုသော ကြံရွယ်ချက် လုံးဝမရှိဘဲ မိမိအသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန်အလို့ငှာ မိမိကို ပစ်သတ်ရန် ချိန်ရွယ်ထားသော သေသူ၏သေနတ်ကို အရဲစွန့်၍ ဝင်လှည့်ရကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားခံ၏ ပြုလုပ်မှုမှာ မကာကွယ် မခုခံလျှင် သေဘေးသို့ ကျရောက်ရန် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာဖြစ်လောက်သော လက်ရောက်မှုဖြစ်လေရာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀(ပဌမပိုဒ်) ပြဋ္ဌာန်းချက်အတွင်း ကျရောက်နေသည်ကို သုံးသပ်တွေ့ရှိရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ရုံးတော်ခင်ဗျား... ဆိုဖြစ်ပါ၍ တရားခံ မောင်ကျော်ထွန်းခိုင် (အဘ) ဦးအောင်ခိုင်အပေါ် ပြစ်မှု မထင်ရှားပါသဖြင့် ဤအမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်ပေးသင့်ပါကြောင်း ရှိသေလေးစားစွာ လျှောက်ထားအပ်ပါသည်။

နောက်ရုံးချိန်းတွင် တရားရုံးတော်မှ စီရင်ချက် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာ အချုပ်သား တရားခံ ဒေါက်တာကျော်ထွန်းခိုင်တစ်ယောက် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားမှု မရှိသဖြင့် အမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ကျော်ထွန်းခိုင် တရားရုံးမှအထွက်တွင် အသားဖြူဖြူ အရပ်ပြင့်ပြင့် မိန်းမချောတစ်ဦး ရောက်လာကာ မောင်ကျော်ထွန်းခိုင်အား အတင်းပွေ့ဖက်ထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

ဦးမြသိန်းက ...

“အဲဒါ ရဲပျူးကြီးသမီး မသီရိခေတ်ဆိုတာလေ ... အာစဗိုး သူ့ အဖေမရှိကော့လို့ အကျယ်ချုပ်က ပြန်လွတ်လာတာပေါ့လေ”

ဧည့် ... ဤလောက၌ ဂုဏ်တံတိုင်း၊ ငွေတံတိုင်း၊ မျိုးရိုးတံတိုင်း တို့ မည်မျှပင် တားဆီးပိတ်ဆို့ ကာကွယ်ထားစေကာမူ အချစ်နှင့် တည်ဆောက်သော ဤကမ္ဘာဝယ် လူငယ်မျိုးဆက်သစ်တို့၏ နှလုံးသားသစ္စာ သာ အစဉ်သဖြင့် လွှမ်းခြုံနေဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

DRAWING BY
B. W. SPOON

မျက်စိတစ်ကမ်းက စားပွဲကြီးအလယ်တည့်တည့်မှာ မထီတရီ ပြုံးစ
နဲ့နဲ့ဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော I max အမှတ်တံဆိပ်ပါ ရောင်စုံကတ်ထု
အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးကို ဦးစိတ်ကောင်း ဝံ့ဝံ့စားစား မကြည့်ရဲ။ တပည့်
ကျော် မောင်ချစ်က စကားတစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မပြောဘဲ ခပ်စူးစူး ခပ်ဝင့်ဝင့်
အကြည့်တစ်ချက်ဖြင့် အဝိပ္ပာယ်ပါပါ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးကာမှ စားပွဲ
ပေါ်က ထိုအိတ်ဖောင်းဖောင်းဆီ အကြည့်စေ့ပြခဲ့ပြီးနောက် မပြောမဆို
လျှော့ခနဲ ပြန်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ တံခါးကြားမှ အောင်းလေတွေ ရှူးခနဲ
တိုးထွက်သွားသလို။

ဦးစိတ်ကောင်း သိလိုက်သည်။ သည်အကောင် မောင်ချစ်တစ်
ယောက် ဒီနေ့အစို့ ရုံးကိုဖြင့် ဘယ်လိုမှ ပြန်ကပ်စို့ မရှိ။ မြီးမြီးမြက်မြက်
နှင့်နှင့်စီးစီးကလေး အလုပ်ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီဖြစ်၍ ထိုငွေယားကလေး မကုန်
မချင်း ကိုးကုန်းကိုးကျင်း ခြေစကြာ ဖြန့်ဦးတော်မည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုလေ
မှသာ တိုရေရှားရေ လျှာဖျားတင်ခွင့် ရရှာသည့် မြန်မာဘီယာခွံကလေး

တသင်းသင်းဖြင့် ကြုံရာကျရာ စကားဝိုင်းတွေမှာ ထုံးစံအတိုင်း လဲဘား ကျောက်တံတား လေကန် ဖောင်ခွဲနေဦးတော့မည်။

ကြားဖူးနားဝ ဥပဒေ၊ ပုဒ်ထီး၊ ပုဒ်မတွေကို ဇောက်တိဇောက်ထိုး အပြုတ်တစ်စီ ထွက်လုခမန်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ရင်း သူ့လောက်မှ မတတ် ကြသည့် ထူလပ်နိုးတွေက သူ့ကို အထင်ကြီးတစ်ခွဲသား ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ငေးကြည့်မော့ကြည့်နေကြသည်ကို အရသာခံနေဦးမည်။ ဘယ်လိုပြောပြော ပြင်၍ မရတော့သည့် သင်း၏ ကဘောက်တိကဘောက်ချာ ဝသီဆိုက အရက်ဝိုင်း စားပွဲခုံပေါ်မှာ မှောက်ခုံကြီး ဇက်ကျိုးလည်း ကျသွားပြီ ဆိုလေ မှသာ နိဗ္ဗိတံပေလိမ့်။ 'အင်း ... မောင်ချစ် ... မောင်ချစ်၊ ခက်တဲ့ကောင် ပဲ'

"ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးဆိုတာက တစ်သက်မှတစ်ခါ ကြုံတောင့် ကြုံခဲရော် ... အာစရိ၊ အလကား ... ခေါင်းကြော မာမနေလိုက်ခဲ့ဦး။ မနက်ဖြန်သဘက် ပင်စင်ထိုင်ရပါပြီတဲ့။ ဒီအတိုင်းတိုင်း လက်ဖဝါး ခြေဖဝါး ချည်း ခရုဆံကျွတ်ကျွတ် သွားရမတဲ့လား။ အာစရိက အာစရိမို့ ဘာအရေး တုန်း။ အေး ... ကလေးတွေနဲ့ ဆရာတော်တို့အတွက်ကိုတော့ဖြင့် တပည့် ဝတ္တရားကျေအောင် ရွှေလမ်းငွေလမ်း ခင်းထားပေးပြီးပြီ။ လျှောက်မယ် ... ပလျှောက်ဖူးဆိုတာကတော့ အဇာသဘောပဲ။ နေ့ ... "

မောင်ချစ်၏ စကားသံတွေက သူ့နားထဲမှာ အူနေဆဲ။ ပြောလည်း ပြောတတ်လွန်းသည့်အကောင်၊ ဦးစိတ်ကောင်းနှင့် သူ့တပည့်ကျော် မောင် ချစ်တို့ နေ့တကျက်ကျက် ညတကျက်ကျက်ဖြင့် အတူတွဲဖြစ်လာခဲ့ကြသည် မှာ ကြာပြီ။ ရွှေဖြူတော်ကြီး၏ အလယ်အလတ်တန်း ခရိုင်တရားရုံးကြီး တစ်ရုံးမှာ ဒုတိယခရိုင်တရားသူကြီးအဖြစ် ဦးစိတ်ကောင်း ပြောင်းရွှေ့ရောက် ရှိလာကတည်းကပင် သူ့အရင်ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့လက်စွဲတော် မောင်ချစ်ကို အဖိုးတန်ရွှေဥကလေး တစ်လုံးနယ် အရေးအရာပါပါ ထိုးအပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ကြိုက်သလို ရေလဲနှင့်သုံး၊ ဘယ်လိုရောဂါမျိုးမှ မရွေးသည်ပွဲတွေ သေးပြီးတိုကလေး တစ်လက်ဆိုပဲ။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်နိုင်လောက်သည်။ အလုပ်လက်ခံပြီး၍ ဦးစိတ်
ကောင်း ရုံးစတင်တက်ချင်းနေ့မှာပင် ရွှေကိုယ်တော်မောင်ချစ်က ရပေါက်
ရလမ်း ခွင်ကောင်းကလေးတစ်ခုကို အပီအပြင် ဖန်ခဲ့လျက် သူ့စားပွဲပေါ်တင်
လာတော့သည်။ 'မောင်ချစ် ဘာကောင်လဲ ... သိတယ်မို့လား' ဟု သူ့နှုတ်
ကဖွင့်၍ မဟာရုံတမည်။ ကွမ်းကလေးတဖြူဖြူ သီချင်းကလေး တအေးအေး
ဖြင့် သူ့တရားသူကြီး နားနေခန်းထဲသို့ ဝင်ခလုတ်ထွက်ခလုတ် ပြုရင်း
ပြုံးစနဲ့နဲ့ သင်းလုပ်နေပုံကြီးက သင်းအကြောကို အပွေးဖြင့် အပင်သိအောင်
တမင်ဟန်ဓာတ် ခုတ်ပြနေသည်မျိုး။

“မောင်ချစ် ...”

“ခင်ဗျာ ...”

“လာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

Imax တံဆိပ်၊ စတင်ကော်လာဖြူအင်္ကျီလက်ကို အသစ်ကျပ်
ချွတ်၊ နီပြာစိမ်းကချင်ကွက်စိပ်စိပ် 'ဦးကျမ်း' ပိုးတွဲ လုံချည်ခေါက်ရိုးကျနှင့်
မောင်ချစ်ပုံက စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုကို ကွပ်ကဲနေရသည့် ဝေပတ်ပုလင်းကြီး
တစ်ဦးနယ် ဝံ့စားကြွတက်လို့။

“တပည့်ကို ကြိုပြီး ပြောထားရဦးမယ် ... ငါ့တပည့်လည်း မပင်
ပန်းတန်တာတွေ မပင်ပန်းရလေအောင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဆရာ”

သူ့ရှေ့က တရားသူကြီးတွေ ဘယ်နှယောက်တောင်သင်းနှင့် ကြံ့ခဲ့
ဆုံးခဲ့ပြီးလေသည်မသိ။ မျက်နှာချိုထားလိုက်ပုံကြီးက 'တရားသူကြီးအထာ
တွေများ ရိုးဟိုးဟိုးနေပြီ' ဆိုသည့် မထီတင်ပုံ မသိုးတခန့် မျက်နှာပေးကို
ဖုံးမနိုင်ဖိမရ။ 'တရားသူကြီးတွေကို တရားရုံးစာရေးတွေကပဲ ရှာဖွေလုပ်
ကျွေးနေရတာပါဗျာ။ ဒါက ပြောနေစရာတောင် မလိုတော့တဲ့ ထုံးစံကြီးပဲ
ဥစ္စာ။ လန်ဘားကျောက်တံတားတွေ လာအာမုနေစမ်းပါနဲ့' ဟု အသံတိတ်
ပြောနေသည်ပုံ။ ဪ ... မောင်ချစ် ... မောင်ချစ်။

“ဒီလိုကွာ . . . ။ မင်း အခုလုပ်သလိုမျိုး နောင်မှာဆရာကို လုပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ အခုလည်း မင့်ဥစ္စာကြီးတွေကို မင်းပဲ ပြန်ယူသွားပြီး မင့်အရွယ်ထုပ်ကို ကြည့်ကျက်ရှင်းထားလိုက်ပါ။ ဆရာက အဲဒါမျိုးတွေ ဝါသနာမပါဘူးကွာ။ မကြီးပွား မချမ်းသာချင်နေ . . . အများသူတကာရဲ့ ပေတ္တာရေအစူးခံပြီး ထမင်းတစ်လုတ် မျှိမကျဘူးကွာ။ ကိုယ့်ကွယ်ရာမှာ မေးဝေ့နေကြမှာ၊ ကဲ့ရဲ့နေကြမှာကို အကြောက်ဆုံးပဲ။

ဘုရားဟောထဲမှာလည်း ရှိတယ်လေ ‘မယ့်ဘူတောတဲ့’ တဲ့။ လူထူထူမှာ မျက်နှာရဲ့ရဲ့ ထွက်မပြရဲဘဲ လိပ်ပြာငယ် သိက္ခာသေနေရတဲ့ဘဝမျိုး။ အေး . . . အဲဒါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ လောကမှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ ကိုယ့်သိက္ခာကို ကိုယ်မကြည်ညိုနိုင်တော့တဲ့ ဘေးတဲ့ကွ . . . မောင်ချစ်ရ။ အဲဒီဘေးမျိုး ဆရာ အသင့်မခံပါရစေနဲ့ကွာ။ အေး . . . မင်းလည်း အံသင့်မခံနဲ့။ ကြားလား . . . ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒုလ္လဘကွ။ ရတောင်ရဲဘဲ လူ့ဘဝကြီးကို တန်ဖိုးရှိရှိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည်ကြည်ညိုညို နေသွားကြရအောင်ပါကွာ။ ဝက်သားတုံးကြီး လက်သီးဆုပ်လောက်နဲ့စားလည်း ဒါပဲ။ ငါးပိရေ ကျဲဟောက်တောက်၊ တို့စရာ၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းချည်နဲ့ လွေးလည်း ဒါပါပဲ။ တစ်နေ့ကို ထမင်းနှစ်နပ်၊ သုံးနပ်ထက် ပိုပြီး စားနိုင်တဲ့သူ မရှိပါဘူး။ ဘာစီးတစ်နေ့ အကုသိုလ်တွေက နည်းနည်းနည်းနည်းချင်ရ၊ ထုံးအိုးလို ချိုးကပ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အဝကျဉ်းလာမယ့် အလုပ်မျိုးတော့ နောင်ယူမလာခဲ့နဲ့ကွာ။ ဟုတ်လားဟေ့ . . . မောင်ချစ်”

စကားပြန်မရ၊ လင်းတအိုကြီး အစာနင်နေသည့် ဆန့်တင်ငင်ပုံဖြင့် မျက်နှာအောက်သိုးသိုး စူဆောင့်အောင့်ကာ ထွက်သွားနေခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ သူ့တပည့် မောင်ချစ်နှင့် ဦးစိတ်ကောင်းတို့ တစက်ကလေးမျှ အစေးမကပ်ခဲ့ကြတော့။ ‘အလကားပါကွာ . . . ဘယ်လိုဟာကြီးမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲကြီးနဲ့ တူပါရဲ့ . . . ချီတဲ့မှ’ ဟု သူ့ကွယ်ရာမှာ မောင်ချစ်က ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ချူသံပေးကာ မကြားနိုးနား

၁၅၀ ။ လေ့နည်းသွင်

ညည်းဖူးခဲ့သည်ကိုလည်း မသိကျိုးကျွံ ပြုနေခဲ့ရလေသည်။ တရားခွင်မှာ ပင် ကိုးတိုးကပ်တပ် ကဏ္ဍကောစတွေ လုပ်ပြနေနေတတ်သဖြင့်လည်း မကြာခဏ ဟိန်းရဟောကံရ။ သင်း မလည်ရွှပ်လုပ်ထားသည့် အမှုအခင်း ပတ်သက်ရာ ထွေလာကမာတွေကိုလည်း ရှင်းတန်တာရှင်း၊ ဖြတ်တန်တာ ဖြတ်။

တစ်နေ့သားမှာတော့ မောင်ချစ်နှင့် သူ့မိသားစုကလေး၏ တကယ့် ဘဝအမှန်ကို ဦးစိတ်ကောင်း ပကတိအတိုင်း သိခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့၊ ရုံးပိတ်ရက်ကြီး။ နေမကောင်း၍ဟုဆိုကာ မောင်ချစ် ခွင့်ယူ ထားသည်မှာ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ရက် ရှိနေပြီဖြစ်၍ တပည့်ကျော်၏ အခြေအနေကို အကဲဖမ်းနိုင်ဖို့ ဟိုမေးသည်မေးနှင့် မောင်ချစ်တို့ရပ်ကွက်ပွဲကလေး ထဲ ဦးစိတ်ကောင်း ရောက်သွားမိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရပ်ကွက်ကလေးက စုတ်တီစုတ်ချာ ဖရိုဖရဲ တကယ့် ရပ်ကွက်ဆင်းရဲကလေးဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲလိုက်သမှ အိမ်ခြေခုနစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ် တဲမည် ကာမတ္တကလေးတွေကြားထဲမှာ လောက်လောက်လားလား တူတူတန်တန် လမ်းကလေး တစ်ကြောင်းစာမျှပင်မရှိ။ မိုးဦးကျ ပုရွက်ကြောင်းတွေလို ရှုပ်ထွေးနေသည့် လမ်းပွားလမ်းသိပ်ကလေးတွေချည်း ခြေချင်းလိပ်။

အမှိုက်သရိုက်တွေ၊ ရေပုပ်ရေသိုးတွေ၊ ချဉ်စုတ်စုတ် ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ဆိုးတွေက ပေါင်းလန်း။ လူတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ ချောင်းနေသည့် အဆီအနှစ်များကို အခလွတ်ပွဲတော်တည် မြိန်မြိန်ကြီး စားသုံးဝါးမျှနိုင်သည့် ချွတ်ချိုကျ ဒုက္ခဘုံကလေး၊ ပိန်ကပ်ကပ်၊ မွဲခြောက်ခြောက်၊ ချည်နဲ့နဲ့ ယိုင်ရိယိုင်ရွဲ့ မနုဿယိမ်းကို နိစ္စဂူ အလကားပဲတင်း မမြင်ချင်အဆုံး ကြည့်နေ တွေနေရသသည့် ပစ္စန္ဓရာဇ်တဲစုစုကလေး။

ထိုရပ်ကွက် ကရော်ကမယ်ကလေး၏ အစွန်အဖျားနားမှာ မောင်ချစ်တို့ နေသည်။ မြို့ကြီးက နိစ္စဂူ ဝှန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည့် အမှိုက်သရိုက် တို့ စုဝေးရာ အညစ်အကြေးတောင်ကြီး၏ ခြေရင်းကလေးနားမှာ ဖြစ်သည်။ လေးတိုင်စင်တဲသာသာ ဘုရားစူးပိုးကြိုးပစ်၊ အိမ်အိုသေးသေးကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

ရိရိရွံ့ရွံ့ ဟောင်းလောင်းပေါက်တွေ တင်းကြမ်းပြည့်နေသည် ခန့်
အဖိုးကို ဝိုးရေကာဖျင် အဟောင်းအရုတ်ကြီးက ဝိုးယိုဖားလျား မလုံတလုံ
ဖုံးဖိပေးထား၏။ ထရုံနတ္ထိ။ ဝါးခြမ်းကလေးတွေ ခပ်စိပ်စိပ်ထောင်ကာထား
ပြီး မည်းညစ်၍ ဂေါက်ကက်ကြီး မာကျွတ်နေသည့်တိုင် လေဒဏ်မိုးဒဏ်ကို
အန်တုနေနိုင်သေးသည့် ပလပ်စတစ်ကြီးက ရပ်ပတ်လို့။ မည်းနက်နက်
ခွဲတီခွဲတဲ ခွံ့ရေခွံ့နှစ်တွေနှင့် တာသဲသဲ။ ယင်း ခြင်အုပ်တွေက ဧည့်ဝတ်
ကျောပွန်လွန်းလှ၏။ ခြေချစရာ နေရာလပ်မရှိအောင်ပင် သီးကြိုလောကွတ်
လှုပ်နေကြပြန်သည်။

မောင်ချစ်ခမျာ ဟက်လက်ကလေး။ လူက ယူပစ်လိုက်သလို ချုံးကျ
သွားပြီး မျက်တွင်း လက်တစ်ဖို့က်နှင့်။ စကားပင် ဝီဝီမပြောနိုင်။ သူ့သား
နှစ်ကောင်ကလည်း ဝိုက်ပူနံကား ကလေးတွေနှင့် ခပ်ယဲ့ယဲ့။ သူ့မဟေသီ
မိန်းကလေးက ဖြူဖြူသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးခပ်ပြူးပြူး၊ ပုရစ်ခဲဖိထားသလို
ပြူးတီပြူးကြောင်။

အစားပဲ မှားလေသလား။ ဝန်းကျင်ကြောင့်ပဲလားမသိ။ ဝမ်းတွေ
တရစ်သွားသည်။ ထိုး၍ထိုး၍ အန်သည်။ အထက်လှန်အောက်လျော ...
တံ့။ ဆေးခန်းပြေးဖို့ ပိုက်ဆံမရှိ။ ငွမ်းကြားကလေးထဲ နီဂရိုးမတို့ ကွမ်းယာ
ဆိုင်မှ စပ်ဆေးနှစ်ခွက် ဝယ်သောက်ထားသည်တံ့။ ကဲ ... ကြည့်ရ မြင်ရ
သည်မှာ မည်သို့မျှ အခြေအနေမကောင်း။ ကလေးနှစ်ကောင်ကလည်း သိပ်
မကြာခင် သူတို့အဖေလမ်းစဉ်နောက်သို့ လိုက်ဖို့ ဟန်တပြင်ပြင်။ ဝမ်းပျော့
တွေ တပျစ်ပျစ်။ မောင်ချစ်ကတော်ခမျာ သူ့မှာ ပေါပေါလောလော ဝိုဏ်း
သည် သောကမျက်ရည်တွေပင် ဝိုရလွန်း၍ ခန်းသလောက် ခြောက်သလောက်
ရှိနေပြီ။

ချက်ချင်းပင် မောင်ချစ်ကို ဆေးရုံဖို့ဖို့ စီစဉ်ရသည်။ ကလေး
နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဆေးခန်းပြုရသည်။ သူ့လက်အောက်ရှိ ဝန်ထမ်းတွေကို
ဖုန်းဆက်အသိပေးကာ ဒုက္ခသည်မိသားစုကို ကူညီညာဝိုင်းကြဖို့ ဆော်ကြရ
သည်။ နှုတ်ပြော လောကွတ်လောက်ကလေးနှင့် မရ။ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်

၁၉၂ = ဇေယျာဓိသွင်

တဖွာဖွာ ကမထပြု၍ စုပေါင်းပုံပိုးပေးကြသည့် လူမှုရေးကူညီငွေများကို မောင်ချစ်မဟေသီလက်ထံ 'ရှေ့ ... အင့်' ထည့်ရသည်။ အားမငယ်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ပကျဖို့ အားပေးနှစ်သိမ့်ရသည်။

ကံကောင်းထောက်မရွာပင် မောင်ချစ်တစ်ယောက် သေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့။ အများပို့ကြသည့် မေတ္တာရေးကြောင့် ဩချရလောက် အောင်ပင် အလွန်လျှင်မြန်စွာ နှလန်ထူလာခဲ့သည်။ လူတွင်လား ... တဲ့။ မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်။ သူ့ဆရာ ဦးစိတ်ကောင်း၏ အစီအမံဖြင့် သူတို့ တရားရုံးနှင့် မလှမ်းမကမ်းက သူ့စိတ်ဆွေခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ခပ်တန်တန် အိမ်ကလေးတစ်လုံး သပ်သပ်ခပ်ခပ်ဖြင့် နေခွင့်ရလာသည်။ ဆရာဦးစိတ် ကောင်း၏ ဝိဖူဖြူ သမာဓိကို ကြုံဖူးကြသူ သစ်သမား၊ ဝါးသမားတွေက အလကားပဲတင်း လုပ်အားပါ အဆစ်စိုက်ကာ ကိုယ်ထူးကိုယ်ထ ဝိုင်းဆောက် ပေးထားကြခြင်းတဲ့။

သည်ကတည်းက မောင်ချစ်တစ်ယောက် သူ့ဆရာ၏ နှလုံးသား ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဖတ်တတ်သွားပုံရ၏။ တရားခွင်မှာရော၊ ပြင်ပပြင်လွင် မှာပါ အပိုးကျိုး သေဝပ်သွားခဲ့လေသည်။ ပညာမာန်ကြီး၍ သိက္ခာကို အသက်ပမာ တန်ဖိုးထားသလောက် ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် ဖြစ်နေလေသည့် သူ့ဆရာဘဝအနေကို ခရေစုတွင်းကျ သိလာခဲ့ရပြီး ဆရာ ကတော်၏ ဆန်အိုးနှင့် မီးဖိုချောင်ကို မျက်နှာပူတတ်လာခဲ့ရသည်။

သို့ပေသော်မှ ... မောင်ချစ်က မောင်ချစ်ပဲလေး။ ဝါတစ်ရံ ပြုံးပြုံး မြက်မြက် ခွင်ချောင်ခွင်ကောင်းကလေးတွေကို သူ့ဘာသာ လက်ခံလာခဲ့ တတ်ပြီး ဦးစိတ်ကောင်းအား ဟိုလိုလိုဒီလိုလို ဘူမဟုတ် ကိုးမဟုတ်တွေ ဗလုံးဗထွေးလုပ်ကာ သူ့ဆရာကတော်၏ နောက်ဖေးချောင်ပန်ထုပ်ကို ပေါ့ တန်သမျှ ပေါ့လေအောင် ကူညီညှာ ထမ်းပေးတတ်သေး၏။

သူ့ဆရာ သင်္ကာယနမကင်းဖြစ်၍ သူ့ခြေအလှုပ် လက်အလှုပ်တွေ ကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေပြီမှန်း ရိပ်မိခုံလျှင်မူ ထိုရက်သတ္တပတ်သည် တိုင်မှာထုံးတို့ မှတ်ထားရလောက်အောင်ပင် ထူးပြီမှတ်ရော။ မောင်ချစ်

တစ်ယောက် သူ့ကုလားထိုင်အိုမှာ ဖင်ကပ်မနေရုံတမည် ရုံးမြဲပြပါလိမ့်
မည်။ ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ။ မောင်ချစ်က ထုံးစံအတိုင်း မောင်ချစ်ပဲ
ပြန်ဖြစ်သွားပြန်တော့သည်။

ယခုလည်း သည် I-max ကတ်ထူအိတ် ဖောင်းဖောင်းကြီးကို
မောင်ချစ် ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အိတ်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေပါသည်၊ ဘယ်
လောက်ပါသည်ကိုလည်း ဦးစိတ်ကောင်း သိပြီးသား။ အိတ်ကြီးထဲက အရာ
များအတွက် သူ့ဖက်က ဘာလုပ်ပေးရတော့မည်ကိုလည်း နားလည်ပြီး
သား။ သူ့အတွက် ဘယ်လောက်မျှ ခက်ခဲသည့်အလုပ်မဟုတ်သည်ကိုလည်း
အသိသား။

သို့နှင့်တိုင် ... သူ့တစ်သက်တာလုံး အရိုးခွဲနေသည့် သူ့သန္ဓေပါ
လိပ်ပြာက သူ့ကို ဖိလှာကန်လှုံဖြူနေလေသဖြင့် ဦးစိတ်ကောင်းတစ်ယောက်
ဝေဝေဝါ ချီတုံချီတုံဖြင့် သည်ပုံမျိုးကြီးအတိုင်း လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေ
ရခြင်းဖြစ်သည်။

- “မောင်ချစ် ... ဟေ့ ... မောင်ချစ်”
- “ဟုတ် ... ဆရာ”
- “ဆေးလာဦး ...”
- “ဟုတ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းဟာကြီးက ငါ့စားပွဲပေါ်မှာ လူမြင်သူမြင်
တော်ပါဘူးကွာ။ သိမ်းထားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်”

စားပွဲပေါ်က အိတ်ဖောင်းကြီးကို စွေခနဲယူလျက် ဦးစိတ်ကောင်း၏
တတ်တတ်ဘိရှိကြီး အပေါ်ဆုံးအဆင့်မှာ ဥပဒေစာအုပ်ကြီးငယ်များနှင့် အတူ
ထားရင်း သူ့တပည့်ကျော်မောင်ချစ်တစ်ယောက် ငါးခွဲပြူးလေး ကြိတ်ပြူး
ခနဲဦးတော့မည်ကိုတွေး၍ ဦးစိတ်ကောင်းခမျာ တစ်သက်တစ်ခါ အရှက်ကြီး
ရှက်နေလိုက်မိတော့၏။

နိဂြိုဟ်မီးရောင်စုံ အလင်းတွေက လွန်လွန်ကဲကဲ တောက်စားလွန်းသည်။ ပြာမှိုန်မှိုန် မီးရောင်လဲ့လဲ့ပေါ်မှာ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် ထင်သလို မြူးတူးခုန်ပေါက် ပြေးဆော့နေသော ရောင်စုံအလင်းကွက်တွေက နီးလာလိုက် တေးသွားလိုက်၊ ကြီးလိုက် သေးလိုက်၊ ဂနာမငြိမ်လွန်းသည့် လျှပ်ရောင်စဉ် အထွေးကြီးထဲမှာ သေရည်ယစ်ပူးလျက် ဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံများ၌ သာယာစီးပျော့လျက်၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း အဆွဲအငင် အပွေ့အပိုက် များဖြင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြ။ သီချင်းစာသားမပါသည့် ရာဂလှုံဆော်တီးကွက်တီးလုံး ခပ်မြူးမြူးတစ်ပုဒ်တည်းကိုသာပဲ ထပ်တလဲလဲ ကြော့၍ ကြော့၍ ဖွင့်ပေးလျက်ရှိရာ ခပ်သွက်သွက် စည်ချက်၊ စည်စည်ညံ့ညံ့ ဂီတသံသည် လူတိုင်း၏ သွေးသားများကို ဆူဝေလှုပ်ရှားလားစေအောင် ပြင်းပြင်း ပြုပြု လှုံ့ဆွပေးလျက်။

ဦးစိတ်ကောင်း တော်တော်ကလေး မူးနေပြီဖြစ်သည်။ ခေါင်းထဲမှာ မူးချာယတ်လည် ရီဝေရီဝေ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ဒရမ်သံ တခုနီးခုနီးကြီးက သူ့

နုလုံးသည်းပွတ်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ခါယမ်းပစ်နေသလိုလို အချိန်အကြာကြီး တစ်စုံစီနှင့် သောက်ထားစားထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ယမကာနှင့် စားဖွယ်မျိုးစုံတွေ ကလည်း ပျို့တော့မလို အန်တော့မလို လည်ခေါင်းဝဆီ ဆန်လျက် ထိုးထိုး တက်လာနေသေး၏။ ခေါင်းကို မတ်မတ်တည့်၍ မရ။ ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက် သည်ဘက် ငိုက်လိုက်နှင့် ရာကျောမြေ့ပျက်လွန်းလှပြီ။

တကယ်တမ်းလည်း ဦးစိတ်ကောင်းက အသောက်အစား၌ ပါရမီ အထုံနည်းလွန်းသူ။ နဂိုဓာတ်ခံ နုလုံးအားနည်းလွန်းသူမို့ စီးကရက်သောက် လည်းမူ။ ကွမ်းယာစားလည်းမူ။ အရက်ကလေး ထွေလာကမာ နည်းနည်း ပါးပါး သောက်လည်းမူ။ ရှုပ်ပျက်လွန်းလှ၊ သောက်ဖော်စားဖက်များကို ပျက်နာပူလှ၍ သောက်ပိုင်းစားပိုင်းဟေ့ဆိုလျှင် ခပ်ပေးပေးက ပေရာမင်စီ ခဲ့သည်ချည်း။

သည်ကနေတော့ ဘာသားချောမောင်ချစ်က လင့်ခရုဇာကားသစ် ကြီးတစ်စီးနှင့် ဝူးခနဲ ပေါက်ချလာပြီး ရုံးဆင်းဖို့ပြင်နေသည့် ဦးစိတ်ကောင်း ကို ဇွတ်အတင်း နသားပါရ ဆွဲတင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နေခင်းတုန်းက I-max အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးကို သူ့လက်ဆွဲအိတ်အနက်ကြီးထဲမှာ ပြောင်း ထည့်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်တိုင်၊ ခါတိုင်းခါထက် သိသိသာသာ ဖြည့်တင်းဖောင်း ကားနေသည့် သူ့ရုံးအိတ်ကြီးဆီကို သူ့တပည့်မောင်ချစ်တစ်ယောက် အာရုံ မရောက်စေဖို့ဆီသာ စိတ်ကရောက်နေခဲ့သဖြင့် 'ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဘာ လုပ်မှာလဲ' ပင် မမေးမိ။ မောင်ချစ်ပွင့်ထားပေးသည့် ကားတံခါးပေါက်မှ သူ့အိတ်ကြီးတစ်ဖက်၊ ထမင်းချိုင့်ထည့်သည့်ခြင်းတစ်ဖက်ဖြင့် ကိုးယိုကားရေး ပါလာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အလို... အလို... ရုံးချိန်းရက်တိုင်း အမြဲတစေ မြင်တွေ့ရင်းနှီး နေခဲ့ဖူးသည် တရားလိုတရုတ်ကြီးက ဒပိုင်ဘာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လို့ ဦးစိတ် ကောင်းကို ဖော်ဖော်ရွေရွေကြီး ပြုံးပြနေ၏။ သူ့ဘေးမှာ အသက် ၃၀ ဝန်းကျင်လှလှပပ သားသားနားနား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကို

၁၉၆ ။ လေ့မှင်းသွင်

ခပ်လဲ့လဲ့ကလေး ပြုံးပြကြိုဆိုလျက်ရှိသည်။ ဘယ်လိုတွေပါလိမ့်။ သူတို့ ဂါဝရပြုခဲ့သည့် ငွေစက္ကူထုပ်ကြီးက သူ့ရုံးခိတ်ကြီးထဲမှာ ဖောင်းဖောင်းကား ကားကြီး ထည့်ယူလာခဲ့မိပြီ။ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် မိသည်ဆိုခြင်းမှာ သည်ပုံမျိုး ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဦးစိတ်ကောင်းဖြင့် သေချင်စေရန်လောက်အောင် ရှက် စိတ်တွေ မှန်ထူနေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တုန်တုန်ယင်ယင်။

“ဆရာကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဂါဝရပွဲကလေးတစ်ပွဲ လုပ်ပေး မလို့ပါ ဆရာ။ ဆရာလိုက်လာပြီး လက်ခံချီးမြှင့်ပေးလို့ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဪ... အင်း... အင်း...”

“ဆရာ... အေမီတို့ ကေ့(စ်)ကတော့ ဆရာကိုပဲ သေချာပေါက် အားကိုးထားလိုက်တော့မယ်နော်။ အေမီလည်း ဒီကေ့(စ်)ကြီးကို စိတ်ညစ် လွန်းလို့ မြန်မြန် ပြတ်သွားစေချင်လှပြီ။ အဲ... Lovely ending ကလေး နဲ့ပေါ့လေ... နော်... ဆရာ”

“အဲ... အင်း... အင်း...”

“အေမီကလည်းကွယ်... ဆရာကိစ္စ ဆရာပဲ ကြည့်လုပ်ပါလိမ့် မယ်။ ပွဲပြီးထားပြီးသားဥစ္စာကို ဘာလို့ ပြောနေရသေးတာလဲ။ ဒီကနေ့သွား မယ့် ‘ရွှေစည်းစိမ်’မှာ ဆရာစိတ်ပျော်အောင် ဧည့်ဝတ်ကျေဖို့ကိုပဲ စိတ်ကူး ထည့်ထားစမ်းပါ။ မဟုတ်ဘူးလား... ဆရာ။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

“အင်း... အင်း...”

“အဲဒါကိုတော့ အေမီတာဝန်သာ ထားလိုက်စမ်းပါ... ဆရာကီး ရယ်။ တို့ဆရာ ပျော်လွန်လွန်းလို့ အချိန်တွေဘဝကိုတောင် မေ့သွားရစေ မယ်။ ရေမီးအစုံနော်... ဆရာ... ရေမီးအစုံ... သီလား”

မျက်လုံးကလေး ထောင့်ကပ်လျက် မှေးမှေးစင်းစင်း ခပ်နွဲ့နွဲ့ ဝီရိ ဝေဝေပြောရင်းက သူ့ဘာသာ တဟင်းဟင်းရယ်မော သဘောကျနေလေ သည့် နက်မိမယ်အေမီကို ဦးစိတ်ကောင်း ဝဲနဲမကြည့်ဝဲ။ ဆွဲလည်းသံနှယ် ရယ်သံတညင်းညင်းသည် သူ့ကို တမင်ခွဲရိချည်နှောင်နေသလိုလို။

I-max အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးကို သူ့ရုံးဘီရိုကြီးထဲသို့ တပည့်
ကျော် မောင်ချစ်က ထိုးသိပ်ထည့်ထားပေးခဲ့ပြီးကတည်းက စိတ်တုံးတုံးချ
ကာ ထိုင်ရေးနေမိခဲ့သော အေမိတို့အပူ၏ စီရင်ချက်နှင့် အမိန့်လက်ရေး
မှုကြမ်းတွေသည် ငွေထုပ်ကြီးပိလျက် သူ့အိတ်နက်ကြီးထဲမှာ ပါလာ
သည်။

သူရေးခဲ့ဖူးသမျှ စီရင်ချက်တွေထက် အကိုးအထောက်၊ ဥပဒေ
ပြဋ္ဌာန်းချက်၊ ရည်ညွှန်းကိုးကား စီရင်ထုံးတွေဖြင့် စုံလင်စေ့စပ်လွန်းနေသည့်
စီရင်ချက်မှုကြမ်း စာမျက်နှာကလေးများသည် တစ်သက်တစ်ခါ ဦးစိတ်
ကောင်းနှင့်အတူ ကိုယ်နှင့်မကွာ အိမ်သို့ပါလာခဲ့ရာမှ ယခုဖြင့် မရွှေ့ချော့
ဖွဲ့ဖွဲ့ရယ်သံအောက်မှာ ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းလျှိုးလျှက် မရွှင်မပျံ့။

'အင်း အင်း... အင်းအင်း' မှ လွဲ၍လည်း ဦးစိတ်ကောင်းမပြော
တတ်။ သူ့ကိုကားပေါ်သို့ ဇွတ်အတင်းဆွဲတင်ပေးပြီးနောက် ပျောက်ချင်း
မလှ ပျောက်သွားခဲ့သည့် မသာကောင် မောင်ချစ်ကိုသာ ကြိုတ်၍ ဆဲနေမိ
တော့၏။ 'အင်းလေ... အဲဒါလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပါပဲ။ ဒီအကောင်
ပါများလာခဲ့ပြန်ရင်လည်း ဒ်ဒ်ကိုပါ မျက်နှာပူနေရဦးတော့မှာ။ ဖွီး... ကြာ
ပုံများ၊ ပြောမပြောလိုက်ချင်ဘူး... ဟင်း'

ထို့သို့ဖြင့်ပင် ငွေထုပ်ကြီးကြီးကိုငိုနိုင်သူ၊ ပိုက်ဆံဝါလာတွေမှသာ
ပျော်ပွေ့မြူးတူးနိုင်ကြသည့် 'ရွှေစည်းစိမ်' ညကလပ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
မြိုက် ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သောက်ကြသည်။ စားကြသည်။ မူးကြ
သည်။ ယစ်ကြသည်။ မူးယစ်ခြင်းနှင့်အပြိုင် ကဲကြ... သဲကြသည်။ အပျော်
လွန် အကဲလွန်ကြသည်။ ရှက်ခြင်းကြောက်ခြင်း ဟိရိသြတပွဆိုတာတွေ
ဘယ်ဆီ ပြေးလေသည်မသိ။

မျက်နှာပူ၊ ရှက်ရှက်နှင့် မြန်မြန်မူးအောင် အရက်တွေချည်း တွန်း
ဖိသောက်နေမိခဲ့သော ဦးစိတ်ကောင်းက သူ့များတွေထက်စော၍ အရင်မူး
သည်။ နဂိုဓာတ်ခံကပင် စကားကို စိစိပြေပြေ ကြွယ်ကြွယ်ဝဝ ပြောဖူးပြောစ
မရှိခဲ့သူမို့ သူ့များတွေ ရယ်ကြမောကြ၊ စကားဖောင်ဖွဲ့ကြ၊ ကာရာဆိုကေ

၁၉၀၂ ဇေယျမင်းသျှင်

ဆိုကြသည်များကိုသာ တဟ်ဟ် သွားပြီရင်း ဧည့်ထောက်ခံနေရာ၊ မချီသွားဖြဲ ဟုဆိုချင်ဆို။ ဦးစိတ်ကောင်းအဖို့ သည်လောက်ပဲ လုပ်နိုင်သည်။ လုပ်တတ် တော့သည်။ ဘာပဲပြောပြော ဝိုင်းမြန်မြန်သိမ်းပြီး မြန်မြန်အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ ကိုသာ စိတ်စောစိတ်မောလျက်။

“ဆရာ ... ရသေးရဲ့လား ဆရာ။ ထပ်ထည့်ပါဦး ဆရာ ... ရဲ့။ အေမီတို့က ဆရာကို ပုံပြီး အားကိုးထားတာနော် ... ဒါပဲ သိလားဆရာ။ အေမီတို့ စိတ်ချမ်းသာရသလို ဆရာလည်း တစ်ကြီးပျော်ရစေမှာပေါ့ ... ဆရာရယ် ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ကဲဒါ ... ဒီလောက်လေး တော့ ထပ်အားပေးလိုက်စမ်းပါဦး။ ပေး ... ပေး ... အေမီကိုယ်တိုင် ငွေ ပေးမယ်”

ဘယ်လိုကဘယ်လို ဦးစိတ်ကောင်းအနားကို ရောက်နေလေသည် မသိ။ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းလည်း မသိ။ သူနှင့် နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် ဖြစ်လုနီးနီး တိုးဝင်ဖိကပ်ထားသည့် မရွှေချောအေမီ၏ တင်းတင်းအိအိ နွေး နွေးရှိန်းရှိန်း အထိအတွေ့များမှသည် သူ့သွေးကြောထဲမှ တဒိန်းဒိန်း သွေး ခုန်သံတွေကိုပင် ကြားနေရာ။ သူမ၏ နှာသီးဖူးနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးနှစ်လွှာကြား မှ ထွက်ကျလာနေသည့် ထွက်သက်လေစွေးစွေး၌ မြူဆွသည့် ရမ္မက်ငွေ့ တွေ ပေလူးရွန်းလဲ့လို့။

အေမီမျက်ဝန်းတစ်စုံသည် ဦးစိတ်ကောင်းကို ဝံ့ဝံ့စားစား စိန်ခေါ် နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သူမ၏ အတိုးအဖိများက လိုသည်ထက် ပိုနေပြီဖြစ် မှန်း ဦးစိတ်ကောင်းတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသည်။ သိရုံမျှ မဟုတ်။ သူ၏ ကျားစိတ်ကျားမာန်များသည်လည်း ငယ်ပျိုပြန်လျက် လိင်စိတ် များ မဖြစ်စဖူး ဟူးဟူးထန်ပွက်ထဆူဝေလျက် ရှိနေလေသည်။

“ကိုင်းဟေ့ ... ဒီမှာက တော်လောက်ပြီ။ လွတ်လပ်မှုလည်း မရှိ။ စိတ်တိုင်းကျလည်း ပျော်လို့မရဘူး။ ဝို့တွေ နေရာပြောင်းကြစို့။ နော ... ဆရာ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ တစ်ပွဲဆက်ခွဲကြပြီးမှ ဆရာကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ဖို့ပေးမယ်လေ။ ဆရာကို ပြုစုရတာ အားမရသေးလို့ပါ”

“ဆရာကို မေးမနေပါနဲ့လေ။ အေမီခေါ်ရင် ဆရာက လိုက်ရမှာပေါ့။ အေမီက ဆရာကို ကိုက်စားမှာမှ မဟုတ်တာ ... နော် ... ဆရာ့ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

ဦးစိတ်ကောင်း စကားပြန်မိ။ သူ့ရာရည်၏ တန်ဖိုးသက်သက်ကြောင့်ချည်းသာမဟုတ်။ ဘာကြောင့်ရယ်ဟု တိတိပပ ပြောဖို့ခက်သည်။ အဲ ... အေမီပျက်ဝန်းထဲက အမိပွယ်ကို သူဖတ်မိလိုက်ရသည်ဟု ထင်လိုက်မိခြင်းက အခရာဖြစ်လိမ့်မည်ဟုကား ဦးစိတ်ကောင်း မလုံမလဲ ဝန်ခံရတော့မည်။ ခြေထောက် ... သူသည်လည်း လူထဲကလူ၊ ယောက်ျားတကာထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲကလား။

'ခေါင်းတွေကိုက်လိုက်တာ' ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သံပြုတ်တူ ကြီးဖြင့် ညှပ်လက် ဆယ်လေးငါးပေါင်တူဖြင့် တဒန်းဒန်းထုနှက်ခြင်းခံနေရသလို ခံရချက် ဆိုးလှ၏။ မလှုပ်ချင် မလှည့်ချင်။ 'သေစမ်း'။

ပျက်စီးနှစ်လုံး ဖွင့်မိလျှက်ဖွင့်မိချင်း ညက တရားလွန်များသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်မှန်း ဦးစိတ်ကောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်၏။ 'သေစမ်းကွာ' သူ့တစ်သက် အရက်ကို သည်မျှလောက် ဘယ်တုန်းခါကမျှ လွန်လွန်ကွဲကွဲ မသောက်ခဲ့စဖူး။

အထူးသဖြင့် လူတစ်ဦးတစ်ရံဆန်တွေနှင့်အတူ တစ်ပိုင်းတည်း ဆိုင်၍ ဘီယာတစ်ခွက်မျှပင် လျှာဖျားပေါ် မတင်ခဲ့စဖူး။ ယခုမှသာ ... ယခုကပ်ကြိမ်တည်းသာ ထိုနှယ် သောက်ဖြစ်စားဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာလည်း တစ်သက်ကပ်ခါ ကျိုးပေါက်ဖြစ်ခဲ့သည် သစ္စာမဲ့ကြေး၊ သိက္ခာပျက်ကြေး အစိုးအခမဖြစ် သူပေ့ပိုက်ထားခဲ့သည့် သူ့လက်ဆွဲ အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးထဲက ငွေတွေကြောင့် ယောင်ယောင်မှားမှား ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လုပ်မိလုပ်ရာလုပ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ 'ဟင် ... ဟုတ်ပါရဲ့ ... အိတ် ... အိတ် ... ငါ့ရဲ့ နတ် ... ငါ့ရဲ့ ငွေတွေ၊ ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာ ထားမိခဲ့ပါလိမ့်''

ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ကို မြွေပေါက်ခံလိုက်ရသလို ထူပူမွန်တက် သွားလိုက်ပုံမှာ ခေါင်းကြီး ရက်ရက်စက်စက် ကိုက်နေသည်ကိုပင် ချက် ချင်းမေ့သွား။ 'ဘယ်မှာလဲ ... ငါ့အိတ် ... ငါ့ငွေအိတ်' ခြေမကိုင်မိ လက် မကိုင်မိ။ ကယောင်ကယင် တုန်တုန်နီနီတွေ ဖြစ်ချင်လာသည်။ ငိုရတော့ မလို ရယ်ရတော့မလို။

ညက သူတို့ ဖျော်ခဲ့ကြသည်။ အမှုသည် တရုတ်ကြီး၏ အိမ် အကြီးကြီးထဲမှာ။ သူရယ်၊ အေမီရယ်၊ တရုတ်ကြီးရယ်၊ အေမီသူငယ်ချင်း မချောတစ်သိုက်ရယ် ထွေးလားလုံးလား။ ထိုအချိန်ကအထိ သူ့အိတ်ကြီးက သူ့နံဘေးနားမှာ ပုံပုံကြီး ပျိုနေခဲ့သေးသည်။

နောက် ... အမှတ်သတိ ကင်းလုနီးနီး သူ့နှင့်အေမီတို့ မချော တစ်သိုက် 'Paradise Inn' ဟု ခေါ်သည့် စိမ်းစိမ်းညိုညို ဝါးရုံရိပ်တွေ အုပ် ဆိုင်းပိုင်းဝေနေသော နှစ်ထပ်အုတ်တိုက်ကလေး၏ အထူးသီးသန့် အိပ်ခန်း ကျယ်ကြီးထဲသို့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အေမီလား ... ဘယ်သူလဲ သဲသဲ ကွဲကွဲ မမှတ်မိ။ ရမ္မက်ပူးသောညကို အလှိုင်းတကြီး ကျော်ခဲ့ကြ ဖြတ်ခဲ့ကြ။ သော ကံလေသောက်လေငတ် မပြေ။ အကြိမ်ကြိမ်ရယ်မှ အကြိမ်ကြိမ်။ ဦးစိတ်ကောင်းတစ်ယောက် ဘဝကိုလည်း မေ့သည်။ သိက္ခာ၊ ဟနု၊ ဟိရိ ဩတပွဲတွေကိုလည်းမေ့သည်။ သူ့အိတ်ကြီးကိုလည်း မေ့သွားခဲ့လေသည်။

သူနီးလားတော့ အေမီလည်း မရှိပြီ။ ဟိုသူယောင်မယ်တွေလည်း ပျောက်ပြီ။ သူ့အိတ်ကြီးလည်း ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ရောက်လေလပြီမသိ။ ခြေရာလည်းပျောက် ရေလည်းနောက်။

နေပူပူအောက်က ခေ့စက်ကလေးတစ်စက် အငွေ့ပျံ့ပျောက်ကွယ် သွားသလိုမျိုး လူကောင် အရှင်လတ်လတ်ကြီးအတိုင်း ပျောက်သွားခဲ့လျှင် လည်း အကောင်းသား။ 'အခုတော့ဖြင့် ... ဟင်'။ ထိုတစ်ဒက်၌ ဦးစိတ် ကောင်းမေ့မှာ ရှက်ဒေါသတို့ဖြင့် ကျွမ်းလောင်လျက် သက်ရှိကျောက်ရုပ်ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့တော့သည်။ 'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ ... ငါ့နယ်၊ ချီးတဲ့မှ ...'

“ . . . . . ဒီဂရီ ချမှတ်လိုက်သည်”

လေလျှော့ပစ်လိုက်သည့် ပူဘောင်းတစ်လုံးလို ရုတ်တရက်ကြီး၊ အားတွေအင်တွေ ခန်းခြောက်ပျောက်ကွယ်သွား၊ ခေါင်းထဲက မူးဝှံ့ဝှံ့၊ မနည်းကြီးအားတင်း၍ တချားသူကြီး လက်မှတ်နေရာတွင် 'စိတ်ကောင်း' ဟူသော သူ၏ ထိုးမြဲလက်မှတ်ကို ကြိတ်မှတ်ရေးထိုးချလိုက်ပြီးသည်နောက် သူ့ဝန်ထမ်းသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြတ်မြတ်နိုးနိုး လက်မချတမ်း ကိုင်လာခဲ့သည့် ပတ်ကား (၅၁) ဖောင်တိန်ကလေးကို အစွယ်ပြုပြု။ သရဲသဘက်တစ်ကောင်နယ် ကြောက်လန့်တကြား လွှင့်ပစ်လိုက်ပိတော့၏။

ရင်ထဲက အောင့်၍ ထိုး၍တက်လာသည်။ အရေးဟဲ့အကြောင်းဟဲ့ ဆိုလျှင် ထထ၍ ဒုက္ခပေးတတ်မြဲ နှလုံးရောဂါပုန်းက တစ်ချီတစ်မောင်း သွားပြီးပြလာပြန်ပြီဖြစ်မှန်း ဘာသာ သိလိုက်သည်။ 'သေလိုက်ပါတော့ကွာ'။ သည်လိုဖြစ်တိုင်း သောက်နေကျထေးတွေက သည်ကားဧမှ ယူမလာဖြစ်ခဲ့။ 'အို . . . အို . . . ရင်တစ်ပြင်လုံး မခံရောင်နှင့် နာကျင်တင်းကျပ်'။

အသက်ပင်ကောင်းကောင်း ရှု၍ မဝချင်။ 'ဘုရား... ဘုရား'။
ဦးစိတ်ကောင်းသည် သူ့ရုံးစားပွဲကြီးကို ခေါင်းဖြင့် မှူးမှီ၍ ဝေဒနာ၏ တရ
ကြမ်း တိုက်ဒိုက်တိုးနက်မှုကို ကြိတ်ပိုတ်ခံနေလိုက်၏။ မျက်စိနှစ်လုံးကို
သင်းတင်းမိုတ်ထားသည့်တိုင် မျက်စည်ပူတွေက ဘယ်ကဘယ်လို ကတွေ
တွေ စီးကျလာလေသည်မသိ။ ဝေဒနာကြောင့်လား။ မရှိတင်က ရင်တွင်း
နာကြောင့်လား။ ဝိုးဝါးမပီ။

တင်းကင်းမိုတ်ထားသည့်တိုင် သူ့စိတ်အာရုံသိ၍ ပြက်ပြက်ထင်ထင်
မြင်နေရသည်က သည်ကမ္မတွဲကို စီရင်ချက်ချမည့်နေ့ထက် တစ်ရက်ဦး၍
သူ့ထံ ရောက်လာခဲ့သည့် စာသိတ်ထူထူကြီး။ အထဲမှာ ရမှက်မူးသောညက
ဦးစိတ်ကောင်း၏ မသတိပွယ်ပုံရိပ်များကို အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ လှစ်ပြ
ထားသည့် ဓာတ်ပုံများ။ သော့က်သည်။ စားသည်။ မူးသည်။ ပြူးသည်။
ပြီးလျှင် အရှက်ကြောက်ကင်းစွာ ရမှက်ရိုင်းဖြင့် သောင်းကျန်းချင်တိုင်း
သောင်းကျန်းခဲ့သည့် အမှောင်မှတ်တမ်းများ။ မည်သူက ပို့လိုက်မှန်းမသိ။
ဘယ်က ပို့လိုက်မှန်းမသိ။ ဆိုက်ကားသမားကောင်ကလေး လာပို့သွားသည်
ဟုတော့ မောင်ချစ်ပြောသံ ကြားလိုက်သေးသည်။

တစ်ရက်တစ် ဝောက်ရွှေခက်ပြာကျသွားခဲ့သည့် ပိန္နဲပုံရိပ်များနှင့်
အတူ သူ့တဝ၊ သူ့ဟာနု၊ သူ့သိက္ခာတရားများသည်လည်း ဟိုးအဝီစိအထိ
တွင်းဆုံး ကျသွားခဲ့ရလေပြီဖြစ်မှန်း လက်ခံလိုက်ရသည် ထိုခဏ၌ တရား
သူကြီးဦးစိတ်ကောင်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးခဲ့မိ။ ကသံတိတ်။ သို့ပေသော်
မှ ကမ္ဘာ့ချမ်းမတတ် ပွက်ညံ့မြည်ဟိန်းလွန်းလှပြီ သူ့ကို လက်ညှိုးငေါက်
ငေါက်ထိုးလျက် သွားဖြဲပြနေသည် ငိုသံ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရုံးချိန်းနေ့ တရားခွင်မှာ သူ့ကျကျနန ရှေးသားထား
ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် သိက္ခာပုံ စီရင်ချက်နှင့်အမိန့်ကိုပဲ တစ်လုံးတဝါဒမျှ မပြင်
လိုက်တော့ဘဲ နဂိုအတိုင်း ပတ်ပြုဖြစ်ခဲ့သည်။ အားရပါးရ ပိန့်ပိန့်ကြီး ပြူး
လိုက်လေသည့် တရားလို တရုတ်ကြီး၏ မငွေ့ရ အပြုံးရိုင်းရိုင်းများ။ ဦးစိတ်

၂၀၄ ။ လေ့မင်းသွင်

ကောင်းအား ယောင်၍ပျံ့ပင် သိက္ခာမဟန်မပြတော့သည့် အေပီ၏ အေးစက်
စက် ခါးသက်သက်ပျက်နား၊ အောင်နိုင်သူတို့၏ တက်ကြွပြုံးရွှင်သော
တဖျတ်ဖျတ် ခြေသံများ။ ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းလာသည့် တရားရုံးတို့၏ သောက
ပရိဒေဝများ၊ မချီတရီ တက်ခေါက်သံ၊ အံကြိတ်သံ။

ထိုအရာများအားလုံးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း စုဝေးအိုင်ဖွဲ့လာ
သည့် သူ့ပျက်စည်ပူတွေထဲမှာ ဝေဝေဝါးဝါး။

“မောင်ချစ် ... ရေ”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာ”

“ရော ... ဒီအမှုတို့ကို သိမ်းထားလိုက်တော့။ ပြီးတော့ရင် ဒီနေ့ အမှုတွေကို ရုံးချိန်းပဲ ကြည့်ချိန်းပေးလိုက်တော့။ ငါ သိပ်နေမကောင်းလို့ ပြန်လိုက်တော့မယ်။ ငါ့ကိုမေးရင် ... ကြည့်သာ ဖြေလိုက်တော့ကွာ”

“ဟုတ်”

သောင်းတန်အုပ်တွေ တစ်ထပ်ကြီးနှင့် ပြည့်တင်းမောင်းကားနေ သော ရုံးလက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို တပွေ့ပိုက်ပိုက်ဖြင့် လင့်ခရုစာကားသစ်ကြီး ပေါ် စွေခနဲ ပါသွားခဲ့သည် သူ့ဆရာတစ်ယောက် ဘယ်လိုကြောင့် ပင်စည် ကိုင်းက ဖြုတ်ချပစ်လိုက်သည် နေလောင်ပန်းတစ်ပွင့်လို အဆမတန် ခွမ်းရိ ညှိုးခြောက် နေရလေသည်ကို မောင်ချစ် တွေး၍မရ။ သည့်ထက်ပင် သူ့ ဆရာတော်ပျော လကုန်ရက်မို့ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းနှင့် ဈေးဘက်ဆီ ခြေစွဲ မလည်ဖြစ်သည်မှာ သုံးလေးရက်မကတော့ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပြောင်

၂၀၆ - လေးနှောင်းသွင်

တလင်း ခါနေသည် သူ့ဆရာဘီနိုသွင်က ဆန်အိုးကိုလည်းကောင်း သူ
ဘယ်လိုမျှ နားလည်၍မရ။

“ငါ့ဆရာ ... ဟိုဟာတွေကို ဘာလုပ် ... အဲလေ ... အဲဒါက
ငါ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တဲ့ဟာ ... သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြီးတော့
လည်း ပြီးသွားတာပါပဲလေ”

သည်နယ် တွေးလိုက်တော့မှ မောင်ချစ်ရင်ထဲ ပေါသွားသည်။
အမှုတွဲပိုင်ကြီးကို ဘီနိုထံထည့်၍ မသိမ်းမီ သူ့ဆရာလက်ရာ စီရင်ချက်
အပြည့်အစုံကို မတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်၍ စပ်စုကြည့်လိုက်မိသေး၏။ ‘ကောင်း
လိုက်တာ။ သူ့ဆရာက ရေပက်မဝင် စေ့စေ့စပ်စပ် မေးထားပုံကို အထင်
တကြီး လေးစားကြည်ညိုဖြစ်လိုက်မိရသေး။ ‘ဒါကြောင့်လည်း ငါ့ဆရာ
ဦးစိတ်ကောင်းက ဦးစိတ်ကောင်း ဖြစ်နေတာပဲ။ အကြည့်က သူ့ဆရာ
သက်မှတ်ရှည်မျောမျော တွန့်လိမ်လိမ်ကလေးဆီ ရွှေဖြစ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ငါ့ဆရာလက်မှတ်ပေါ်ကို ဘယ်က ရေစက်တွေကျပြီး
မှင်တွေ ကွက်နေပျက်နေရပါလိမ့်။ ဆရာများသိသွားရင်တော့ လောင်မီးကျ
ဦးတော့မယ် ... ခက်ပ ... ခက်ပ”

ဦးစိတ်ကောင်း၏ ရုံးစားပွဲကြီးကမူ ဣန္ဒြေကြီးတခွဲသားနှင့် မတုန်
မလှုပ် အငြိမ်ကြီးငြိမ်လို့။

မေတ္တာဖြင့်...

လေပျာမင်းသွင်

স্বাধীনতা
সংগ্রামের
স্মরণ

အမျိုးသမီးဆောင်ထဲကို အသစ်ဝင်လာတဲ့ ကျသစ်တွေကို မှတ်ပုံ
တင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့ရတယ်။ အကျဉ်းသူကျသစ် ငါးဦးကို ထောင်မှူးမထံ
တင်ပြနိုင်ဖို့ ထောင်ပုံစံ (၂၁) လို့ခေါ်တဲ့ ထောင်ကျ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်မှာ
မှတ်ပုံတင်နေတယ်။

“တရားခံအမည်”

“မြသက်”

“အဘအမည်”

“ဦးတင်မြ”

“အမိအမည်”

“ဒေါ်ခင်သက်”

“ယောက်ျားအမည်”

“မရှိ”

“နေထိုင်ခန်း ယောက်ျားမရှိဘူးဆိုတော့ အပျိုလား”

“ဟင့်အင်း... တစ်ခုလပ်ပါ”

“ယောက်ျားက ကွဲသွားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး နောက်မယားငယ် ယူသွားတာ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်မထက် ကောင်းလို့ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ယူတာပေါ့”

“ခက်ပါလားနော် ... အသက်ကော”

“နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်”

“ဘာမှဖြစ်တာလဲ”

“ရိုက်မှု”

“ထောင်ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“ခြောက်လ”

“ကိုယ်ဝန်ရှိလား”

“အင်း ... ရှိလား၊ မရှိလား မသိပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ဒါဆို ရွှေငွေ့သည် (ဓမ္မတာ) ကော မှန်မှန်လာနေ

လား”

“သူ မလာတာ နှစ်လလောက်ရှိပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ်ဝန်မရှိပဲ မှတ်တမ်းတင်ထားမယ်အေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမ”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မလည်း အကျဉ်းသူငါးဦးစလုံး မှတ်ပုံတင်ခြင်းလုပ်ငန်း ပြီးဆုံးသွားတယ်။ အိမ်ဆောင်ထဲမှာ ဒီလိုပါပဲ။ မှတ်ပုံတင်ထားစဉ်မှာ ရာသီမှန်ပါတယ်ဆိုပြီး စိတ်ချလက်ချ မှတ်တမ်းတင်ပြီးမှ ထောင်ထဲရောက်လို့ သုံးလေးလအကြာမှာ ပြဿနာက ထဖြစ်တတ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးပါပဲ။ သူတို့ဘာသာ အပြင်လောကမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်စဉ်မှာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ထောင်ထဲရောက်မှ ဒီပြဿနာပေါ်လာရင် အုပ်ချုပ်တဲ့သူတွေမှာ ခေါင်းမီးတောက်ရရော။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းမတို့ဘာသာဘာဝ လစဉ် ဓမ္မတာမှန်မှန်လာနေလျက်က အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မလာတော့ဘူးဆိုလျှင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလားဆိုသည့် ပြဿနာက အဖြေရှာရခက်ရော။ ထောင်ထဲ

ဝင်လာနေတုန်း ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်မဆန်းစစ်ဘဲ ကျွန်မ အမျိုးမိသို
ပြီး မှတ်ပုံတင် အတည်ပြုပြီးမှ နှစ်လလောက် ဆက်တိုက်မလာတော့ဘူး
ဆိုမှ ဖုတ်ပူမီးတိုက် ဆရာမဆီ သတင်းလာလို့ရော။

ကဲ ... ဒီတော့ ထောင်ထဲက မိန်းမဆောင်မှာ ယင်ဖိုတောင် မ
သန်းရတာ ဘယ်ယင်က အလစ်အဇိုက်ဝင်ပြီး ချေးညသွားတယ်မသိပါဘူး။
အိပ်ဆောင်တာဝန်ကျ အမျိုးသမီးတွေ အစီအစဉ်နေသလို သေးတွေအထပ်
ထပ်ခတ်ထားတဲ့ကြားက ဘယ်ပုရိသသယောကျ်ားကများ ကြားကားဝင်ဆွဲ
လဲမှ မသိနိုင်တာ။

အဲ ... ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာတော့ တာဝန်မှူးတာဝန်ကျတဲ့ ထောင်မှူး
ဆိုတာ တာဝန်မှူးချိန်မှာ နေနေညည မိန်းမဆောင်ထဲ တရားဝင်ဝင်ခွင့်ရှိတဲ့
သူ။ ညတာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းကိုများ လာဘ်ထိုးပြီး ပူးပေါင်းကြစည်သွား
သလားမှ မသိတာ။

အဲဒီလို ယုန်ကင်ကြောင်ထင်ဖြစ်ရတဲ့ အဖြစ်ကလေးတွေက တစ်ခါ
တစ်ခါ ရယ်ပွဲဖွဲ့စရာလို ဖြစ်ရတယ်။ ကျွန်မတို့ဝန်ထမ်းဆိုတာ အမျိုးသမီး
ဆောင်ထဲ ယောကျ်ားတစ်ယောက် တာဝန်ခွဲလာစစ်ဆေးသည့်အခါ မျက်လုံး
ဒေါက်ထောက် စောင့်ကြည့်နေရတာ။

ကောင်မတွေကလည်း ခပ်ကဲကဲတွေ ယောကျ်ားတစ်ယောက် အိပ်
ဆောင်ထဲ ဝင်လာတာနဲ့ ယောကျ်ားနဲ့ရပြီဆို မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ထွန်ထွန်လူး
ပြနေကြတယ်။ အရွယ်ငယ်ငယ် ထောင်မှူးလေးတွေကအစ အရွယ်ကြီးကြီး
ထောင်ပိုင်ကြီးတွေတောင် အလွတ်မပေးချင်ဘူး။

ဒီတော့လည်း ကျွန်မတို့ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတွေမှာ အငြိမ်မနေ
ရဘူး ဟိုလူ့ဟန့်ရ၊ ဒီလူ့ငေါက်ရနဲ့ တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ဆတ်စလူး
ဟန့်တဲ့ ညှိပြဲတွေကို ထိန်းသိမ်းရတာအပေး။

ဘယ်နှယ့်ယောကျ်ားတွေကို လန့်နှစ်နဲ့ချီပြီး မမြင်ပတွေကြရတော့
ကျားနဲ့ရတာနဲ့ ခေါင်းတွေ အလျှိုလျှိုထကုန်ရော။ လျှောက်ပြန်သံပေး ဟန့်
ရတာပြုပြု လုပ်နေကြရော။ ထောင်ထဲမှာဆိုတော့ ယောကျ်ား မိန်းမ သီးခြား

စိခွဲပြီး ထောင်ကျနေခဲ့ကြတာဆိုတော့ နှစ်ရှည်အထိ ငါ့ကို အတုအယူတွေမှာ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုလားလို့ မယူဆရဘူးဘူးအောင် မယူဆရဘူးလား။

ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ငွေအိမ်က ပြန်ပြီး မဟာသိရိန္နဲမှာ အာနိသမိ ဆောင်ပြီး ကျွတ်ပြီးဆုံးလို့ အိမ်ထဲမှာ ခုတ်တိုက်တာနဲ့ ဒီလတ္တယီ အကျဉ်းသားတွေရဲ့ ခေါ်တော့ထောင်ထောင်တာ မှုတ်လုံးတွေနဲ့ အာသာ ငမ်းငမ်း ကြည့်နေတတ်တာကို ကိုကိုညွှန်ပေးပြန်ပြီးတော့ မြေဝှမ်းပမား အောင် တံခါးကြီးထဲ အမြန်ပြေးပစ်ခဲ့တာပဲ။

ခုတော့လည်း အမျိုးသမီးထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသူတစ်ဦး ထောင် ကျလာတာ နှစ်လရှိပြီ။ အကျဉ်းသူကြီးထက်တစ်ယောက် တာဖြစ်တယ်မသိ ပါဘူး။ တမိုင်မိုင်တတွေတွေဖြစ်ပြီး ကိုယ်လက်မခံမသာ ဖြစ်နေတယ်လို့ သတင်းပို့လာတယ်။ ကျွန်မတို့လို မပျိုကြီးတွေကတော့ ဒီကိစ္စပုံမှန်ဖြစ်နေ တော့ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မေးလို့မရ ဖြစ်နေတယ်။

မိန်းမဆောင်ဆေးမှူး နောယူဟာကိုယ်တိုင် အဖြေရှာမရနိုင်ဘဲ ဦးနှောက်ခြောက်လှလှ ဖြစ်နေတယ်။ အကျဉ်းသူကို အကြောင်းကံလို့ရအောင် ချောမော့ခြောင်းပျိုပြီး မေးကြည့်ခဲ့တယ်။

“ညည်း... ယောက်ျားနဲ့ အတူပဲနေတာ ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ”

“နှစ်လ... သုံးလလောက် ရှိပါပြီ”

“လင်မယားဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ အတူပဲနေကြလဲ”

“သူ့မယားငယ်ဆီ သွားနေတဲ့အခါ ကျွန်မဆီ ပြန်မလာဘူး”

“ညည်းယောက်ျားကို ဖွင့်မပေးဘူးလား”

“မေးပါတယ်။ သူက ကျွန်မကို ငြီးငွေ့လာလို့ နောက်တစ်ယောက် ထားတာနော့ပေါ့”

“ညည်းကလည်း ကျေနပ်သဘောတူလို့လား”

“ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားဆိုတာ မုန့်ကိုသာ ဝေးလို့ရမယ် အချစ်ဆိုတာ ဝေစားလို့ပရဘူးလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီ အမှု ပြင်လာခဲ့တာပေါ့”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်လာခဲ့ကြတာလဲ သေချာပြောပြစမ်းပါ”

“ဒီလို . . . ဆရာမရေ ကျွန်မလည်း အစက မရိပ်မိ မသိရှိခဲ့ဘူး။ သူ့ကုမ္ပဏီက သူ့ကိုယ်ရေးမလေးဆိုတော့ အလုပ်အတူတူ လုပ်နေကြလို့ အတူသွား အတူလာတယ်ပဲ ထင်နေတာ။ တစ်နေ့တော့ ကုမ္ပဏီကို လမ်းကြွလို့ဝင်တော့မှ ဒင်းတို့ဇာတ်လမ်း ပက်ပင်းတိုးတော့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ခဲ့ စားပွဲပေါ်ကပြင်းလုံးခဲ့ ကောက်နှက်လိုက်တာ ခေါင်းကွဲသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်လား . . . ဒါနဲ့ပဲ ဒီရိုက်မှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဒီကိစ္စမျိုးကလည်း ခက်သားလား။ မိန်းမများအဖို့ လစဉ်မွေတာ မလာသည်လာသည်မှာ ပြဿနာဖြစ်ပါတယ်။ တချို့ကလည်း ထိန်ချင် ထိန်နေတတ်တာမျိုး။ တချို့ကျတော့လည်း လစဉ် ငွေညှည်သည်လာနေပါလျက် သွေးဆင်းတတ်တာမျိုးကလည်း ရှိသေး။ သွေးကျော်တယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။

သို့သော်လည်း သူမ၏ ကိုယ်ဝန်ရှိနေခဲ့လျှင်လည်း နှစ်လခန့် လောက်ပဲ ရှိပေဦးမည်။ သူမက ထောင်ခြောက်လထဲ ကျလာခဲ့သူဆိုတော့ သူ့ကိုယ်ဝန်က မီးဖွားမည့်အချိန်လောက်မှာ ထောင်က လျှော့ရက်နှင့်ဆို လွတ်နေရောမည်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မမှာ အလုပ်ရှုပ်သွားရတာပဲ အဖတ်တင်သွားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ အကျဉ်းသူကို မူလထောင်ကျလာစဉ်ကတည်းက ကိုယ်ဝန်နှစ်လ ပါရှိလာကြောင်း မှတ်ပုံတင်မှာ ပြောင်းလဲတင်ကာ လက်မှတ်ရေးထိုးထားခိုင်းရတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကိုယ်ဝန် ပါရှိခဲ့လျှင်လည်း (၈) လကျော် (၉) လ (၁၀) လခန့်မှ မီးဖွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်ဝန်ကိစ္စ အပြင်ရောက်မှ သူတို့လင်မယားချင်း ရှင်းလင်းကြဖို့ စည်းရုံးပြောဆိုနေရတယ်။

အဲဒီလို ကိုယ်ဝန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာတက်စရာ ဇာတ်လမ်း
လေးတစ်ပုဒ် ကြုံခဲ့ရတာကို ပြောချင်သေးတယ်။

“ကျွန်မ ရာသီမလာတာ နှစ်လရှိနေပြီ ဆရာမ”

“ဟိုက် ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ကြားလိုက်ရတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားမိ
တယ်။ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေရင်း ရွှေပါရမီတောရဆရာတော်
အရှင်ဆန္ဒာမိကရေးသားတဲ့ ‘မိဘကျေးဇူး အကျေးဆပ်နည်း’ ဆိုသည့် ဓမ္မ
စာအုပ်လေး ဖတ်နေတယ်။

ဒီလိုအချိန်မှာ အကျဉ်းသူတစ်ယောက်က သူမ၏ ပြဿနာကို
ကျွန်မထံ လာရောက်သတင်းပို့နေခဲ့တာကြောင့် နားထဲမှာ ပြင်းထန်တဲ့ ငှဲ
တစ်လုံး ထပေါက်ကွဲသွားသလိုပဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ရတယ်။

“နေစမ်းပါဦး ... ညည်းကို ထောင့်ထဲဝင်လာတုန်းက ငါကိုယ်တိုင်
မှတ်ပုံတင်တော့ ညည်းပဲ အပျိုဆိုလို့ ငါမှတ်ပုံတင်ခဲ့ရတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမရယ်။ ကျွန်မပဲ ရက်မှားနေသလားဆိုပြီး ဝေဝေဝါဖြစ်နေတာ အခု ခုနစ်လရှိနေပြီဆိုတော့”

“နင် အပြင်မှာ ယောက်ျားရှိနေလို့လား”

“ဘယ်ကလာရှိရမှာလဲ ... ဆရာမရယ်။ ယင်ဖိုတောင် မသန်းခံရသေးတဲ့ အပျိုစစ်စစ်ပါရှင်”

“ဟင် ... နင့်ဟာက ယင်ဖိုသာမသန်းတယ် ယင်ချေးတောင်ဥသွားပြီ”

“တကယ်ပါ ... ဆရာမရယ်။ ကျွန်မမှာ မူးလို့ရှူစရာ ရည်းစားတောင် မရှိပါဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲအေ ... ညည်းဇာတ်လမ်းက ထောင်ထဲကို ရောက်လာပြီးမှ ကိုယ်ဝန်ရှိလာသလိုလို ဖြစ်လာတော့ တရားခံ ဘယ်သူလဲဟေ့ဆိုပြီး ခုံဖွဲ့စစ်ဆေးခံရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

အဲဒီလို ဒုက္ခပေါင်းစုံပေးတတ်တဲ့ မိန်းမတွေနဲ့မှ ကြုံပဲကြုံတတ်ပလေ။ ထောင်ထဲရောက်နေပြီး မိန်းမဆောင်မှာနေရခိုက်မှာ ဘယ်သူကများ ကျူးကျူးကျော်ကျော်ဝင်ပြီး ဖော်ကားသွားတာလဲ။ ဟင် ... ဒါလည်း ဟုတ်သေးပါဘူး။ မိန်းမဆောင်ထဲမှာ မိန်းမသားတွေချည်းပဲ စုဝေးနေရတဲ့ နေရာလေး။

ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ဒွေးရောယှက်တင် နေထိုင်ရတာလည်း မဟုတ်။ အိုချင်းလားလျှင် အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထားလျှင် ကြိုးချင်းထိ ဆိုရအောင်ကလည်း တခြားစီနေရတာ။ ခုတော့ မိန်းမဆောင်ထဲက အကျဉ်းသူမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူက ယုံကြည်မှာလဲ။

အမှန်တော့ မိန်းမဆောင်ထဲကို တရားဝင် ဝင်နိုင်ခွင့်ရှိနေတာက ယောက်ျားဆိုလို့ တာဝန်မှူးပဲရှိတာ။ တစ်ခါတစ်ရံ ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်း နိုက်ရောင်း (Night Round) ဆိုပြီး စိတ်မချလို့ ဝင်ဝင်စစ်သေး။ ဒီတော့ တရားခံကို လက်သည်ပေါ်ဖို့ဆိုတာ ဘဲဥအစဏှမရသလို အပြစ်မျိုး။

“နေစမ်းပါဦး ... ညည်းပြောသလိုဆို အပျိုက ဘာဖြစ်လို့ ခိုက်ကြီးရမှာလဲ”

“အဲ ... အဲဒါက ...”

“ဪ ... စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ ... မြန်မြန်ရှင်းပြစမ်း”

“ဒီ ... ဒီလိုပါ ... ဆရာမ ... သူပဲ တရားခံဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ ... ဘယ်သူတရားခံလဲ၊ တို့ဝန်ထမ်းတွေ ဝင်လုပ်သွားတာလား ... ပြောစမ်း”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာမရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ညဘက် မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာ ဇွတ်ဝင်လုပ်သွားတဲ့ သေနာကောင်ပဲဖြစ်မယ်”

“အမလေးဟယ် ... လူတစ်ယောက်လုံး မှောင်ထဲဝင်လာလုပ်တာ နင်က မအော်ဘူးလားဟဲ့”

“အော်လို့မရအောင် သူက ပါးစပ်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ အတင်း ဖိကပ်ပိတ်ပြီး လုပ်နေတော့ ဘယ်အော်လို့ရမှာလဲ”

“ဟင် ... တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ နည်းနည်းပါးပါး ရှမ်းပါ ကန်ပါ လုပ်လိုက်ပါတော့လား”

“ဟင့်အင်း ... အားချင်းက မမျှဘူးလေ။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ အတင်းဖိထားတာ”

“အိမ်မှာ နင်တစ်ယောက်တည်းလား နင့်မိဘတွေမရှိကြတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... အမေတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အမေကလည်း ခေါင်းရင်းဘက် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ အိပ်နေတယ်။ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ အိပ်နေခဲ့တာ”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီကောင်ကိုပဲ ယူလိုက်ပါလား”

“ယူလို့မရတော့ဘူး ဆရာမ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မသတ်လို့ သေသွားပြီ”

“ဪ ... ဒါကြောင့် နင် လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ငါးနှစ် ကျွဲလာခဲ့တာကို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဒီပြဿနာရဲ့အဖြေကို ကျွန်မ ရှာကြည့်တော့ အမျိုးသမီးငယ်လေးတွေအတွက် ညရေးညတာ အိမ်မှာလုံလုံခြုံခြုံ အိပ်ရပေမယ့် ကာမမှဆိုးတွေကတော့ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို စောင့်ကြည့်ပြီး မတရားအနိုင်ကျင့် စော်ကားသွားခဲ့တာပဲဖြစ်တယ်။

မိဘမောင်ဘွား မရှိတဲ့အိမ်မှာဆို ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဝိုင်းဝန်းပြီး စောင့်ရှောက်ကူညီပေးနိုင်ပါမှ တန်ကာကျမည်။ သို့မဟုတ်ပါက အမှောင်လောကဝယ် ကျင်လည်ကျက်စားတတ်သော စားနေကျကြောင်ဖားမျိုးကို အထူးဂရုစိုက် ရှောင်ရှားသင့်ပေတယ်။ အိမ်ထဲမှာနေပြီး လုံခြုံစိတ်မချနိုင်တဲ့ နေရာဒေသမျိုးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်မကောင်းလို့ ခူးနဲ့မျက်စည် သုတ်နေရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိနေမှာ မလွဲကေန်ပါပဲ။

“နင်က ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူသတ်မှု ဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်မလည်း အားရှိသမျှ ဇွတ်ရုန်းကန်နေရင်း ခေါင်းအုံးအောက်မှာ အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ ဓားကို လက်တစ်ဖက်က စမ်းမိတော့မှ သူ့ဗိုက်ကို အောက်ကနေ တစ်ချက်တည်း ဆောင့်ထိုးပစ်လိုက်တာ တစ်ခါတည်း အသက်ပါ ပျောက်သွားတယ်”

“အမလေး ... အာဂသတ္တိခဲပါလား”

“ကျွန်မ ... ဓားခွဲထိုးလိုက်လို့ မချီမဆုံ အော်လိုက်သံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေရောက်လာပြီး အဖြစ်မှန် သိသွားတယ်”

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ... ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ်ဝန်က ရှိသွားရတာလဲ”

“သူလုပ်တာ ကိစ္စအောင်မြင်သွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“နင်ကို သူကစော်ကားနေချိန်မှာ နင်က မသိဘူးလား”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ ... ကြောက်ကြောက်နဲ့ ရုန်းကန်ရင်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒီကိစ္စကို လူသိရှင်ကြား သိထားရအောင် ထောင်ပိုင်ကို သတင်းပို့ထားမှဖြစ်မယ်”

ကျွန်မ ထောင်ပိုင်ကြီးထံ အကျိုးအကြောင်း သတင်းသွားပို့လိုက်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ သတင်းပို့ချက်အဆုံးမှာတော့ ...

“ဗုဒ္ဓေါ ... နင်တို့တွေလုပ်လိုက်ရင် သောက်တလွဲချည်းပဲ စောစောထဲက သေသေချာချာ မေးမြန်းပြီး မှတ်တမ်းတင်ပါလား”

“ကျွန်မလည်း မှတ်ပုံတင်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို အိပ်ထောင်ပို့လားလို့မေးတော့ မရှိဘူး အပျိုပါလို့ ပြောနေတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိမယ်မထင်ဘူး”

“ဟဲ့ ... အပျိုလည်း ယောက်ျားနဲ့တွေ့သွားရင် ချက်ချင်း အဆိုဖြစ်သွားပြီး မရှုနိုင်မရှိက်နိုင် ဘူးပေါ်သလိုပေါ်လာလို့ လက်ထပ်ယူလိုက်ရတဲ့သူ အများကြီးပဲ”

ကျွန်မရဲ့ သတင်းပို့ချက်ကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ရုံးခန်းထဲဝယ် ပုတီးစိပ်နေရာမှ သမာဓိအား မတည်ဆောက်နိုင်ရှာတော့ဘဲ ဖုတ်ပူမီးတိုက် အပျိုးသမီးဆောင်ထဲ ဝင်လိုက်လာခဲ့ရတော့တယ်။

ထောင်မှူးမရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ထောင်ပိုင်ကြီးက ဝင်ထိုင်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မက အကျဉ်းသူကို ရုံးခန်းထဲက ကတိုက်ကစိုက်ခေါ်လာပြီး အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းလင်းစေတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာတော့ ထောင်ထဲမှ အကျဉ်းသူ တစ်ဦး လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးဖွားရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေလို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေရှာတယ်။

အကျဉ်းသူမှာလည်း သူမဘာသာ အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်လျက် ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်လာသောကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေရှာတယ်။ တကယ်တော့လည်း ထောင်ထဲမှာရှိနေကြတဲ့ အကျဉ်းသူ အကျဉ်းသားတွေဆိုတာ မိမိရဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ မခြားပါဘူး။

“ဟဲ့ ... ကလေးမ နင်က အပျိုမဟုတ်ဘူးလား”

“အစကတော့ အပျိုလေးစစ်စစ်ပါရှင်။ ထောင်ထဲရောက်လာတော့ မှပဲ အအိုဖြစ်မှန်း သိခဲ့ရတာပါ”

“ဟင် ... ဒါဆို မိန်းမတွေတင်ထဲကို တရားဝင် ဝင်ထွက်ခွင့်ရနေကြတဲ့ ထောင်အရာရှိဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ယောက်ခွဲများ မလွတ်မကင်း ဖြစ်လို့လား”

“ဟင့်အင်း ... အဝေးကြီးပါ ... ဆရာကြီး”

“ဒါဆို ငါကော နင်တို့အိပ်ဆောင်ထဲကို ညဘက် ဝင်လာခဲ့တာ တွေ့လား”

“မရှိပါဘူး ... ဆရာကြီး”

“ဒါနဲ့များ ထောင်ထဲကိုရောက်လာမှ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သင်္ကေတသား လက်ချက်မိသွားတာလဲ ရှင်းရှင်းပြောစမ်း”

“ဘယ်သူ့လက်ချက်မှ မပါဘဲ ... သူ့လက်ချက်နဲ့ သဗ္ဗေတည် သွားတာပါ”

“ဟင် ... နင်တို့ဟာကလည်း ရှင်းလေရှုပ်လေဖြစ်နေပြီ။ ငါ့ကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြကြစမ်း”

ကျွန်မကလည်း ဘေးမှရပ်ကြည့်နေရင်း ထောင်ပိုင်ကြီးမဟာ သူ့ ထောင်ထဲမှာ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း အဖြစ်အပျက်ကြောင့် စိတ် ကသိကအောင်ဖြစ်နေတာကို မြင်လို့ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းလေးကို အစ အဆုံး ပြောပြလိုက်တယ်။

“ဪ ... ဂလိုကိုး ... တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ နို့မို့ဆို ... လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးပါတယ်ဆိုပြီး ငါ့လို ထောင်ပိုင်ကြီး တစ်ယောက်လုံး ခေါင်းဆင်နင်းခံရကိန်း ကြုံတော့မလို့ ဟီး ... ဟီး”

သည်တော့မှ ထောင်ပိုင်ကြီးမဟာ ဟင့်သက်ချပြီး ရယ်မောနိုင်တော့ တယ်။ အကျွန်းသူ မီးဖွားနိုင်ဖို့လည်း အစစအရာရာ အကူအညီပေးမည်ဟု နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့လေ၏။

သို့သော် အကျွန်းသူ၏ တုံ့ပြန်စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည့်ခဏ မှာ မှူးမေ့ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားရပြန်သည်။ အကျွန်းသူဘက်က တော့ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားဟန်တူ တယ်။

“ဆရာကြီးကို တစ်ခုလောက် တင်ပြချင်ပါတယ်”

“ကဲ ... ဆို ... ဘာများ အကူအညီပေးရဦးမလဲ”

“သမီးရဲ့ ဒီကိုယ်ဝန်ကို လမရင့်ခင် ထောင်ထဲမှာပဲ လူမသိသူ မသိ ဖျက်ချပစ်ချင်ပါတယ်”

“ဆို ... ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်တာလဲ ... သမီးရယ်၊ ဒီလို စိတ်ထားမျိုး လုံးဝ မမွေးကောင်းပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဒီလူယုတ်မာရဲ့ သွေးသားကို ကျွန်မရင်မှာ လွယ်မထားချင်ဘူး”

“ဒီလိုလုပ်ဖို့ မသင့်တော်ပါဘူးကွယ် ... စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ပါ နော်”

“ဟုတ်သားပဲဟယ် ... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သန္ဓေတည်နေတဲ့ သွေးသားကိုများ မဖျက်ဆီးသင့်ပါဘူးဟယ်”

ကျွန်မလည်း မနေသာလို့ အကျဉ်းသူ သဘောပေါက်နားလည်လာအောင် ဝင်ရောက်ပြောပြောဆိုနေတယ်။ တကယ်ဆို ဘာမျှအပြစ်မရှိတဲ့ ရင်သွေးလေးကို တယုတယ ပွေးပြုပြုစုသင့်တာပေါ့ရှင်။ ခုတော့ ဖျက်ချပစ်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။

“ဆရာမက ဘာသိလို့လဲ။ ဒီလူယုတ်မာရဲ့ သန္ဓေသားကို ကျွန်မရင်မှာ လွယ်မထားနိုင်ဘူး။ သက်သက်ပဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဖြူစင်တဲ့အပျိုဘဝကို ဖျက်ဆီးသွားတဲ့ ... အယုတ်တံမာကောင် ... တို့”

အကျဉ်းသူလေးမှာတော့ ခံပြင်းဒေါသစိတ်များ ပေါက်ကွဲထွက်ကာ ယုတ်မာသွားသူအပေါ် မကျေမချမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်မလည်း ကလေးတစ်ယောက်ကို အကြောင်းပဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်မှာကို မလိုလားဘူး။ ကိုယ်လော်ဟာလို့ ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်လူက ကိုယ့်အပေါ် အနုကြမ်းစီးပြီး မတရားကျင့်ကြံလို့ ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့ရတဲ့ သန္ဓေသား ဖြစ်နေတယ်။

“အဲဒီလို ဖျက်ဆီးမယ်ဆိုတာ မလုပ်ကောင်းပါဘူး ... သမီးရယ်။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါကွယ်။ အပြစ်မရှိရှာတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက သွေးသားကို ရင်မှာသန္ဓေလာတည်နေတာကိုပဲ ကံကောင်းခြင်းထက်ဆောင်လို့ မှတ်ယူလိုက်ပါကွယ်။ အဲဒီလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရင် ငရဲကြီးနေမှာပေါ့ကွယ်။ လူ့လောကသံသရာကြီးရဲ့ အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုးတွေကို ဘာတစ်ခုမျှ မသိရှာသေးတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်မျှင်ကို ရက်ရက်စက်စက် မဆုံးဖြတ်သင့်ပါဘူးကွယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီး၏ အေးအေးဆေးဆေး ပြောဆိုတရားချနေသော စကားများကို ကြားလိုက်ရသော အကျဉ်းသူမလေးမှာ ခေတ္တအချိန်အတန်

၂၂၂ ။ ထောင်မှူးမ

တွေဝေသွားရှာတယ်။ မိမိရင်ထဲမှာ အမှတ်မတင် ဖြစ်တည်လာသောသွေး
သား၊ သန္ဓေသားလေးဟာ မိမိရဲ့ မောဟစိတ်ကြောင့် အကျိုးမဲ့ဖျက်ဆီး
ပစ်သင့်ရဲ့လား။

ဒီသန္ဓေသားကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါပြီဟု မိမိဘဝကကော နဂိုတိုင်း
အပျိုပြန်ဖြစ်လာမှာလား။ ဝေးပါသေးတယ်။ လူ့ဟကာအလယ်မှာ တံတွေး
ခွက်ထဲ ပက်လက်မျောရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်မဲ့ရှာတဲ့
မိမိရင်မှာ လွယ်ထားခဲ့ရတဲ့ သန္ဓေသားလေးဟာ မိမိဘဝအတွက် သံယောဇဉ်
ကြီးလေးတစ်မျှင်အဖြစ် ရပ်ပတ်နှောင်တွယ်လို့ နေခဲ့ပြီပဲလေ။ ဒီအချိန်မှာ
ကျွန်မကလည်း အားလုံး အဆင်ပြေသွားအောင် ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

“ကဲပါဟယ် ... နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးကို ကောင်းကောင်း
မွန်မွန် မွေးဖွားပေးလိုက်ပါတယ်။ နင်ထောင်ထဲက လွတ်သွားတော့လည်း
နင်မခေါ်သွားချင်ရင် အဲဒီကလေးကို ငါ့ဆီပေးခဲ့ပါဟာ ငါ့ဘဝမှာ အပျိုကြီး
တစ်ကိုယ်တည်း အဖော်မဲ့နေတော့ ငါ့ဘဝအတွက် အဖော်မွန်လေးရသွား
တာပေါ့ ... ဟုတ်ပြီလား။ နင် ကလေးမွေးပြီးရင် ငါ့ကို အပိုင်ပေးခဲ့ရမှာ
ပဲနော်”

“ကဲ ... မြင်တယ်မဟုတ်လား ... သမီးရယ်၊ ဘာမှသွေးသား
မတော်စပ်တဲ့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကတောင် နင့်ကလေးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်
တွယ်တာနေခဲ့သေးတာပဲ သမီးလို ကာယကံရှင်တစ်ယောက်က ကိုယ့်ရင်
ထဲက မမြင်နိုင်ရသေးတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်မျှင်အပေါ် ကရုဏာ
အကြင်နာမေတ္တာတွေ မထားနိုင်ဘူးလားကွယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီးရဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာ အကျဉ်းသူမလေး
ဟာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေကာ တွေဝေစဉ်းစားနေဟန်တူပါတယ်။ သူမရဲ့
ဘဝထဲကို မဖိတ်ခေါ်ပါဘဲ ရောက်လာခဲ့ရတာပဲ ချစ်ဇည့်သည်လေးကို နွေး
ထွေးသော မေတ္တာဖြင့် လက်ကမ်းကြိုဆိုသင့်တယ် မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့ မိမိဘဝကို တမင်တကာ ဖျက်ဆီးပြီး အရောင်ဆိုးသွားတဲ့ လူယုတ်မာတစ်ယောက်အပေါ် နာကြည်းဒေါသဖြစ်နေခဲ့တာကြောင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆိုနေမိသည်များကို နောင်တရသလိုလို ဖြစ်သွားတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိနှင့် ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိနေခဲ့လို့သာ ယခုလို မိုးနတ်မင်းကြီးက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တာများလားဆိုပြီး သံသယစိတ်တွေ ဝင်လာနေမိတယ်။ မိမိကုသိုလ်ကံတရား၏ ဆန်းကြယ်ပုံကို ဖျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လာနေတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး... ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မလို အပျိုတစ်ယောက် အဖြစ် ရွာကလူတွေအားလုံးက သိထားတာ ထောင်ကလည်း လွတ်မြောက်လာရာ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးတဲ့ကောင်မဆိုပြီး အများတကာတံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောရမယ့်အဖြစ်ကို ရှက်ရှံ့နေမိတာကြောင့် ပါ။ လောကအလယ်မှာ ဘယ်လို ဖျက်နာပြုရပါမလဲရှင်၊ ဒါကြောင့် ထောင်ထဲမှာ ထောင်ကွနေတုန်း လူမသိသူမသိ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချလိုက်ရ ကောင်းမလားလို့ပါ”

အကျဉ်းသူမလေး၏ စိတ်ထဲမှာ အမှန်နှင့်အမှား လွန်ဆွဲနေဟန် တူပါတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း အရှက်ကို ငဲ့ကွက်စဉ်းစားရမလိုလို၊ တစ်ဖက်ကလည်း ဘာအပြစ်မှမရှိရှာတဲ့ သန္ဓေသားလေးကို သံယောဇဉ်ကြိုးလေး တစ်မျှင် ရစ်ပတ်နှောင်တွယ်လာနေတော့ ဝေခွဲရခက်နေရှာတယ်။

“စဉ်းစားပါဦး... သမီးရယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ အရမ်းမလုပ်ချင်ပါနဲ့ကွယ်။ သမီးလက်ချက်နဲ့ သေတဲ့လူကလည်း သေသွားခဲ့ပြီပဲ သူပြုကျင့်ခဲ့တဲ့ ပဲ့တင်သံက သူ့ထံပြန်လာလို့ လူ့လောကကြီးကို ကျောခိုင်းသွားချေလေ။

ထဲဒီလိုပါပဲ... ချစ်လှပါသည်ရဲ့ဆိုတဲ့ ချစ်သူသည်စားတွေမှာလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ သစ္စာဖောက်ဖျက်ခဲ့ကြလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကန့်ခဲ့

ရင်တောင် လောကအလယ်မှာ သူ့တို့ကိုယ်ပွား လွယ်ထားမိရင်လည်း ရဲရဲ
ဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပြီး မွေးဖွားခဲ့ကြတဲ့ သာဓကတွေ အများကြီးပါ။ ဘာ
အဖြစ်မှ မရှိတာတဲ့ ရင်ထဲက မွေးဖွားလာမယ့် ကလေးငယ်ဟာ ကြားက
တားစာခံအဖြစ်နဲ့ မွေးဖွားသန့်စင် လာတော့မှာပါကွယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီးကတော့ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရလေအောင် မနည်း
နားဝင်အောင် နားချပြောဆိုနေခဲ့တယ်။ အကျဉ်းသူမလေးကတော့ ထောင်
ထဲက ထွက်သွားရင် ကလေးကို လက်ဆွဲပြန်ရမှာကို မဝံ့မရဲဖြစ်နေရာ
တယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာစိတ်ကို မွေးပြီး
တော့ ကလေးအပေါ်မှာ မွန်မြတ်တဲ့ သံယောဇဉ်စိတ်ဓာတ်လေးနဲ့ ကိုယ့်ရင်
ထဲက ပေါက်ဖွားလာမယ့် ရင်သွေးငယ်ကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်လာ
အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးပြီး အနာဂတ်ရဲ့သားကောင်း သမီးကောင်း ရတနာ
လေးကို အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားသန့်စင်ပေးသင့်ပါတယ်။ တကယ်တော့ လူ
ဆိုတာ ဝဋ်ကြွေးနဲ့ မကင်းကြသူတွေပါ ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ ပေးဆပ်လိုက်ရတယ်
လို့ သဘောထားလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟယ်... ငါတောင် အဖျိုကြီး တစ်ကိုယ်တည်းဘဝ
နဲ့ အထီးကျန် အဖော်မဲ့နေရာက ဒီလိုဘဝရဲ့ သာယာချိုမြိန်တဲ့ ဆည်းလည်း
သံလေးတွေကို ကြားနေရရင် ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာလို့ကောင်းမလဲ ဒီ
ကလေးကို ငါ့ကို အပြီးအပိုင်မွေးစားဖို့ ပေးခဲ့ရင် ငါ့အမွေစား အမွေခံအဖြစ်
မွေးပြီး ငါ့ဘဝရဲ့ အထီးကျန်တဲ့ဘဝတွေ လုံးဝဆိတ်သုဉ်းသွားမယ် ငါ့ကို
မွေးစားခွင့်ပေးပါဟယ်”

အဲဒီလို ကျွန်မရဲ့ အားတက်သရောပြောနေတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ
ပဲ အကျဉ်းသူမလေးဟာ ချက်ချင်း ပြာပြာသလဲ၊ ဖြစ်ပေါ်ခံစားသွားတယ်။
မိမိနုလုံးသားထဲမှာ တစ်ခါဘူးမျှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသော မွန်မြတ်သန့်စင်

သည် ရေကြည်တစ်ပေါက်စိမ့်စီးလာနေသလို နှလုံးသားမှာ တဖြေဖြေ ခံစားလာခဲ့တယ်။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာမိတဲ့ ကရုဏာစိတ်နှင့် အကြင်နာစိတ်တွေယိုဖိတ်ပြီး ငါ့ရင်သွေးလေးပါလားဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ မေတ္တာရောင်ပြန် ထင်ဟပ်လာခဲ့တော့တယ်။ ဒါကြောင့် ...

“မ ... မလုပ်ပါနဲ့ ... ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ကလေးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်လာအောင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးဖွားပါ့မယ်။ ခုနေ့ ထောင်ကျနေတုန်းအချိန်မှာ ဒုက္ခတွေခံပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်သွားပါ့မယ်။ ထောင်ကလွတ်မြောက်သွားတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မကလေး လက်ကိုဆွဲပြီး အမေတို့ရှိရာရွာကို ပြန်ပါတော့မယ်ရှင်”

“အေး ... အေး ... အခုလို အမြင်မှန်ရလာတာကို ဆရာဂုဏ်ယူပါတယ်။ ငါ့သမီး ဘာမှခံစားငယ်မနေပါနဲ့။ သမီးမီးဖွားနေမယ့်အချိန်မှာ လိုအပ်မဲ့ ဆေးဝါးနဲ့ အစားအစာအာဟာရတွေကို ဆရာတို့ ထောင်ဝန်ထမ်းထက်ကလည်း အစအစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီးထံမှ စေတနာအပြည့်ပါသော မုဒိတာစကားများကို ကြားခဲ့ရတော့ အကျဉ်းသူမလေးမှာ အားတက်ဝမ်းသာမှု ရှာတယ်။ သူမ၏ မျက်နှာလေးမှာ ဒုက္ခပိစီးနေလို့ ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက် အိပ်မက်ဆိုးမှ နှိုးထလာနေသလိုပဲ ဝင်းပကြည့်လင်လာတယ်။

“ကဲ ... ဆရာမလေး။ ဆေးရုံက ဝေ ဘရာဝန်ကြီးကို အကြောင်းကြားပြီး တကယ် ကိုယ်ဝန်ရှိမရှိကို သေချာ စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ထောင်ပိုင်ကြီး”

ဤကဲ့သို့ ထောင်ပိုင်ကြီးမှ လိုအပ်သည်များကို ပြောဆိုမှာကြားကာ အိပ်ဆောင်ထဲမှ ပြန်လည်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မလည်း ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ကြားထားသည် စကားအတိုင်း စီစဉ်ဆောင်ရွက်လိုက်တော့သည်။

၂၆ ။ ထောင်မှူးမ

ယခုလို အကျဉ်းသူမလေးရဲ့ ခက်ထန်ဟာကြောနေသော နှလုံးသားကို အောင်မြင်စွာ ပျော့ပြောင်းစူးညံ့စိတ်ဖြစ်အောင် ထောင်ပိုင်ကြီး၏ စည်းရုံးနားချမှု အောင်မြင်သွားခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ အကျဉ်းသူမလေးရဲ့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်ကပဲ ဖြူစင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် မိခင်တစ်ယောက် ရင်ထဲနှလုံးသားမှ ပေတ္တာစမ်းရေစီးသံ တသွင်သွင် စီးဆင်းလာခြင်းကြောင့်လားဆိုတာ မသိနိုင်ပေ။

ခုလို စိတ်ဓာတ်ပိုင်ပိုင်ဟာဟာ ဆုံးဖြတ်ပြီး မိမိရင်သွေးလေး ရှင်သန်ပေါက်ဖွားချင်လာအောင် လှုံ့ဆော်ခဲ့သည်မှာ မိခင်တိုင်း၏ ရင်ထဲဝယ်သန္ဓေတည်နေသော ပေတ္တာစမ်းရေကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်နိုင်မည်မှာ သေချာနေပါတော့တယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ ... ထောင်ထဲမှာ ပြဿနာပေါင်းစုံနဲ့ ရွှံ့ထွေးပွေလီ
နေတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့လို ဝန်ထမ်းတွေက သူတို့ပြဿနာအမျိုးမျိုးကို
ပြေလည်သွားအောင် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပေးရတာ များတယ်။

“အေးသီ ... နင့်ကလေးကို အဆောင်မှာ ထားခွင့်မရှိတော့
ဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... နင့်ကလေးကအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီ
လဲ”

“လေးနှစ်ခွဲ ငါးနှစ်ထဲမှာပါ”

“အေး ... အဲဒါကြောင့် ထောင်ထဲမှာ ဆက်ထားလို့မရဘူး
ဟဲ့။ နင့်ကလေးက ယောက်ျားလေးလည်းဖြစ်ပြန် အသက်က ငါးနှစ်ပြည့်
တော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဆရာမရယ်၊ ငါးနှစ်ဆို ကျောင်းထားပေး
ဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ထောင်ကျနေတဲ့ အကျဉ်းသူတစ်ယောက် ထောင်ကျလာစဉ်မှာ ရင်ခွင်ပိုက်အရွယ် ကလေးငယ်ဟာ မိခင်နှင့်ခွဲထားမရ လို့ အတူခေါ်လာလည်း အသက် (၅) နှစ်အထိပဲ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှာ အတူတူထားခွင့်ရှိတယ်လို့ အကျဉ်းထောင်လက်စွဲဥပဒေ (၆၀၂) အရ ဆို ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခုကတည်းက နှင့်မိဘဆွေမျိုးတွေဆီ ဆက်သွယ် ထားပြီး ကလေးခေါ်ဖို့ စီစဉ်ထားတော့”

“ခက်တာပဲ... ဆရာမရယ်၊ အမေကလည်း အသက်ကြီးလှပြီ။ ဒီကလေးကို ကြည့်ရှုနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေကလည်း ကျွန်မထောင်ထဲ ရောက်ပြီ။ နှစ်နှစ်လောက်မှာ ဆုံးသွားပြီ”

“နင်လည်း လွတ်ဖို့တစ်နှစ်လောက်ပဲ လိုတော့တာပါ။ လောလော ဆယ် အမှေဆီမှာထားပြီး ဘေးအိမ်က လူတွေကို ဝိုင်းကြည့်ခိုင်းပေါ့”

ယခုလို ကလေးကိုစွန့်ပတ်သက်ပြီး အေးသီကို သဘောပေါက် လာအောင် ပြောင်းဖျော့ပြောဆိုနေရတယ်။ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှာက အမျိုး သမီးချည်း သီးသန့်ထားတာဆိုတော့ ယောက်ျားလေးဖြစ်နေလျှင် ငါးနှစ် အထိပဲ မိခင်နှင့်အတူ ရင်အုပ်မကွာ ထားရှိခွင့်ပေးတယ်။

ခြင်းချက်အနေနဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်နေလျှင် (၆) နှစ်ထိ ထားလို့ရပါ တယ်။ ဒီလို မိခင်နှင့်အတူပါလာသည့်ကလေးကို အကျဉ်းထောင်လူဦးရေ စာရင်းမှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခွင့်မရှိဘဲ မိခင်တစ်ဦးတည်းသာ အကျုံးဝင်ပါ တယ်။

မိခင်နှင့်အတူ ပါလာသော ကလေးငယ်များ၏ စားရေးသောက် ရေးကို ထောင်ကစီစဉ်ပေးရတယ်။ ကလေးငယ်များကို ဆက်လက်ပညာ သင်ကြားနိုင်အောင် ထောင်ထဲက စီစဉ်ပေးရတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးငယ် များအတွက် နေရေးစားရေး မပူမပင်ရတော့ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ကျရာ အလုပ်ကို ကျေကျေပွန်ပွန် လုပ်ဆောင်နိုင်မယ်။

ယခုလို ထောင်ထဲမှာရှိနေသည့် အကျဉ်းသူနှင့် သားသမီးကိစ္စ တွေမှာ ဂျာအေး သူ့အမေ့စိုက်ဆိုသလို လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေတာ လွန်ပါရောရှင်း။

တချို့ကြတော့လည်း အပြင်ဘက်မှာ ကလေးက ငယ်လွန်းနေ တော့ နို့ထိန်းမေမေမရှိဘဲ သောကဗျာပါရ ကြွယ်နေကြပြန်ရော။ ကလေး မီးဖွားပြီး အခါလည်သားလောက်မှာ မိခင်ဖြစ်သူက အမှုဖြစ်ပွားပြီး ထောင်ကျ သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီလို ထောင်ကျသွားသည့်အခါ အပြင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကလေးငယ်ကို ထိန်းမည့်သိမ်းမည့်သူမရှိဘဲ ပိဘာပဲ့ဘဝ ရောက်နေတယ်။ ဒီတော့ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ရင်အုပ်မကွာ အတူတူနေထိုင်နိုင်မှ အဆင်ပြေမှာ ကြောင့် ထောင်ထဲကို တရားဝင်သွင်းနိုင်ဖို့ လျှောက်လွှာတင်ပြန်တယ်။

ထိုအခါ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ မွေးဖွားလာသည့် သက္ကရာဇ်ကို ဆန်း စစ်ကြည့်ပြီး လူမှုရေးအရ လက်သင့်ခံပေးရတယ်။ ကလေးငယ်လေးတွေ ကို အသက်အရွယ်ငယ်စဉ်အချိန်အခါမှာ အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် အသက် (၅) နှစ်သို့ ရောက်လာချိန်တွင် မိခင်နှင့်အတူတူ နေထိုင်ခွင့်မပြုဘဲ ထောင် အပြင်ထုတ်ပေးရတယ်။

အထူးသဖြင့် အသက် (၅) နှစ်အရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးကို မိခင်နှင့်လည်း မြို့ပြတ်ပြီးနေသည့်အရွယ်ဖြစ်သောကြောင့် အမျိုးသမီးဆောင် ထဲမှာထားရန် မသင့်တော်သောကြောင့် ထောင်အပြင်ထုတ်စေခြင်းဖြစ်ပါ တယ်။

မိန်းကလေးဖြစ်နေလျှင် အကြောင်းမဟုတ်ဘဲ အသက် (၆)နှစ်ထိ ထားနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ အမျိုးသမီးအချင်းချင်းဖြစ်နေသောကြောင့် အတူတူ နေထိုင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ပေ။ တချို့ထောင်ထဲမှာပင်နေပြီး ကျောင်း ထားပေးသည်အထိ ခွင့်ပြုပေးထားတယ်။

ထိုသို့ အကျဉ်းသူနှင့် အတူတူနေထိုင်လျက်ရှိနေသော မိန်းကလေးကို တချို့ မသိနားမလည်သူများက ပိခင်ထောင်ကျ၍ ကလေးပါရာ ထောင်ကျနေရသည်ဟု မှတ်ထင်နေခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်မအဖို့တော့ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲက ပြဿနာပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ကို နေ့စဉ်ဖြေရှင်းပေးနေရတော့ ရိုးနေပါပြီ။ လူ့လောက ဘုံဓမ္မတာမှာ လူအမျိုးမျိုးရှိနေသမျှ ပြဿနာအမျိုးမျိုးရှိနေမှာ မလွဲဓကနိပါပဲ။ သူတို့တွေရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းတွေကိုများ တိုက်ဆိုင်လို့မေးကြည့်သောအခါ လူ့လောကဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အတွေ့အကြုံမရှိဘဲ နံနံအအ အူတူတူ ချာတာတာဖြင့် ဘဝ နစ်မွန်းသွားကြသူတွေမှာလည်း ဒုနွဲ့ဒေးပါပဲ။

ဒီအထဲကမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းကို မယားနှစ်ယောက် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် လှကြရာမှ ပြဿနာဖြစ်ပွားပြီး ထောင်ထဲရောက်လာရသည်မှာလည်း အများကြီး။ ထိုအထဲကမှ မိန်းမတို့၏အတွင်းသဘောက မဖြောင့်ဖြူးတတ်ဟု ဆိုစကားရှိသလိုပါပဲ။ ဆန်ကောလောက်မှ ဇောက်မနက်ကြသော ယောက်ျားများလည်း ရှိတတ်ပုံကို လူသေမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ်ကျခံလာရသော မြသက်ဝေ၏ ဇာတ်လမ်းလေးမှာလည်း . . . .

လောကမှာ အလိမ်အညာခံလိုက်ရတဲ့ ကျွန်မဘဝကို တွေးမိတိုင်း သိပ်ကို ခံပြင်းမိတာပဲ။ လင်စံရွေးမှားတော့ လင်ခွေးနဲ့ညားခဲ့ရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဆိုတဲ့ စကားဟာ ကျွန်မကိုများ ရည်ညွှန်းခဲ့လေရာသလားလို့ ထင်မိတယ်။

ဒီလိုဆရာမရေ ကျွန်မနဲ့ သူ့စတွေ့ကြတာကလည်း မကြာသေးဘဲ သူ့ရဲ့ ပလီပလာစကားတွေကို အထင်ကြီးလေးစားမိတာ ကျွန်မအမှားပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းလက်ထပ်လိုက်မိတာနှင့် အပျိုဘဝ ဆုံးရှုံးသွားတော့တာပဲ။

သူတို့ယောက်ျားတွေဆိုတာက ဧရာကားသုံးထစ်ဆင်းရင် လူပျိုပြန်ဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေက တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ကိုပဲ

လက်သင့်ခံကြတယ်။ တကယ်ဆို သူ့မှာ မိန်းမကြီးငုတ်တုတ်ရှိနေလျက် က ကျွန်မနှင့်တွေ့တော့ လူပျိုပါဆိုပြီး လိမ်ညှာမှသာသုံးခဲ့တယ်။

ဘယ်လို စပြီးတွေ့ခဲ့ကြတာလား။ ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ခဲ့ကြပုံက တော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပါ။ ကျွန်မက ကုန်စိမ်းသည်။ ကျွန်မလုပ်ငန်းအတွက် တောင်ယာစိုက်ခင်းခြံတွေထဲကထွက်တဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို စခံကြို ပေးပြီး ခြံချုပ်ဝယ်ထားရတယ်။

တစ်နေ့ ကျွန်မခြံထဲကိုသွားပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို လိုင်း ကားနှင့် တင်ပို့ပေးဖို့မှာခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်လာတယ်။ ကျွန်မတို့ဦးမှာ ပြေးဆွဲနေ တဲ့ ခရီးသည်တင် ယာဉ်အိုကြီးကို အားထားပြီး ခရီးသွားကြရတာ။ အဲဒီ ဘတ်စ်ကားကြီးကိုပဲ အားကိုးပြီး ပစ္စည်း သယ်ယူတင်ပို့နေကြရတာလေး။

ကျွန်မလည်း မြိုင်ရှင်နှင့် မှာစရာရှိတာ မှာခဲ့ပြီး လမ်းဝနေရာက နေဘတ်စ်ကားအလာကို စောင့်နေတယ်။ ဘတ်စ်ကားကြီးလည်း ဆိုက်လာ ရော ခုံနေရာကကြည့်နေတော့ ထိုင်ခုံနေရာမရဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ဒီတော့ ခုံနေရာမရလည်း ဖြစ်သလို လိုက်မယ်ဆိုပြီး ကားပေါ် တက်တော့ စပယ်ယာလေးက အလယ်ခုံမှာထိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးတယ်။ ကျွန်မ လည်း ကားပေါ်တက်ပြီး အလယ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်မယ်အလုပ်မှာ ...

“နေရာမရရင် ဒီခုံမှာ လာထိုင်ပါ”

“နေပါစေရှင် အားနာစရာ”

ကျွန်မအလယ်ခုံနေရာမှာ ဝင်ထိုင်မယ်လုပ်နေတုန်း ဘေးကခုံနေရာ မှာထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုပြီး နေရာပေး နေတယ်။

“အားနာစရာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ကူညီပေးတာပါ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ အလယ်ခုံမှာ ထိုင်နေရတော့ ဟိုလူကျော်ဒီလူကျော်နဲ့ မို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ လာပါ ... ထိုင်ပါ ... ညီမ”

အဲဒီလို မွန်မွန်ညည်ညည်နှင့် စကားကို ချိုချိုသာသာ ပြောဆိုနေ တော့ တော်တော် လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ပြည့်ဝတဲ့ လူပဲလို့ အထင်ကြီးမိတယ်။

ကျွန်မသူ ပေးတဲ့နေရာမှာဝင်တိုင်ရင်း သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်မိတယ်။ လူပုံကတော့ ခပ်ချောချောပဲ အသားဖြူဖြူ စဉ့်ရှုပ်အပြာစင်းနှင့် လုံချည် အပြာကွက်စိပ်လေး ဝတ်ဆင်ထားတော့ လူချည်သန့်တစ်ယောက်လို့ ထင်မိတယ်။

“ဘယ်ထိအောင် သွားမှာလဲ”

“ဆတ်သွားကို ပြန်မှာပါ”

“ကျွန်တော်လည်း သူငယ်ချင်းနဲ့အတူတူ ဆတ်သွားဘက်ကို အိမ်တွင်းလုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ သွားဖြန့်မလို့ပါ”

“ဟုတ်လား ... ဘာပစ္စည်းတွေလဲ”

“ဟောဒီ ... ဖယောင်းတိုင်ထုပ်တွေပါ။ အိမ်မှာက မိဘနှစ်ပါးထံရှိတော့ ကျွန်တော်ပဲ ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်ကိုင်ကျွေးနေရတယ်။ ပစ္စည်းတွေကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး ဈေးကွက်ထဲမှာ ကိုယ်တိုင် လိုက်ဖြန့်နေရတယ်”

ကျွန်မကတော့ မြင်မြင်ခြင်း အထင်ကြီး လေးစားသွားတာပေါ့။ လက်ရှိကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေပြီး မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေပါလားလို့ လေးစားကြည်ညိုသွားတယ်။

ကျွန်မတို့က အရင်းအနှီး များများစားစားမရှိတဲ့ ကုန်စိမ်းသည် ဘဝသုကတော့ အရင်းအနှီးရှိလို့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းကိုထောင် ထူထောင်ထားနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သွားခဲ့ကြတယ်။ နောက်အိမ်ကို အဝင်အထွက်လုပ်လာတယ်။ လာတိုင်းလည်း ဖယောင်းတိုင်ထုပ်လေး ငါးဆယ်ထုပ်ကို ယူလာပြီး လက်ဆောင်ပေးတယ်။ အမေကလည်း အသက်ကြီးပြီး ဘုရားတရားအလုပ်ကိုပဲ ဖောက်ချလုပ်နေတော့ သူယူလာပေးတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်တွေက ဘုရားပီးပူဇော်ဖို့ အလှူအပယ်ဖြစ်နေတယ်။ အမေကတော့ ကျေးဇူးတွေ အရမ်းတင်နေတယ်။

“အစ်ကိုအောင် ...”

“ဘာလဲ ... သက်”

“ကျွန်မတို့ ဒီလိုချည်းနေသွားလို့ မသင့်တော်ဘူးကွယ်။ အတူတူ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနေထိုင်မှ ပတ်ဝန်းကျင်က အကဲခွဲလွတ်မယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... သက်ရယ်၊ ကိုအောင်လည်း သက်နဲ့ အတူတူ နေချင်လှပြီ။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုအောင်မိဘနှစ်ပါးက အသက်အရွယ်အိုမင်းမစွမ်းတော့ ဒီမှာ မက်လာပွဲကျင်းပရင် လာနိုင်ကြမှာမဟုတ်လို့ ခက်နေတာ”

“ဪ ... ဒါများ ကိုအောင်ရယ် အဆန်းလုပ်လို့ သက်က တော့ ကိုအောင်နဲ့ အတူတူနေချင်တာပဲ သိတယ်။ မက်လာပွဲတွေ ဘာတွေ လည်း ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်မနေချင်ဘူး။ ငွေကုန်ကြေးကျ များတယ်။ ဗုံတက် လက်မှတ်ထိုးပြီး အသိအမှတ်ပြုထားရင် တော်ပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သက်ရယ်၊ ကိုယ်လည်း ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် နေ ချင်ပါတယ်။ ခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဂှက် လာလာတွေ့နေရတာ အားနာလှပါပြီ ကွာ။ သက်ကို ချစ်လွန်းလို့ အပင်ပန်းခံလာတွေ့နေတာ။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အစီအစဉ်မရှိဘဲ ရုတ်တရက်ထွက်လာရတာဆိုတော့ ကိုယ့်လက်ထဲ မှာ ငွေက သိပ်မပါဘူး”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ သက်ဆီမှာ ရှိပါတယ်။ အတူတူနေဖို့ ပဲ လိုတာ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သက်ပဲ ကြိုက်သလို စီစဉ်ပါတော့”

ဤသို့ဖြင့် ကိုအောင်နှင့် ကျွန်မ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဖြစ်သွား တယ်။ ကျွန်မမှာတော့ ဆိုင်းမဆင့်မဲ့မဆင့်ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူလိုက်ရတာပဲ အဖတ်တင်သွားတယ်။ နဂိုကတည်းကမှ ရှုပ် ကလေးဖန်းပြုပြီး လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်စားတဲ့လူမှမဟုတ်မှန်း အခုမှ သိရတော့တယ်။

ကျွန်မကပဲ ဟင်းရွက်ရောင်းကျွေးနေတာကို အခန့်သား ထိုင်စား နေတယ်။ ကျွန်မလည်း ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးဘူးဆိုပြီး ဇွတ်မှိတ်နေရတော့ တာပေါ့။

“ညည်းကလည်းအေ ... သူ့မှာ မယားကြီးရှိနေတာ မသိဘူးလား”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ ... ဆရာမရယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ ခရီးသွားဟန်လွှဲတွေ့ခဲ့ကြပြီး နောက်ကြောင်းလည်း မစုံစမ်းမိဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုပုံ ပေါက်အောင် ဘော်ကြော့နေပြတော့ အထင်ကြီးမိတာပေါ့”

“ညည်းဟာက ယောက်ျားဆိုပြီးရောဆိုပြီး ခေါင်းခေါက်ယူခဲ့တာပဲ။ ဒါနဲ့ မယားကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဆုံမိသွားတာလဲ”

“ကျွန်မတို့အိမ်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းလက်ဆုံ စားနေတုန်း ခြံဝကနေ မိန်းမတစ်ယောက်က စုံစမ်းပြီး ဝင်လာနေခဲ့တယ်”

“သက် ... ကိုယ့်အစ်မ အိမ်ပြန်မလာတာကြာလို့ လိုက်လာတာထင်တယ် ကိုအောင်မရှိဘူးလို့ ပြောနော်”

ဆိုပြီး ကိုအောင်က အိမ်နောက်ဖေးဘက် သုတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း ထမင်းစားနေရင်း တန်းလန်းမို့ ဟန်မပျက် ထိုင်စားနေတယ်။

“ဒီအိမ်က ... ကိုအောင်တို့အိမ်လား ... ကိုအောင်ရှိလား”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ဘူး။ သိလည်း မသိဘူး”

“ကျွန်မကို လမ်းထိပ်က သေချာညွှန်ပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုအောင်နဲ့ ရှင်းချင်လို့ပါ။ ခဏဝင်ပါရစေ”

“အို ... အိမ်ထဲ ဝင်စရာမလိုဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လာမလုပ်နဲ့”

“ညီမရယ် ... ကျွန်မက ကိုအောင်မိန်းမ အေးမာပါ”

“ရှင် ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မကို လိပ်ညှာလှည့်ဖြားပြီး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့တာပါ။ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံပြီး ရှင်းချင်လို့ ခေါ်ပေးပါ”

“ခေါ်မပေးနိုင်ဘူး။ ကိုအောင်က ကျွန်မယောက်ျားပဲ”

“ဪ... ညီမလည်း အစ်မလို အလိမ်အညာ ခံလိုက်ပြီပေါ့။

အဲဒီလိုပဲ မိန်းကလေးတွေအပေါ် ရှစ်ကလေးမန်းပြပြီး လိမ်ညာလှည့်ဖြား နေတဲ့ ... အယုတ်တမာကောင်၊ ခု ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်မ အိမ်ပေါက်ဝက တားဆီးပိတ်ထားတာကို ဇွတ်အတင်း ဖယ်ပြီး အိမ်ပေါ်ကို တက်လာနေတယ်။ ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်အိမ်ထဲ ဝင် လာစော်ကားတာကို လက်သင့်မခံနိုင်ဘူး။

“ကျွန်မခွင့်ပြုချက်မရဘဲ အထဲကို ဝင်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့။ တရား ဥပဒေက အရေးယူလို့ရတယ် ... သိလား”

“ဟေ့ ... မလိုချင်ဘူး၊ ငါ့လင် ငါလာခေါ်တာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဖယ် စမ်း”

“မဖယ်ပေးနိုင်ဘူး”

“မဖယ်လည်း ဇွတ်ဝင်မယ် ဘာဖြစ်လဲ”

“ကဲဟယ် ... တားမရ ဆီးမရ ဝင်ချင်ဦး”

“ဖြန်း ... ဖြန်း ...”

တစ်ဖက်က ပိန်းမကလည်း ဇွတ်ဝင်တိုးလာလို့ ကျွန်မလည်း ဒေါသဖြစ်လာပြီး သူမပါးကို ဘယ်မြှန်ညှာပြန် ရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။

“ဟင် ... သူများလင်ကိုလည်း ခိုးယူသေးတယ်။ ငါ့ကိုလည်း စော်ကားတယ်။ ကဲ ...”

အေးမာဆိုသူ အမျိုးသမီးကလည်း ဒေါသပေါက်ကွဲသွားပြီး ကြက် ခေါင်းဆိတ်မခံ ကျွန်မဆံပင်ကိုဆွဲပြီး ပါးကိုရိုက်နေတယ်။ ကျွန်မခေါင်းက ဆံပင်ကိုဆွဲပြီး တိုင်နှင့်ဆောင့်လိုက်လို့ ခေါင်းထဲ မူးရစ်ရီဝေသလို ဖြစ်ပြီး လဲကျသွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာ အေးမာက အိမ်အတွင်းခန်းထဲဝင်ပြီး လိုက်ရှာနေတုန်း ကျွန်မကို ဆံပင်ဆွဲပါးရိုက်သွားတဲ့မိန်းမကို မခံချင်စိတ်နဲ့ မီးဖိုထဲက သားလို့ တားကို ကောက်ယူပြီး နောက်က နှစ်ချက်ဆင့်ထိုးပစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မလည်း ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး သွေးဆူနေတာကြောင့် ကျွန်မကို လိမ်ညာလက်ထပ်ခဲ့တဲ့

၂၃၆ ။ ထောင်မှူးမ

ကိုအောင်ကိုယ် အပြတ်ရှင်းမယ် လိုက်ရှာနေတော့ ဒင်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေတုန်း ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချထွက်ပြေး သွားနှင့်ပြီ။ အဲဒီတုန်းထိုးနက်မှုကြောင့် အေးမာဟာ ဆေးရုံပေါ် ဆေးကုသ မှုခံရင်း နှစ်ရက်အကြာမှာ သေဆုံးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် လူသေမှုနဲ့ ထောင် သုံးနှစ် ကျလာခဲ့ရတာပါ။

ထောင်ထဲမှာဆိုတာက လူတိုင်းလူတိုင်း သောကကိုယ်စီနဲ့ ရောက် လာခဲ့ကြတာပါ။ တကယ်တော့ လူ့မိုက်ဥပဒေမသိ၊ လူ့မိုက်နောက်မှ သံဝေဂ ရကြတာ များပါတယ်။ အစကနဦးတည်းက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားတွေကို ချုပ်ထိန်းနိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် ထောင်ထဲကို ရောက်လာစရာ အကြောင်း မရှိပေ။

ခုတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေ အတောမသတ် နိုင်တော့ ဘဝပျက်ရမယ့်အခြေအနေမျိုး ရောက်ခဲ့ကြရတာပါ။ ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ဘဝမှာတော့ ထောင်ထဲကို ဝင်လာကြတဲ့ ထောင်ကျအကျဉ်း သူ၊ အချုပ်သူများရဲ့ဘဝအခြေအနေကို လူမှုရေးရှုထောင့်ကနေ စာနာစိတ် ထားပြီး တတ်နိုင်သမျှ ဖေးကူပေးရမှာ မဟုတ်ပါလားရှင်။

ထောင်မှူးမေ

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

လူ့ဆိုးနှင့်ထောင်မှူး
အကျဉ်းထောင်သုတ၊ရသံဇာတ်တို့များ

ကြီးထောင်မှူး၊ အိုင်အောင်ထောင်မှူး၊ အိုင်အောင်မှူးကြီး၊ ဝင်း
ဝင်းထောင်မှူး၊ အိုင်အောင်ထောင်မှူး၊ ဝင်းထောင်မှူး၊ အိုင်အောင်မှူး